COLECȚIA

Jubiri de poveste

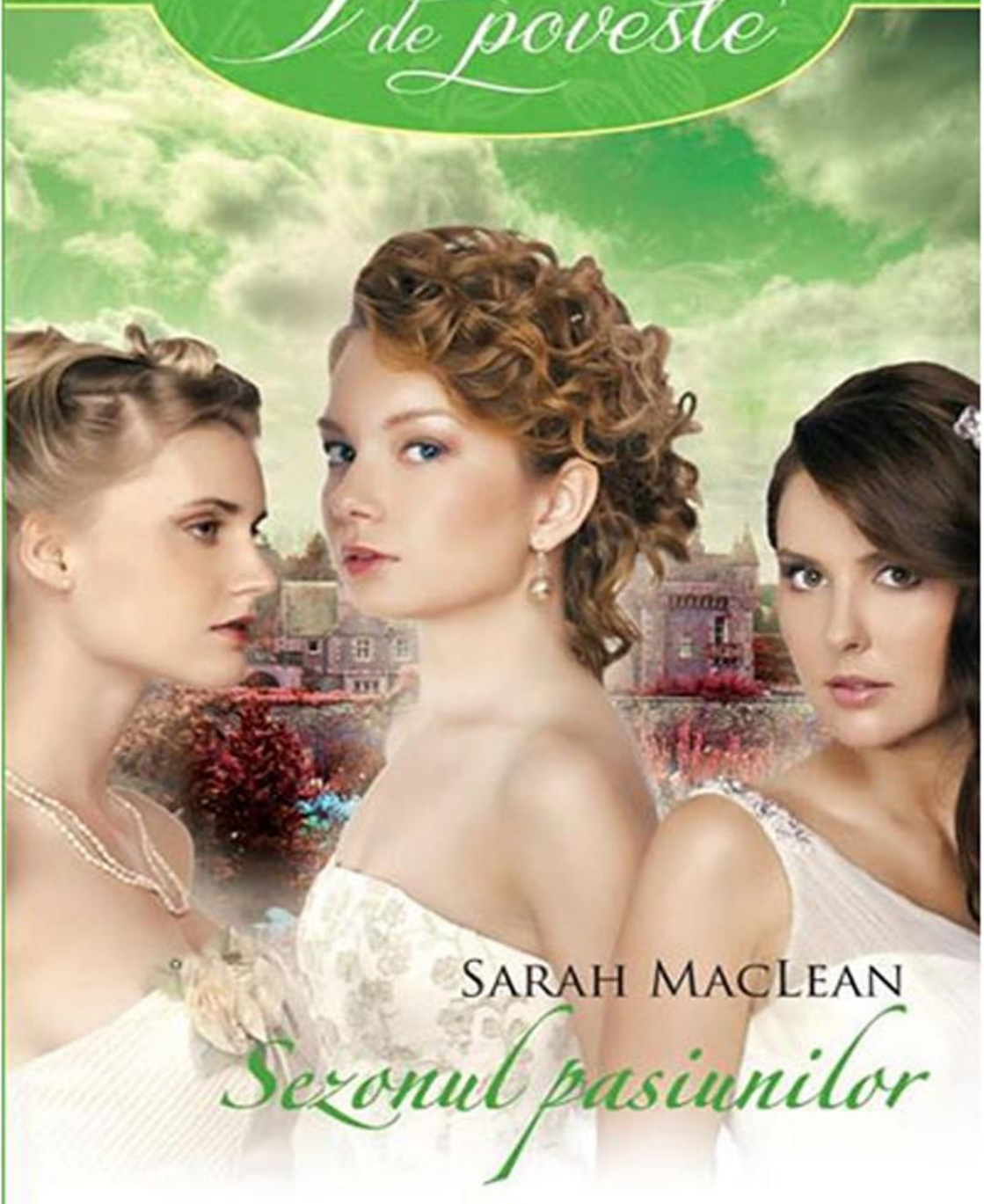

SARAH MACLEAN

Sezonul pasiunilor

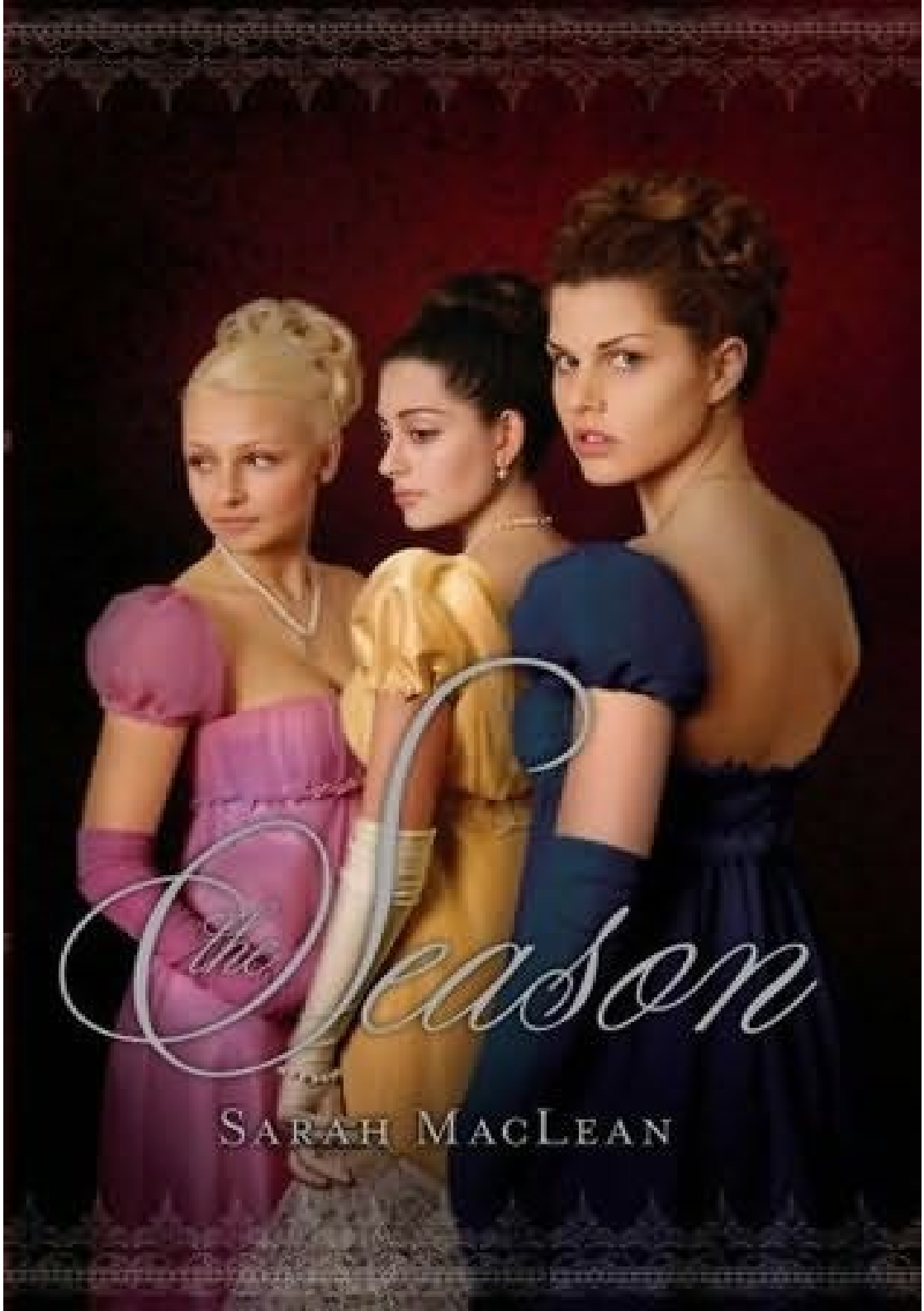
The Season
SARAH MACLEAN

The Season
Sarah MacLean
Copyright © 2009 Sarah MacLean
******
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel: 021 319 63 93; 0752 101 777

Sezonul pasiunilor
Sarah MacLean
2014 Grup Media Litera

Copertă: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MACLEAN, SARAH
Sezonul pasiunilor / Sarah MacLean. Trad.: Graal Soft.
—Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-741-198-0
I. Soft, Graal (trad.)
821.111 (73)-31= 135.1

Sarah MacLean

Sezonul pasiunilor

Traducere din limba engleză
Gabriel Tudor

Pentru Lisa, care a crezut

Pentru Eric, care-mi aminteşte că iubirea e adevărată...
deşi bărbaţii nu se implică atât de mult

pe cât mi-ar plăcea să cred şi

Pentru femeile din viaţa mea, care se vor regăsi

în aceste pagini

Prolog

Ianuarie 1815

Domeniul Blackmoor, Essex, Anglia

Ploaia cădea neîntrerupt pe stâncile lucioase ce marcau hotarul comitatului Essex, mărginit de faleze abrupte, de care se spărgeau valurile reci ale mării.

Calul lui păşea cu teamă, străduindu-se, din răsputeri, să se menţină în picioare. În mod normal, o astfel de spaimă îl irita pe stăpân, iar animalul ar fi fost vândut sau dat pe mâna măcelarului, dar azi, pietrele alunecoase îl făceau şi pe el în egală măsură de precaut. Nu plănuise să facă acea călătorie tocmai atunci, dar unele lucruri nu pot aştepta. Primise vorbă, printr-un mesager, chiar în acea dimineaţă. Erau veşti rele, dându-i de gândit că planul pe care-l ticluise era pe cale să fie compromis. Cineva era decis să distrugă totul… iar acel cineva trebuia

oprit. Făcuse tot posibilul să păstreze taina. Dar, cine ştie cum, contele descoperise totul. De fapt, nu chiar totul. El nu ştia cât de strâns legat era domeniul său de întregul plan. Şi straşnică surpriză ar fi fost asta pentru el! Abia aştepta să vadă expresia de şoc de pe chipul contelui. Ei, da, doar pentru aşa ceva şi meritase să facă acea călătorie mizerabilă prin ploaia blestemată.

Îşi îndreptă privirea spre ocean, unde o corabie era ancorată, nu departe de aceste faleze mohorâte din Essexshire. La vreo treizeci de metri înaintea sa, poteca se bifurca. Cărarea din stânga cobora brusc spre mare, fiind prea primejdioasă pentru un cal şi abia suficient de largă pentru un om. În dreapta, drumul şerpuia de-a lungul stâncilor şi, nu departe de răscruce, oferea un loc perfect pentru oricine ar fi fost interesat să privească evenimentele desfăşurate dedesubt. Acolo avea să-şi încolţească prada.

Descălecă înaintea răspântiei şi-şi continuă mersul pe jos, lăsându-şi calul în urmă. Astfel, avantajul surprizei avea să fie al lui pe deplin. Mergea sigur pe el, mânat de instinct. Ştia fiecare bucăţică din aceste faleze, căci le străbătuse de sute de ori. Ele ofereau acoperirea perfectă pentru fapta pe care voia s-o săvârşească, locul ideal de întâlnire pentru tovarăşii săi şi, bizară coincidenţă, locul perfect pentru a te descotorosi de cineva.

Într-un final, contele făcuse totuşi o greşeală. Şi acum urma să plătească.

Capitolul 1

Aprilie 1815

Londra, Anglia

— Au! M-ai înjunghiat!

Ducesa de Worthington nu-şi luă însă ochii de la ac.

— Poate o să te înveţi minte şi să nu te mai fâţâi atât când eşti pe mâna croitoresei, şuieră ea, aruncându-i o privire piezişă celui mai tânăr vlăstar al său. Pe deasupra, mă îndoiesc că Madame Fernaud te-ar fi „înjunghiat".

Lady Alexandra Stafford, singura fiică a ducelui şi a ducesei de Worthington, scoase un oftat şi-şi dădu ochii peste cap. Cu un gest energic, îşi frecă punctul din talie care purta urma acului celei mai bune croitorese din Londra.

— Poate nu chiar m-a înjunghiat, dar, în orice caz, m-a rănit. În faţa lipsei totale de reacţie din partea mamei sale şi a imperturbabilei modiste, Alex ridică din umeri şi murmură: Oricum, nu pricep de ce trebuie să îndur eu proba asta.

Ducesa continuă să-şi facă de lucru cu acul ei.

— Alexandra, sunt o mulţime de tinere care şi-ar asuma cu drag poziţia ta, stând pe platforma aceea şi „îndurând" să probeze această rochie.

— Aş putea invita pe una dintre ele să-mi ia locul?

— Nu!

Alex ştia că ducea o bătălie dinainte pierdută.

— Nici nu-mi imaginam.

Ducesa de Worthington aşteptase şaptesprezece ani ca fiica ei să fie, în sfârşit, introdusă în vârtejul social al sezonului de baluri londonez. Timp de trei ani, cursurile zilnice ale Alexandrei fuseseră scurtate, spre a lăsa loc unor ore de sfaturi practice ridicole, menite să facă din ea o ofertă tentantă pentru acei bărbaţi necăsătoriţi consideraţi de mama ei „partide straşnice” – altfel spus, nobili, bogaţi şi *total imbecili.*

Alex dedicase mult timp orarului riguros impus de mama şi de guvernanta ei pentru a-i reprima toate micile „capricii”, adică orice lucru de care cineva înzestrat cu un dram de inteligenţă s-ar fi simţit interesat. De la „Atitudine şi poziţie”, o jumătate de oră chinuitoare menită s-o determine pe fată să-şi ţină spatele perfect drept şi bărbia îndreptată spre interlocutor, la „Conversaţie corespunzătoare”, o sesiune teatrală, făcută anume pentru a o ajuta pe Alex să ştie ce trebuie şi ce nu trebuie să spună diverşilor bărbaţi întâlniţi în decursul primului ei sezon, şi până la „Subtilităţile dansului”, materie unde studia cadril, vals, cotilion şi orice alt dans ce i-ar fi putut da ocazia de a încerca „să pară graţioasă şi drăguţă”, în timp ce practica tot ce învăţase despre conversaţia corespunzătoare, lecţiile erau, din punctul de vedere al fetei, o totală pierdere de vreme. Din nefericire, nici măcar armata lui Napoleon mărşăluind prin saloanele conacului Worthington n-ar fi putut s-o abată pe mama ei de la hotărârea de a-şi mărita fiica – şi, chiar într-un asemenea caz, pe Alex n-ar fi mirat-o dacă ducesa l-ar fi întrebat mai întâi, înainte de a se preda, pe vreun căpitan din garda împăratului de genealogia şi moştenirea acestuia.

La urma urmei, un mariaj atent plănuit era mai important decât chestiunile de stat.

Dar lecţiile o învăţaseră pe Alex câteva dintre regulile aristocraţiei londoneze. *Trebuia:* să te prefaci interesată atunci când bărbaţii te bombardau cu detalii plictisitoare despre cai, vânătoare şi ei înşişi. *Nu trebuia:* să dai dovadă de vreun semn de inteligenţă. Evident, asta ar fi alungat gentlemenii eligibili. De asemenea, era indicat să te abţii a mai sugera că unii bărbaţi ar putea căuta o femeie care să ştie diferenţa dintre greacă şi latină. În special această remarcă o aducea pe guvernantă în pragul isteriei.

Fără să se gândească la consecinţe, Alex scoase un oftat profund, resemnat. Imediat, primi o împunsătură de ac în spate.

— Au!

Madame Fernaud era, poate, considerată cea mai renumită croitoreasă din Anglia, dar Alex ştia ea mai bine. În mod clar, acea franţuzoaică ducea un război tăcut împotriva inamicilor săi britanici, aplicându-le fecioarelor londoneze împunsături fatale.

Aceasta era proba finală pentru cea mai importantă dintre noile rochii ale Alexandrei – rochia pe care avea s-o poarte la primul ei bal, la Almack, peste mai puţin de-o săptămână. O apariţie la Almack era esenţială pentru orice debutantă în lumea bună. Aici, cei mai veneraţi aristocraţi ai Londrei – numiţi, colectiv, înalta societate – îşi delectau privirile cu cele mai proaspete feţe noi ale sezonului. „Ca vitele la târg”, se gândi Alex şi surâse discret, amuzată. Comparaţia era prea nimerită. Desigur, majoritatea celorlalte fete care aveau să i se alăture la bal visaseră la

acel moment toată viaţa lor. Dar, vai, gusturile lor nu se potriveau deloc cu ale ei!

Cineva îşi drese vocea la intrarea în salon, şi Alex, atentă să nu se mişte prea tare ca nu cumva să fie iar înţepată, îşi întoarse capul, privind-o pe Eliza, camerista ducesei.

— Scuzaţi-mă, Excelenţă, se adresă Eliza ducesei, făcând o plecăciune. Lady Alexandra are oaspeţi… Lady Eleanor şi Lady Vivian se află în salonul de la parter.

— Mulţumescu-Ţi, Doamne, sunt salvată! şopti Alexandra şi-i adresă o privire rugătoare mamei sale. Te rog! Stau aici de-o *veşnicie!* Rochia asta e deja *perfectă!*

Madame Fernaud se dădu câţiva paşi în spate şi vorbi, pentru prima oară:

— Perfect e cuvântul potrivit, *mademoiselle.* Se răsuci spre ducesă şi exclamă: *Et voila!* Excelenţă… fata e o splendoare… nu credeţi?

Alex se agăţă de această afirmaţie.

— Rochia e o capodoperă, mamă. Cred că, după un asemenea tur de forţă, n-ar trebui să ne mai batem capul, nu?

Ducesa, perfecţionistă până în vârful picioarelor, se ridică şi păşi lent, în jurul fiicei sale, examinând cu ochi critic cusăturile şi alte detalii. După un timp care fetei i se păru o eternitate, ridică privirea, întâlnind-o pe a Alexandrei.

— Eşti adorabilă, Alexandra. Vei face furori la acest bal!

Alex înţelese că triumfase. Chipul îi fu înseninat de un zâmbet larg.

— Cu o mamă ca tine, cum ar putea fi altfel?

Ducesa chicoti în faţa acestei linguşeli.

— Exagerezi, Alexandra. Du-te de aici!

Alex bătu din palme şi sări de pe platforma pe care stătuse până atunci, aruncându-se în braţele mamei şi sărutând-o, zgomotos, pe obraz.

— Mulţumesc, mamă! Apoi ţâşni spre uşă, aruncând peste umăr: *Merçi, Madame Fernaud!* Rochia e superbă! *Oui, c'est magnifique!* Vă mulţumesc!

În spatele ei, Excelenţa Sa vorbi ca pentru sine:

— Ce mă fac eu cu fata asta?

Dacă Madame Fernaud n-ar fi fost atât de preocupată să îşi arate indignarea faţă de tratamentul atroce suferit de creaţia sa în mâinile Alexandrei, ar fi detectat un aer de mândrie în glasul ducesei.

Capitolul 2

Alex coborî în salturi scara largă a conacului Worthington şi se opri în faţa uşilor salonului. Harquist, încercatul majordom, angajat la familia Stafford încă de

când bunicul Alexandrei stăpânea ducatul, aştepta tăcut. Când faldurile de la rochia fetei, agitate de vârtejul ameţitor al goanei pe scări, se opriră, slujitorul deschise uşa. Aruncându-i o privire poznaşă majordomului, Alex îşi îndreptă spatele şi îi adresă, pe cel mai protocolar ton cu putinţă, un „Mulţumesc, Harquist”, în vreme ce intra, ţanţoşă, în salon.

— Milady, ripostă sobru bărbatul, dar nu apucă să-şi termine vorba, că două hohote de râs izbucniră din mijlocul salonului.

Expresia serioasă a Alexandrei se transformă într-un surâs larg atunci când fata se aruncă, într-un mod deloc delicat, pe un fotoliu, lângă cele mai bune prietene ale ei, Ella şi Vivi.

Cele trei erau prietene dintotdeauna. Camaraderia adolescentină a taţilor lor se păstrase şi la maturitate, iar soarta dăruise fiecăruia câte o fată, născută în trei săptămâni consecutive ale aceluiaşi an. Era de aşteptat ca fetele să devină prietene, confidente şi partenere chiar şi în nelegiuire.

Lady Vivian Markwell, singura fiică a marchizului de Langford, era cea mai mare dintre ele – înaltă şi suplă, moştenind părul negru şi ochii violeţi ai tatălui său. Frumuseţea ei trăda o minte ascuţită şi o voinţă puternică, de asemenea moştenite de la tatăl ei, care era nu doar bogat şi fermecător, ci şi un erou naţional şi un membru de rang înalt al Ministerului britanic de Război.

Mama Vivianei murise când fetiţa avea doar şapte ani, iar tatăl ei nu se recăsătorise. În schimb, îşi dedicase toată energia creşterii fetei şi a fratelui ei geamăn, Sebastian. Pe când Sebastian îşi petrecea zilele la Eton,

studiind de zor pentru a moşteni titlul tatălui său şi a deveni pair al regatului, Vivi devenise o frumuseţe tulburătoare, exotică, şi o domnişoară deosebit de manierată.

Cea mai tânără dintre cele trei, cu doar cinci zile mai mică decât mijlocia, era fata cea mare a contelui şi a contesei de Marlborough. Trăsăturile delicate ale Ellei şi chipul micuţ, combinate cu părul mătăsos, de culoarea spicelor, şi cu ochii albaştri îi permiteau să aibă exact acele însuşiri pentru care majoritatea doamnelor din înalta societate şi-ar fi vândut şi sufletul. Personalitatea Ellei sfida însă aparenţa ei de păpuşă de porţelan: tânăra prefera cărţile balurilor şi era chiar mai puţin interesată decât Alex de zorzoanele societăţii londoneze. În vreme ce Ella recunoştea şi accepta faptul că preocupările ei ar fi putut-o face să rămână fată bătrână, mama tinerei se cutremura de groază în faţa acestei perspective. O asemenea reacţie n-o tulbura însă defel pe Ella… şi, de fapt, Alex chiar avea bănuiala că prietenei sale îi place grozav s-o enerveze pe contesă.

Vivi şi Ella o însoţiseră pe Alex la fiecare pas, şi ea nu-şi putea imagina o zi fără ele. Iar, în acel moment, faptul că fetele erau acolo o aducea în culmea bucuriei.

— Sunt încântată să vă văd! M-aţi salvat de la cea mai lungă probă de rochii din istorie. Aţi ajuns la fix!

Musafirele îşi aruncară una alteia priviri piezişe.

— Asta ar explica îmbrăcămintea ta ciudată, spuse, pe un ton sec, Ella.

Alex se privi şi murmură:

— Ah, eram atât de grăbită să ies din cameră, încât

am uitat că nu mi-am scos rochia.

Se aşează pe fotoliu şi-şi ridică poalele.

— O schimb într-o clipă. Dar nu mă aventurez înapoi în cameră până ce nu pleacă Madame Fernaud. Are o plăcere diabolică să mă facă să sufăr.

— Mama ta o să aibă un şoc dacă te vede trântită pe fotoliu, în prima ta rochie de bal, sublinie Vivi. Dar, dacă tot eşti aici… ia ridică-te, să o admirăm!

Alex se ridică, se roti şi făcu o plecăciune pentru prietenele ei. Vivi zâmbi larg.

— E frumoasă, Alex. Culoarea îţi vine perfect. Sadică sau nu, Madame Fernaud ştie să mânuiască acul.

Alex se strâmbă, amintindu-şi de acul în chestiune, şi spuse, afectată:

— Vai, dacă ar fi la fel de atentă cu pielea mea pe cât e cu mătasea…

Fetele râseră – toate simţiseră ascuţişul acului modistei –, iar Alex îşi privi gânditoare rochia pe care o purtase aproape toată după-amiaza. Trebuia să admită că era frumoasă. Din mătase bogată, de culoarea smaraldului, punându-i în evidenţă tenul bronzat, ochii verzi şi părul castaniu, rochia îi cădea perfect pe trup, de la umeri la linia gâtului şi la talie – stil pe care Alex nu avusese voie să-l adopte până atunci, vârsta interzicându-i să poarte ceva atât de decoltat. Sub talie, rochia se umfla în valuri bogate de mătase, până la podea. Dar sutele de bobocei de trandafiri cusuţi de mână pe ţesătură, într-o cascadă diagonală, o făceau cu adevărat remarcabilă. Florile, din aceeaşi mătase verde, apăreau, răzleţe, pe corsaj, apoi se

înmulţeau, pe măsură ce coborau spre poale. Modelul evidenţia statura neobişnuită a fetei, alungindu-i formele şi făcând-o să pară şi mai înaltă. Era cu adevărat o capodoperă.

Ella o întrerupse din examinarea rochiei.

— Dacă tu crezi că vei scăpa de mariaj în rochia *asta,* te înşeli amarnic!

Alex îi aruncă o privire încruntată. Ella spunea tot timpul ce gândea. Şi, de obicei, avea dreptate. Din nefericire, situaţia de faţă nu făcea excepţie. Rochia fusese făcută pentru un singur scop: să-i aducă un soţ. De mai bine de un an, mama ei fusese prinsă în vârtejul pregătirilor pentru acel moment, primăvara anului 1815, când Alex împlinea şaptesprezece ani şi urma să fie „introdusă" în lume. Asta nu însemna că până atunci nu ieşise nicăieri. Dar era totuşi diferit. Era primul ei sezon, când avea să fie expusă asemenea unei bucăţi de carne în faţa fiecărui holtei londonez care se întâmpla să aibă o moştenire frumuşică şi un titlu acceptabil. Ţelul mamei sale era de a o mărita pe Alex până în toamnă. Se putea ceva mai rău de-atât?

— Am să încerc să zădărnicesc rostul acestei rochii, spuse Alex, cu hotărâre în glas. Mama şi-a propus să-mi facă viaţa cât se poate de plictisitoare. Vreau să spun… cine-şi doreşte să sfârşească măritată în Surrey? Ce coşmar! continuă ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Ella se sprijini de tapiţeria moale a scaunului şi privi înspre tavan cu dispreţ.

— Nimeni! Cel puţin nicio femeie care poate judeca singură.

— Fraţii mei sunt mai mari decât mine… îi bate mama la cap să se aşeze la casa lor şi să se însoare?

— Aşa e, interveni Vivi.

— Şi asta pentru că mamei îi place să-şi bată la cap copiii. Dar ei nici n-o ascultă! Singurul motiv pentru care fraţii mei au acceptat să participe la vreun bal, anul ăsta, e fiindcă vor să aibă motive să râdă de mine.

— Nu-i poţi învinui, zise Ella. Se poate râde pe seama ta!

Vivi chicoti, iar Alex îi aruncă prietenei sale o căutătură fioroasă şi continuă:

— E teribil de nedrept! Băieţilor de vârsta noastră nici măcar nu li se cere să participe la baluri. Ideea ca băieţii să se însoare la optsprezece ani e de neacceptat în societatea noastră. Aşa ceva se întâmplă numai la ţară! Şi totuşi, noi, fetele, suntem plimbate ca vitele prin târguri, pentru a fi vândute… celui care oferă mai mult!

Ella o întrerupse din nou:

— Să fim cinstite, poate că e mai bine că băieţii nu sunt însuraţi la optsprezece ani. Ai *întâlnit* vreodată vreun băiat oarecare de optsprezece ani?

Urmă remarca seacă a lui Vivi:

— Hmm, încă încerc să nu mă înfurii fiindcă am fost comparate cu nişte vite. Continuă, Alex…

Alex suspină.

— Ştiu, ştiu, sunt prostuţă. Dar asta simt! Mai ales că am crescut alături de trei fraţi mai mari, pentru care par să

existe reguli cu totul diferite.

— Ai dreptate, zise Ella cu seriozitate, dar se pare că n-avem de ales. Opţiunile noastre sunt, mai degrabă, limitate.

Şi Ella ştia prea bine asta. Fiind cea mai mare într-o familie care avea doar fete, ei îi revenea sarcina imediată de a se mărita, şi încă de a se mărita bine, impunând un standard pentru surorile mai mici… asta dacă nu găsea o cale de ieşi din cursa măritişului. Iar Ella avea o serie de soluţii pentru a rămâne nemăritată. Fetele discutaseră despre fiecare posibilitate, ajungând la o singură concluzie: cel mai rapid mod de a fi scoasă din „circulaţie” şi ignorată era prin ruinarea propriei reputaţii.

Din nefericire, ruinarea reputaţiei nu era o opţiune, oricât de tentant ar fi sunat, căci se părea că ruinarea era pedeapsa pentru cineva care îndrăznea măcar să încerce ceva excitant. Fetele din societatea londoneză puteau avea reputaţia distrusă în nenumărate feluri, dar cele mai mari ofense erau, în mod clar, sărutul (sau ceva mult mai scandalos) pe buze (sau undeva şi mai scandalos), trei sau mai multe dansuri cu un singur bărbat la un bal sau vizitarea unui bărbat la domiciliul lui, neînsoţită.

Ella luase în calcul iar şi iar aceste soluţii, mergând chiar până acolo încât să facă liste cu bărbaţii pe care simţea că i-ar putea convinge s-o ajute să se compromită, dar pur şi simplu nu suporta gândul că ar putea face din familia ei ţinta bârfelor şi a criticilor. La urma urmei, ruinarea nu avea consecinţe doar asupra ei. Înalta societate ar fi putut fi la fel de crudă şi cu membrii dragi ai familiei ei.

— Trebuie să fac cumva să trec neobservată, dacă nu

vreau s-o aduc pe mama în pragul isteriei şi să distrug şansele surorilor mele de a se mărita vreodată, spuse Ella, fără a se adresa cuiva anume.

Vivi chicoti şi scutură din cap, privind-o.

— Faci să pară atât de uşor! Dar eşti frumoasă şi ai o zestre zdravănă. Nu-i deloc garantat c-ai cum să rămâi fată bătrână, Ella.

— Ah, dar ai uitat cea mai urâtă trăsătură a mea. Nimeni nu doreşte o nevastă inteligentă, spuse, în zeflemea, Ella. Posibilitatea ar fi prea terifiantă!

Alex râse.

— Din păcate, ai dreptate. Dezvăluie-ţi măcar o parte din inteligenţă, şi n-o să te mai deranjeze niciun peţitor. Mai ales vreunul dintre nerozii care o să te invite să te plimbi cu ei prin saloanele de la Almack.

Prietena ei zâmbi.

— Să sperăm că aşa va fi, fiindcă e cel mai bun plan care-mi vine-n minte. Şi singura cale ca romanul meu să poată fi vreodată scris.

De fapt, atitudinea ei nu se datora doar faptului că găsea dezgustătoare ipoteza de a se mărita cu un bărbat de familie bună, ci mai ales faptului că o asemenea variantă contrasta flagrant cu singurul lucru dorit de ea, de când se ştia. Ella visase mereu să devină o scriitoare faimoasă şi să spună, în cărţile ei, povestea vremurilor pe care le trăia. Citea orice carte îi cădea în mână şi rareori era văzută fără jurnalele ei, în care-şi nota toate ideile şi observaţiile pe care le considera utile, pentru vremea când urma să aibă, în sfârşit, şansa de a-şi istorisi povestea.

Desigur, a fi o scriitoare de succes reprezenta o provocare pentru Ella. Dintre toţi romancierii respectabili din ultimii cincizeci de ani, foarte puţini recunoscuseră (cel puţin în public) că ar fi fost femei. Dar Ella era conştientă că puţinele şanse de a fi o scriitoare necăsătorită erau vag mai mari decât şansele infime de a fi o autoare măritată. Şi dorea să mizeze pe ele.

— Asta-mi aminteşte, interveni Vivi, că am o idee care ar putea fi perfectă pentru cartea ta.

Fetele făcuseră întotdeauna schimb de idei şi de scenarii, pe care Ella le nota, conştiincioasă, în jurnalele ei.

— L-am auzit de nenumărate ori pe tata discutând despre capturarea iminentă a unei serii de spioni – spioni englezi – care vindeau secrete francezilor.

Alex se lungi pe fotoliu şi-şi trase picioarele sub ea. Îi plăcea mult să asculte poveşti despre lucrurile la care trăsese Vivi cu urechea.

— Oh… Zi mai departe!

Vivi se aplecă spre ele. Era o povestitoare înnăscută, cu harul de a face orice mizilic să sune interesant.

— Din ce am putut să aflu, Marina Regală are oarece necazuri, din pricină că mişcările ei secrete sunt interceptate de francezi. Şi asta-i irită la culme pe domnii din Ministerul de Război. După evadarea lui Napoleon din exil, de lună trecută, ei sunt pregătiţi, evident, pentru un asalt total, pentru a-l răsturna de la putere. Au luat în calcul o serie de căi prin care instrucţiunile lor codate către navele de luptă ar putea fi interceptate şi decodate, dar se pare că există o singură concluzie: spionii sunt englezi.

Alex rosti un cuvânt deloc demn de o lady la adresa acelor englezi care vindeau secrete de stat inamicului, în vreme de război. Elle îşi scosese deja jurnalul şi scria de zor. Ignorând limbajul dur al prietenei sale, vorbi fără să ridice ochii din foaie.

— Fascinant. Cine-s spionii?

Vivi clătină din cap şi-şi flutură o mână.

— Deocamdată, n-au nicio idee. Trebuie însă să fie cineva cu funcţie foarte înaltă în Ministerul de Război, care are acces la acest gen de informaţii. Tatălui meu şi lui William li s-a încredinţat recent cazul. Întâlni privirea lui Alex atunci când rosti numele fratelui mai mare al prietenei ei. Sunt sigură că între ei lucrurile se vor clarifica în curând. Dar sunt la fel de sigură că, dacă cineva poate face situaţia mai interesantă, atunci acel cineva eşti tu, Ella.

Fata nu răspunse pe moment, fiind cu totul absorbită de ceea ce-şi nota în jurnal. Ronţăind capătul de plumb al creionului, îşi lăsă mintea să zăbovească asupra poveştii pe care o putea ţese în jurul acestor informaţii răzleţe. În vreme ce ea se lăsă pradă reveriei, conversaţia alunecă iar spre Vivi şi spre pregătirile pe care le făcea ea cu ocazia debutului în înalta societate.

Cele trei fete aveau să meargă la Almack, prima lor ieşire oficială în lumea bună, în seara zilei de miercuri. Vivi, singura fără o mamă care s-o bată la cap, nu privea evenimentul cu la fel de multă animozitate ca prietenele ei. Dar asta nu însemna că ea nu resimţea presiunea regulilor sociale la fel de mult ca Alex şi Ella. Ca singura şi superba fată a unui marchiz bogat şi adulat, era de aşteptat ca Vivi să se mărite, şi încă să facă o partidă bună, având în vedere că nu putea moşteni titlul tatălui ei. Auzea asta ani

de zile, din partea părinţilor prietenelor ei şi a mătuşilor sale, care-şi vârau nasul peste tot, dar avea un mare atu – tatăl ei considera că e o idee absurdă să te măriţi doar de dragul măritişului.

Deşi doamnele din înalta societate se arătaseră ani întregi îngrijorate de faptul că Vivi şi fratele ei geamăn erau crescuţi de un tată văduv şi-l încurajaseră pe acesta fie să-şi lase copiii în seama vreuneia dintre numeroasele rude de sex feminin, fie să se recăsătorească grabnic, marchizul nu se plecase în faţa convenţiilor şi refuzase categoric să facă aşa ceva. Mariajul părinţilor lui Vivi fusese unul din dragoste (ceva ce ar fi fost considerat groaznic de banal dacă tatăl fetei n-ar fi fost decât un simplu marchiz), iar el îşi tratase fata cu aceeaşi grijă şi aceeaşi afecţiune pe care i le oferise şi mamei ei, încurajând-o să se căsătorească din acelaşi motiv ca el. Din dragoste.

— Ah, fetişcano, ce noroc incredibil poţi avea! spuse Alex. Ai permisiunea părintească – de fapt, nu doar permisiunea, ci chiar dorinţa – de a-i evita pe toţi acei dandy albi ca varul, molatici şi prostănaci care ar putea veni să-ţi ceară mâna. Eşti sigură că tatăl tău nu vrea să mă ia şi pe mine sub tutela lui?

— Nu cred că tata ar putea să te strunească, replică Vivi amuzată. Dar, îţi spun cu toată sinceritatea, nu mi-am propus să evit orice peţitor care m-ar cere de nevastă. Planul meu e să adun cât mai multe cereri în căsătorie. Şi trebuie să-mi perfecţionez tehnicile de flirt dacă vreau să pun mâna pe Cel Ales.

Cel Ales. Vivi fusese întotdeauna singura din cele trei fete care credea în „Cel Ales”. Ella specula că această convingere se datora faptului că fata fusese rodul unui

mariaj din dragoste. Dar Alex ştia mai bine cum stătea treaba şi n-ar fi putut renunţa niciodată la ideea că Vivi pusese deja ochii pe bărbatul pe care-l dorea. Vivi, întotdeauna misterioasă, refuza să răspundă oricăror rugăminţi sau linguşeli din partea prietenelor când venea vorba despre acest subiect, şi acum, ca de fiecare dată, le închise gura, rostind sec:

— Oricine are un Ales. Doar că nu toate ştim să-l aşteptăm.

Alex pufni într-un mod lipsit de bună-cuviinţă.

— Cred că nu e vorba despre voinţa de a aştepta, Viv… Sunt mai mult decât dornică să aştept. Ani de zile! Decenii întregi.

Ochii ei sclipiră de veselie, iar Ella îi ţinu isonul:

— Secole! Milenii!

— Există o singură problemă. Alex se aplecă în faţă şi, făcându-i cu ochiul Ellei, vorbi, pe un ton grav: Mamele!

Toate fetele izbucniră în hohote.

— Alexandra Elizabeth Stafford! Ce crezi că faci aici?

— Aaa…

— Vorbeam despre… îngăimă Ella.

Alex îşi trase picioarele de sub ea şi se ridică.

— Mamă…

Deşi mică de statură, ducesa părea dintr-odată uriaşă şi avea un aer aristocratic, pe măsura titulaturii.

— Ce ţi-am spus despre rochia asta? Ce te-a apucat să vii aici şi să te tăvăleşti cu ea de parcă ar fi cămaşa ta de noapte şi te-ai afla în dormitor? Nu mai vorbesc despre comportamentul tău, cu totul nefiresc pentru o lady… ai idee cât s-au chinuit Madame Fernaud şi ajutoarele ei să transforme această rochie în ceva demn de purtat la primul tău bal? Este o rochie de bal… nu un costum de călărie!

— Dar… încercă Alexandra să răspundă.

Ducesa nu era însă dispusă să asculte explicaţiile puerile ale fiicei sale.

— Niciun dar, tânără lady! Urcă în camera ta, cere-i scuze Elizei pentru că o deranjezi la ora asta şi schimbă-ţi imediat rochia!

Brusc, Ella deveni interesată de ţesătura tapiţeriei fotoliului pe care stătea. Vivi părea să fi găsit o comoară în poşeta ei micuţă, atât de atentă studia conţinutul acesteia – adică nu mai mult de un batic, un ruj de buze şi un pieptene. Nicio fată nu dorea să fie următoarea ţintă a mâniei ducesei.

— Şi voi două!

Fetele o priviră, apoi se ridicară.

— Credeţi că n-am observat că-i încurajaţi acest comportament ridicol?

Vivi deschise gura, dar se răzgândi şi o închise la loc.

— Excelentă alegere, Vivian. Mă bazez pe voi două că o veţi împiedica pe Alex să-şi piardă *de tot* bunele maniere. Sper să nu mă dezamăgiţi.

Ella riscă să deschidă gura şi spuse:

— Da, Excelenţă.

— Şi sunt la fel de încrezătoare că n-o să mă dezamăgiţi nici în privinţa purtării pe care o s-o aveţi la primul vostru sezon.

De fapt, aceste cuvinte nu reflectau speranţa ducesei, ci mai degrabă erau un ordin din partea ei. De data asta, Vivi fu cea care îndrăzni să răspundă:

— Nu, Excelenţă.

Din spatele mamei sale, Alex îşi privi cu uimire prietenele.

— Trădătoarelor!

Ducesa nu se întoarse spre ea.

— Prietenele bune ştiu că nu trebuie să le înfrunte pe mame, Alexandra!

În privirea ei se ghici o scânteie de veselie în vreme ce le studia pe cele mai apropiate confidente ale fiicei sale. Vivi înţelese că furtuna trecuse.

— Mai ales când mama în chestiune e o ducesă.

Alex mormăi ceva, dar ducesa zâmbi.

— Fetelor, rămâneţi la ceai?

Capitolul 3

Când reveni în salon, Alex purta nişte veşminte mult mai potrivite pentru o după-amiază cu prietenele. Rochia în stil Empire cu care se îmbrăcase avea o nuanţă frumoasă de albastru, acoperindu-i picioarele, până la papucii de casă asortaţi cu ea. Era şic şi confortabilă – doar una dintre noile sale rochii, menite să o facă mai matură şi mai graţioasă.

Desigur, nicio rochie nu o putea face pe Alex să semene mai mult cu o lady.

— Ziceţi, ce-am pierdut? strigă ea năvălind pe uşă, doar pentru a constata că prietenele ei nu mai erau singure.

Mai erau şi în inferioritate numerică.

Fraţii Alexandrei sosiseră. Înalţi de peste 1,80 metri, cu umeri largi şi picioare lungi, băieţii păreau nişte uriaşi, chiar şi în salonul mai înalt decât o încăpere obişnuită.

Cu scaunele acoperite cu satin şi fotoliile delicate, salonul era foarte la modă. Ceea ce însemna, desigur, că fusese făcut pentru oaspeţi mai puţin numeroşi, dar mai spilcuiţi. Lucru ce nu se putea spune despre bărbaţii aflaţi în acel moment în salon. Ei stăteau, cu picioarele lungi întinse, tolăniţi pe delicatele obiecte de mobilier fără să ţină seama de dimensiunile acestora sau de ale lor. De generaţii întregi, bărbaţii din familia Stafford fuseseră vestiţi în lumea bună pentru înfăţişarea lor – erau toţi înalţi, bruneţi şi chipeşi. Tatăl lui Alex era mai scund de 1,80 metri, fiind, din acest motiv, tachinat adesea de fraţii şi de verii săi, care-l numeau „ducele mărunţel”. Fiii lui nu avuseseră însă aceeaşi soartă, fiind cu toţii mai înalţi,

dovedind astfel că următoarea generaţie Stafford avea să primească această moştenire gigantescă. Fiii respectivi – William, de 23 de ani, Nicholas, de 21, şi Christopher, de 19 – împărtăşeau totuşi cu tatăl lor celelalte trăsături de familie: aveau o frumuseţe drăcească, părul negru ca noaptea, maxilare puternice, nasuri drepte şi lungi şi buze cărnoase, ce-i făcuseră pe bărbaţii din familia Stafford legendari încă din primele zile ale regatului.

Dar nu înfăţişarea lor le făcea pe femei să rămână mute de admiraţie, ci faimoşii ochi ai neamului Stafford. Dintotdeauna, bărbaţii familiei fuseseră binecuvântaţi cu ochi de culoarea celui mai clar smarald – oglindind sentimentele lor năvalnice şi uneori sclipind cu umor, alteori lucind cu furie sau sclipind de pasiune.

Erau ochi care făceau ravagii printre femeile din jur – cu excepţia surorii celor trei fraţi. Pe aceasta, privirile lor nu reuşeau decât s-o exaspereze.

— Ah, vorbeam de lup!

Alex pătrunse în salon şi se sprijini de marginea unui fotoliu, aruncându-le celor trei fraţi o privire rece.

— De ce sunteţi atât de amuzaţi?

— Din simplul motiv că nici măcar în cele mai rele zile ale noastre n-am reuşit s-o enervăm pe mama aşa cum ai făcut tu, aparent fără niciun efort. Ei, da, asta e o calitate admirabilă! grăi, din celălalt capăt al salonului, William Stafford, deja marchiz de Weston şi moştenitor al ducatului.

— Faţă de voi, mama păstrează cu totul alte standarde, Will. Şi vă ridicaţi la înălţimea aşteptărilor ei – sunteţi un trio de mediocritate. Oare nu trebuia, ca nişte

gentlemeni ce vă pretindeţi, să vă ridicaţi atunci când intră o lady? zise Alex, începând să regrete întoarcerea în salon.

Chistopher îi aruncă o privire mirată.

— Ce, a intrat vreo lady aici?

În faţa privirii dispreţuitoare a surorii lui, chipul i se destinse într-un zâmbet larg, în vreme ce tânărul se întinse şi se aşeză mai confortabil pe scaunul său.

— Hai, Allie, zău aşa… doar fiindcă eşti pe cale să participi la primul tău sezon nu înseamnă că trebuie să-ţi pierzi simţul umorului.

— Dimpotrivă, Kit, mi-am păstrat intact simţul umorului. Fata aruncă o privire împăciuitoare spre Vivi şi spre Ella şi-i spuse, cu sinceritate, fratelui său: Pur şi simplu nu eşti amuzant!

Un hohot puternic de râs se auzi dinspre uşă.

— Cam are dreptate, Kit!

Alex se răsuci spre nou-venit, şi pe chipul ei apăru mai întâi o expresie de surprindere, urmată de una de încântare.

— Nimeni nu mi-a spus că te-ai întors! Desigur… din partea lor nici n-ar trebui să mă mire, zise ea, arătând spre cei trei fraţi, care nu păreau prea entuziasmaţi de noua prezenţă.

Gavin Sewell străbătu încăperea şi, ajuns în faţa fetei, făcu o plecăciune adâncă şi-i sărută mâna.

— S-ar părea că, într-adevăr, m-am întors… iar tu faci la fel de multe năzbâtii ca ultima oară când te-am

văzut.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi un zâmbet îi lumină faţa.

— Fără voia mea, se apără fata. Cum vrei să-mi amintesc toate acele reguli prosteşti ale sezonului?

Ella interveni scurt şi la obiect:

— Sincer vorbind, se pare că a nu purta prima ta rochie de bal în salon, în miezul zilei, e o regulă destul de uşor de amintit.

Gavin chicoti văzând privirea înfuriată a Alexandrei şi nu se putu abţine să n-o tachineze:

— Da, aşa se pare, doar că, neavând şansa de a purta eu însumi o rochie de bal, nu pot garanta că n-aş fi fost la fel de confuz.

— Hmm, ăsta e un lucru bun. Nu sunt sigură că ai fi supravieţuit corsetului.

La această replică a fetei, el ridică dintr-o sprânceană şi trecu mai departe, să le salute pe Ella şi pe Vivi. În vreme ce Gavin făcea reverenţe în faţa lor, Vivi îi vorbi prima, surprinzând-o pe Alex.

— Bună ziua, Lord Blackmoor!

— Ah, spuse Alex încetişor, amintindu-şi de bunele maniere şi făcând, la rândul ei, o plecăciune, iertare, milord, am uitat complet de noul dumneavoastră titlu!

Gavin se întoarse, mirat, spre ea.

— Nu te formaliza, Alex, eu însumi uit că sunt conte

în cea mai mare parte a timpului. Nu prea mă împac cu ideea că port titlul acum. În plus, nu prea văd cum un titlu poate schimba lucrurile. Nick a fost conte de când îl ştiţi, şi asta nu pare să fi schimbat modul în care îl trataţi.

Îi trimise fetei un surâs ciudat şi se înclină în faţa fratelui ei mijlociu. Ca întotdeauna, Nick se băgă rapid în discuţie:

— Aşa e! Voi, fetelor, nu mi-aţi respectat niciodată titlul, spuse el, umflându-şi pieptul cu o infatuare falsă, şi continuă, cu o voce arogantă, de tenor:

— Şi de ce un Blackmoor să se bucure de respect? Am fost conte de Farrow înainte ca voi să veniţi pe lume, dar asta nu mi-a adus un dram de stimă din partea voastră!

Toţi râseră, şi, astfel, stânjeneala care plutea în aer se topi. Gavin se aşeză alături de fraţii Alexandrei, lansându-se într-o conversaţie despre o licitaţie de cai la care plănuiau să asiste peste o săptămână.

Alex reveni lângă Vivi şi Ella, care-şi reluaseră discuţia despre un roman pe care toate trei fetele îl citiseră recent, *Mansfield Park,* dar nu putea scăpa de senzaţia bizară resimţită în timpul scenei anterioare. Ea remarcase faptul că, deşi Nick se împăunase cu propriul lui titlu, el se referise, aparent întâmplător, la Gavin ca la un Blackmoor – numele care era acum de drept al lui, alături de domeniu şi de toate privilegiile –, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume. Dar, când ea îl văzuse în pragul uşii, Alex nu observase că Gavin era cumva diferit, că se schimbase ceva la el.

Trăgând cu urechea la discuţia fetelor, Alex aruncă o privire şi spre obiectul gândurilor ei. Tatăl lui Gavin fusese

cel mai bun prieten din adolescenţă al tatălui său – ceva ce era, întru câtva, de aşteptat, dat fiind faptul că domeniile Blackmoor şi Stafford se învecinau atât în comitatul Essex, cât şi la Londra, unde vilele din oraş împărţeau aceleaşi grădini imense, în Park Lane. Amplasarea şi vârsta făcuseră din Gavin un companion firesc al fraţilor Stafford. Cei patru se căţăraseră împreună în copaci, fuseseră împreună la şcoală şi făcuseră nenumărate drăcii laolaltă.

Graţie tuturor prânzurilor, ceaiurilor de la ora cinci şi cinelor la care Gavin luase parte, Alex îl privea ca pe un al patrulea frate, la fel de exasperant ca toţi ceilalţi, dar şi ca pe un protector minunat. Când, la vârsta de şapte ani, fata se cocoţase într-un copac din fundul grădinii, încercând să-şi imite fraţii, şi rămăsese prinsă între crengi, Gavin, care pe atunci avea 13 ani, îi sărise în ajutor, convingând-o să coboare încet, până la o cracă mai joasă, şi apoi să se arunce în braţele lui.

Desigur, de îndată ce spaima fetei trecuse, Gavin continuase s-o tachineze, neuitând vreodată să-i spună că „se caţără în copaci ca fetele”. Spre surpriza ei, îi simţise lipsa în ultimele câteva luni, iar acea perioadă de timp, deşi scurtă, îl schimbase. Ultima oară îl văzuse în ianuarie, în urmă cu trei luni, la funeraliile tatălui său, fostul conte. Acesta murise în urma unui accident stupid, căzând de pe cal pe o cărare stâncoasă şi izolată de pe domeniul Blackmoor, în Essex.

Întreaga lume bună din Londra deplânsese pierderea tatălui lui Gavin – un bărbat inteligent şi minunat, plăcut şi admirat de toţi. Alex îşi amintea că-l privise pe Gavin la înmormântare, stând în picioare, cu ochii inundaţi de tristeţe, dar puternic şi tăcut, lângă biata lui mamă, care arăta devastată. Dorise să meargă la el, să-i vorbească,

dar, în înghesuiala de după funeralii şi în zilele ce urmaseră, nu putuse găsi un moment în care să-i spună cât de rău îi părea pentru pierderea suferită de el – chiar dacă acele cuvinte nu i-ar fi adus prea multă mângâiere unui fiu care-şi pierduse tatăl într-un mod atât de neaşteptat.

Acum, când îl privea vorbind cu fraţii ei, remarcă chipul lui slăbit, dar mai serios şi privirea adâncă din ochii lui obosiţi. Era fericită că perioada oficială de doliu se încheiase şi că el li se alăturase la Londra, pentru sezon, dar mai ales că supravieţuise trecerii de la starea de moştenitor fără griji la conte încărcat cu toate responsabilităţile inerente titlului. Totuşi, ea nu se putea abţine să se întrebe cât de mult îl afectase pe tânăr povara ultimelor luni. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Gavin se întoarse şi-i întâlni privirea. Trecură câteva secunde, apoi el îi făcu prieteneşte cu ochiul, ca şi cum ar fi vrut s-o asigure că temerile ei erau nejustificate. Cu un colţ al gurii ridicat într-un zâmbet strâmb, el se răsuci spre fraţii fetei, iar Alex reveni la conversaţia dintre Ella şi Vivi, reprimându-şi întrebările pe care dorea să i le pună şi promiţându-şi să găsească un moment în care să se afle doar cu el.

— Nu-l găsesc la fel de interesant ca *Mândrie şi prejudecată,* spunea Vivi.

— Normal că nu! Niciodată n-am citit o carte la fel de bună ca *Mândrie şi prejudecată!* exclamă Ella cu înflăcărare. Dar nu mi se pare relevant dacă-i mai bună ori mai rea, Vivi. Ceea mi se pare cu adevărat tragic în privinţa acestei cărţi e că nici măcar acum, după ce a publicat trei romane minunate – fiecare la fel de strălucit ca orice lucru scris de un bărbat –, autorul nu-şi poate dezvălui adevărata identitate, de teama repercusiunilor! E inadmisibil ca

societatea noastră să dovedească o asemenea devastatoare lipsă de progres.

— Da, e tulburător. Dar nu va dura la nesfârşit, proclamă Vivi. Această doamnă autoare e deja mult prea celebră pentru a mai rămâne anonimă.

— Nu putem decât spera că-i adevărat, zise Ella, întorcându-se spre Alex. Ce crezi despre cartea asta, Alex?

Înainte ca fata să-i poată răspunde, conversaţia fu întreruptă de răcnetul nemulţumit al lui Will:

— Fir-ar să fie! Nu putem merge la teatru în seara aia! E seara în care Puşlamaua îşi face intrarea în înalta societate, la Almack. Mama o să ne sucească tuturor capetele dacă nu vom fi acolo.

Auzind odioasa poreclă pe care fraţii i-o dăduseră, Alex ridică braţul pentru a opri conversaţia fetelor şi-i privi pe băieţi.

— Will, sunt aici, în caz că ai uitat. Şi, crede-mă, nu consider o seară la Almack mai distractivă decât o consideri tu.

— Aiurea! o întrerupse Nick. Toate fetele sunt înnebunite să ajungă la Almack. Şi toată adolescenţa lor nu fac altceva decât să-şi închipuie cum va fi prima lor seară acolo. Visează cu ochii deschişi la locul ăsta afurisit, imaginându-şi cine va fi primul bărbat care le va fura inima.

— Nu şi fetele de faţă, interveni Ella.

— Cel puţin eu n-am niciun interes să-mi fie furată inima, zise Alex, tot mai mânioasă.

Gavin se lăsă pe spătarul scaunului şi le studie pe cele trei fete, remarcând atitudinea temperamentală a Alexandrei.

— Sincer să fiu, Nick, aş fi surprins să le aud pe fete vorbind despre inimi furate… cu o atitudine ca asta… Bănuiesc mai degrabă că ele sunt interesate să vadă cine va fi primul *bărbat* căruia îi vor fura inima – nu par deloc genul timid.

Alex explodă, iritată:

— De ce oare cred bărbaţii că toate femeile îşi bat capul cu capcanele dragostei şi ale idilelor? Nici măcar nu luaţi în consideraţie faptul că poate exista şi ceva mai mult pentru noi, nu-i aşa?

Băieţii se priviră unii pe alţii şi se întoarseră apoi spre fete, expresiile de pe chipul lor oferind singure răspunsul la întrebarea ei, fără ca vorbele să mai fie necesare.

— Nişte proşti, murmură Alex în barbă, apoi continuă cu voce stridentă: De fapt, domnilor, cred că am prefera să ne ţinem departe de orice furtişag de inimi, fie ca victimă, fie ca vânător. Desigur, voi nu puteţi înţelege asta. Nu veţi fi niciodată obligaţi să dansaţi cu vreun papă-lapte, doar pentru ca mamele voastre să se simtă mai liniştite în privinţa perspectivelor matrimoniale.

Will izbucni în râs.

— Vorbeşti precum cineva care n-a fost niciodată la bal cu mama! Îţi jur, Alex, pe cât e de dificilă cu tine, pe atât e de imposibilă cu noi. Ducesa vrea o nuntă… şi orice nuntă i-ar fi pe plac.

Gavin i se alătură.

— Aşa e! Sezonul trecut, mamele noastre s-au aliat împotriva mea, de am zis că atâta mi-a fost! Am dansat serii întregi de cadriluri cu nenumărate domnişoare disperate să se mărite, înainte de a-mi da seama că ar fi mai înţelept pentru mine să refuz orice altă invitaţie la bal. Tonul său deveni serios: Plănuisem să fac acelaşi lucru anul ăsta… dar, văzând-o pe Alex cum vine ca o vijelie la Londra, mi-am spus că o să fie suficient de distractiv pentru mine să particip la o reuniune socială sau două…

— Ai grijă ce îţi doreşti, Blackmoor, interveni Nick. Eu sunt cel care a fost obligat să-i fie partener în timpul lecţiilor de dans. Nu e cea mai graţioasă dintre doamne.

— Şi nici cea mai uşoară! Ai grijă să nu te calce pe degete, amice! aruncă Kit, ca de obicei, o aluzie răutăcioasă, ridicând bărbia spre tot mai nervoasa Alex.

Will chicoti şi replică:

— A, desigur, ca fraţi, noi putem sta de-acum liniştiţi în privinţa stângăciei ei. Nu vom mai fi niciodată nevoiţi să dansăm cu ea. Miercuri seara, va fi trimisă în mijlocul nobililor din Londra. Sunt convins că din lumea aia pestriţă se va găsi cineva care să-i fie partener de dans.

Pufnind exasperată, Alex îi ţintui cu privirea pe bărbaţii din salon.

— Ei bine, mă consolez cu un lucru: indiferent cu cine va trebui să dansez, sigur nu va fi mai plictisitor decât voi trei, tonţilor! Dumnezeu să le apere pe viitoarele voastre neveste!

Un armistiţiu zgomotos fu încheiat între tineri, iar

conversaţia se îndreptă spre sezonul care bătea la uşă şi spre veşnicele bârfe care aveau să facă deliciul lumii bune în următoarele săptămâni: cine cu cine se încurcase cât timp fusese plecat, peste iarnă, din oraş, ce crai aveau să vâneze soţii respectabile în sezonul ăsta, la ce baluri aveau să participe cele mai strălucitoare stele ale Londrei. Pe măsură ce conversaţia se derula, Alex observă că Gavin devenea tot mai tăcut, retrăgându-se în el însuşi. Nu fu deloc surprinsă când el se ridică, scuzându-se, şi plecă. Nimeni nu remarcă faptul că ea îl urmă.

În holul larg al conacului Worthington, Alex îşi puse mâna pe braţul prietenului ei, făcându-l să tresară, şi-i şopti:

— Te simţi bine, milord?

El remarcă îngrijorarea din glasul ei. Întâlnind privirea de smarald a fetei, un colţ al gurii lui i se ridică într-un surâs trist. Întinse palma şi-i bătu, încetişor, obrazul cu degetul – un gest frăţesc, pe care-l făcuse întotdeauna.

— Nu-i nevoie să fii atât de delicată, Neastâmpărato. Sunt bine, rosti el, apoi privi câteva clipe în gol şi continuă: îmi face bine să revin la Londra… departe de Essex şi de tot ce s-a întâmplat acolo. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei. Şi mă bucur că tu te pregăteşti de primul tău sezon, zise el, iar zâmbetul i se transformă într-un rictus. Nu mi-aş dori să fiu nicăieri în altă parte. Sunt dornic să văd focurile de artificii.

Alex îşi dădu seama că tânărul dorea să schimbe subiectul. Scutură din cap, ca şi cum ar fi respins categoric ideea participării la acest sezon, cu tot ce însemna el, şi-i aruncă o privire plină de compasiune.

— Milord… dacă simţi vreodată nevoia să vorbeşti cu cineva… despre orice… sunt aici… sper că ştii asta.

Rictusul lui Gavin dispăru, iar buzele i se uniră pentru a forma o linie fermă, ce-i trăda hotărârea. Cuvintele sale veniră într-o manieră ce nu admitea contrazicere:

— Încă o dată îţi spun: sunt bine, Alex. Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar te asigur că nu am nevoie de nimic. Acum, dacă nu te superi… Am o întâlnire importantă, la care nu trebuie să întârzii.

Se înclină scurt şi plecă, lăsând-o pe Alex cu impresia clară că se descotorosise rapid de ea. Iar Alexandrei Stafford nu-i plăcea să fie tratată aşa.

Capitolul 4

Bărbatul trase o duşcă zdravănă de scotch şi se tolăni în scaun, privind în depărtare. Pentru un observator neavizat, foaia pe care o ţinea neglijent în mână, ca şi cum uitase de ea, părea neimportantă. De fapt, lucrurile stăteau exact invers. Pe pergament se înşirau două rânduri de text:

Tânărul Blackmoor nu mai este în doliu.

Află ce ştie.

Mintea lui era asaltată de ipoteze, luând în calcul potenţialii paşi pe care-i avea, în continuare, de făcut. Deşi tânărul conte fusese pregătit pentru această nouă stare încă de la naştere, era clar că nu se aşteptase să şi-o asume atât de brusc sau de devreme. Şansele ca el să fi primit vreo informaţie din partea tatălui său erau reduse, dar şi asemenea şanse lăsau deschisă posibilitatea ca tânărul să descopere adevărul. Or, bărbatul nu putea risca să fie dat în vileag.

Aşa cum se aşteptase, moartea contelui Blackmoor îi deranjase profund pe asociaţii lui francezi. Ei se înfuriaseră cumplit din cauza acţiunilor sale, şi făcuse eforturi supraomeneşti pentru a le dovedi că era totuşi un partener de încredere. Avea în continuare de plătit pentru fapta săvârşită, pe măsură ce se străduia să recapete încrederea francezilor.

Înjură cumplit în sinea lui. Primul său gând fu să-l lichideze şi pe tânărul conte, dar îşi dădu seama că asta ar duce la investigaţii şi ar atrage suspiciuni asupra tuturor, mai ales dacă existau informaţii ascunse în conacul Blackmoor. Răposatul conte fusese nesuferit, dar niciodată prost. Indiferent de informaţiile deţinute, sigur avea documente cu care să le probeze. Dacă acele documente erau găsite, ar putea fi cu toţii în pericol. Până atunci, le spusese partenerilor săi că nu-i credea în primejdie de a fi descoperiţi, dar ei începuseră să se îndoiască de el. Vedea asta în ochii lor, o simţea în glasurile lor. Trebuia să acţioneze prudent.

Singura cale de a-şi asigura liniştea era de a le îndeplini ordinele. Trebuia să afle precis ce anume ştia vlăstarul contelui despre viaţa tatălui său – şi, mai ales,

despre moartea acestuia.

*

— E extraordinar că ai primit toată casa asta numai tu, Blackmoor, rosti Christopher Stafford, sprijinit în tac şi privind de-a lungul mesei de biliard.

— Cine mai are nevoie de un club pentru gentlemeni, când cel mai bun prieten al lui are un loc ca acesta la o azvârlitură de băţ?

Noul conte de Blackmoor examină încăperea, cu lambriurile bogate de stejar, verdele adânc al mesei de biliard şi scaunele vechi, tapiţate cu piele, ce denotau clar că încăperea era rezervată exclusiv bărbaţilor. El moştenise sala de biliard şi casa din Londra alături de titlul de conte, dar nu se bucura din cale-afară că le stăpânea pe toate. Înainte de a putea răspunde, un pocnet dinspre masă semnală o lovitură reuşită. Nicholas, fiul mijlociu al lui Stafford, îşi îndreptă spatele, după ce trimisese o bilă într-o gaură de pe lateralul mesei, şi-i spuse fratelui său mai tânăr şi mai lipsit de tact:

— Doamne, Kit, nu e ca şi cum casa asta ar fi câştigată la un joc de noroc. Ai grijă cum vorbeşti!

Kit se înroşi la faţă şi-l privi ruşinat pe Blackmoor.

— Scuză-mă, bătrâne! Chiar n-am vrut să sugerez că…

Blackmoor îşi scuti prietenul de la a-şi pune cenuşă în cap, întrerupându-l subit:

— Nicio problemă, Kit, niciodată n-ai fost diplomatul familiei! Mă aştept la asemenea ieşiri din partea ta, când şi când.

William râse pe seama fratelui său.

— Sunt mulţumit că măcar e priceput la cifre – asta îi dă ceva de făcut, în afară de a vorbi de unul singur într-un colţ. Dar n-ai nişte vin de Porto prin casă?

Viitorul duce de Worthington schimbase brusc vorba, plin de tact, aşa cum fusese învăţat încă de mic, uşurând situaţia atât pentru prietenul lui, cât şi pentru fratele său.

Blackmoor aruncă o ultimă privire spre masa de biliard, recunoscând că Will avea să câştige, ca de obicei, şi se întoarse spre bibliotecă.

— Un vin de Porto ar fi o idee grozavă. Pe aici, domnilor!

Apăsând un mâner ascuns, contele împinse într-o parte o bucată de perete fals, dând la iveală camera care era, de generaţii întregi, locul preferat al bărbaţilor din familia Blackmoor. Încăperea era enormă, ocupând un colţ din spatele clădirii şi având, în locul a doi pereţi, ferestre imense, de la duşumea la tavan, care ofereau o superbă privelişte a grădinilor din spatele vilei. Pe când Nick şi Kit pătrunseră în încăpere, Will şi Gavin se opriră chiar în pragul uşii ce dădea spre bibliotecă. Aruncându-i vechiului său prieten o privire sugestivă atotcunoscătoare, Will îi şopti:

— Nu prea ţi se pare în regulă, aşa-i?

Chipul lui Blackmoor se întunecă.

— Aşa-i. Dar n-am altă soluţie decât să mă adaptez situaţiei.

Îi urmă pe tinerii Stafford în bibliotecă, unde privirea îi căzu asupra enormului birou de mahon şi asupra bărbatului aflat în spatele lui – care se ridică imediat şi începu să pună în ordine hârtiile pe care le citea.

— Unchiule Lucian, îi spuse el, arătând cu braţul spre ceilalţi din încăpere, nu cred că ai avut ocazia să-i cunoşti pe prietenii mei. Ţi-i prezint pe William Stafford, marchiz de Weston, Nicholas Stafford, conte de Farrow, şi Christopher Stafford, baron Baxter. Domnilor, acesta e unchiul meu, căpitan Lucian Sewell.

Pe rând, tinerii merseseră să-i strângă mâna căpitanului, care, aparent dornic să scape mai repede de ei, îi salută pe fiecare cu un „milord!” scurt şi i se adresă, pe un ton sec, nepotului:

— O să vă las singuri, Blackmoor. Vrei să discutăm mâine despre descoperirile mele referitoare la domeniu?

— Sigur, unchiule. Rămâne pe mâine, zise Blackmoor, răsplătindu-şi unchiul cu un zâmbet cald. Seară bună! Şi-ţi mulţumesc!

— N-ai pentru ce, ne vedem mâine! rosti bărbatul şi, cu o scurtă plecăciune către fraţii Stafford, părăsi încăperea. Kitt se aşeză pe un scaun moale, de piele.

— Ce-i cu unchiul Lucian? Mi s-a părut tare solemn.

Blackmoor merse spre dulăpiorul de lângă birou, pentru a turna vinul de Porto în câteva pahare.

— E un tip tăcut. Tata spunea mereu că Lucian e

dovada că apele liniştite sunt adânci. Aparent, ei n-au fost prea apropiaţi în copilărie, dar Lucian s-a grăbit să fie alături de noi de îndată ce a primit vestea despre… ce s-a întâmplat.

Will încuviinţă solemn din cap.

— Dincolo de diferenţele dintre ei, fraţii sunt fraţi. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva.

Blackmoor traversă încăperea şi îi întinse prietenului său un pahar.

— Sentimentul ăsta n-a fost niciodată mai pregnant decât acum trei luni, când unchiul a dat o remarcabilă dovadă de loialitate familială. Atunci am fost surprins, căci din copilărie nu-l mai văzusem decât de câteva ori. Fiind căpitan în marină, s-a aflat pe mare sau în război, pe continent, în cea mai mare parte a ultimului deceniu. Nu m-aş fi aşteptat să lase totul baltă şi să ni se alăture atât de repede.

Îşi privi paharul, examinând licoarea chihlimbarie rotindu-se în cristalul greu. Apoi îşi reveni din visare şi continuă:

— Dar, la drept vorbind, ne-a fost de folos. Orice aş crede despre personalitatea lui – căci, vă spun sincer, n-are un caracter prea încântător –, m-a ajutat enorm în ultimele luni. După cum ştiţi, nu eram deloc pregătit să-mi asum îndatoririle de conte, şi e bine să ştii că ai lângă tine pe cineva care cunoaşte atât de bine toate chiţibuşurile domeniului.

— Ce noroc pe tine, dacă ne gândim că-i război, interveni Nick. Ce s-a întâmplat de-a venit acasă tocmai atunci? A fost rănit?

Blackmoor scutură din cap.

— Din câte ştiu, nu. Eram la Oxford când s-a întors, deci nu cunosc circumstanţele în care şi-a părăsit postul. Ştiu doar că s-a luptat ca un erou la Lyngor. Presupun că Will cunoaşte despre asta mai multe decât mine.

— Lyngor? Asta nu-i în Danemarca? întrebă Nick.

Will încuviinţă din cap.

— Ai memorie bună! Dar mi-e teamă că nu ştiu despre unchiul tău absolut nimic, Blackmoor. Am venit în Ministerul de Război la câteva luni după bătălie. Ceea ce ştiu e că la Lyngor s-a dat o luptă foarte sângeroasă şi dezechilibrată. Danezii au fost zdrobiţi şi au pierdut o mulţime de oameni în acea zi. Ei au ieşit imediat din război, lăsându-l pe Napoleon cu un aliat mai puţin pe mare.

— Din nefericire, asta n-a părut să-l oprească pe Bonaparte să-şi continue ofensiva. Am impresia că războiul ăsta nu se va mai termina, spuse Kit, referindu-se la recenta evadare a împăratului francez din exilul impus şi la reizbucnirea războiului care dura de două decenii.

Apoi îl privi direct în ochi pe cel mai mare dintre fraţi, care replică:

— Ştii că nu am voie să discut despre asta, Kit! Nu pot spune decât că trupele britanice sunt cele mai bine antrenate, iar spionajul britanic e deasupra tuturor. L-am pus cu botul pe labe pe Napoleon o dată… o vom face din nou.

— Unii ar putea spune că, de fapt, Napoleon ne-a bătut şi ar putea să ne bată iar, observă mereu logicul Kitt,

provocând, în mod intenţionat, mânia fratelui său. A scăpat deja din exil şi l-a răsturnat pe regele Ludovic, în timp ce trupele şi susţinătorii săi se adună din toate colţurile Franţei. Se pare deci că nu prea l-am pus la punct!

— Dacă n-aş şti mai bine… începu William, pe un ton ameninţător, dar fu întrerupt de Nick, care, recunoscând începutul unei dezbateri politice pe care o mai auzise de sute de ori înainte, readuse conversaţia pe un teren mai liniştit.

— Ei bine, se pare că societatea londoneză nu-i atât de preocupată pe cât ar trebui de Napoleon sau de războiul care bate la uşă. Sezonul ăsta va fi, probabil, mai elaborat decât oricare din istoria recentă. Judecând după numărul invitaţiilor pe care le-am primit deja, mamele se află în plin sezon de vânătoare de soţi, chiar înainte ca sezonul londonez să fi început. Lăsându-se pe spătarul scaunului, tânărul privi spre tavan. În ceea ce mă priveşte, nu mai găsesc suficiente scuze pentru a evita asemenea evenimente odioase.

După această bruscă schimbare de subiect, Kit zise şi el:

— Hmm! Nu ne ajută cu nimic faptul că Alex trebuie să participe la primul ei bal anul ăsta. Deja am renunţat la ideea că voi reuşi să evit cicăleala mamei. Apoi tonul lui trecu, dintr-o dată, de la resemnare la speranţă. Staţi! Am găsit! Haideţi s-o măritǎm pe Alex cât mai rapid posibil. Asta ne va uşura tuturor situaţia.

— Da, dar nu sunt sigur că va uşura şi situaţia ei, spuse Nick, cu un umor sec.

Kit mimă dezaprobarea, dar Nick continuă:

— Şi presupun că nici a soţului ei!

— Sincer să fiu, nu mă aştept să fie prea mulţi bărbaţi încântaţi de perspectiva de a-i face curte Alexandrei, şi asta ar trebui să ne preocupe, zise Will, adăugând: Mărturisesc, singurul lucru pe care-l doresc e să-i îngrozesc pe potenţialii peţitori.

— Avantajul e că, îngrozindu-i pe ei, o vom înfuria şi pe ea, chicoti Kit.

Cei trei râseră, fiecare constatând mai apoi că Blackmoor stătea tăcut, pierdut în gânduri şi neatent la conversaţia lor. Cu o mână sprijinită de cerceveaua ferestrei, departe de lumea şi de conversaţia băieţilor, el privea spre grădina întunecată, în timp ce lumina lumânării se reflecta în geam. Când râsetele se stinseră, cei trei fraţi se priviră unii pe alţii, iar William se aplecă de pe scaun, proptindu-şi coatele în genunchi, în vreme ce-l striga pe vechiul său prieten:

— Blackmoor?

Nu primi niciun răspuns.

— Blackmoor! repetă el, mai ferm, dar cu acelaşi rezultat.

Numele destrămă liniştea bibliotecii şi-şi atinse, în sfârşit, ţinta.

Blackmoor ridică ochii spre prietenii săi, cu o expresie posomorâtă.

— Da, ce-i?

În tăcerea care urmă, Nick se ridică şi se îndreptă spre dulăpior, să-i mai toarne un pahar de vin.

— Parcă n-ai fi în lumea noastră, zise el, întinzându-i paharul tânărului conte. Când Blackmoor luă băutura, Nick îşi îndoi braţele şi se sprijini şi el de cercevea, cercetându-l atent pe prietenul său.

— Se pare că e de datoria noastră să te întrebăm ce te frământă…

Blackmoor murmură ceva nedesluşit şi se întoarse spre fereastră.

— Îmi cer iertare. În seara asta mintea mi-e foarte frământată de gânduri şi mă tem că asta mă face o gazdă nesuferită.

— Tocmai voiam să spun că, deşi ai o sală de biliard remarcabilă şi un vin excepţional, nu eşti o gazdă prea veselă, comentă Kit, de pe scaunul său aflat în partea cealaltă a încăperii. Trebuie să-ţi revizuieşti atitudinea, dacă vrei să ai succes în calitate de conte.

Deşi nu gustase tachinarea din partea prietenului său, Blackmoor surâse.

— Vezi tu, asta-i tot o parte a problemei… Nu mă aşteptam să devin conte aşa repede.

Will îşi lipi spinarea de spătarul scaunului şi răsuflă adânc.

— Nu, nu te aşteptai, desigur. A fost o lipsă de sensibilitate din partea noastră să nu recunoaştem cât de greu îţi este să te împaci cu ce ţi s-a întâmplat. Noi ar trebui să ne cerem iertare, nu tu.

Tânărul conte îşi privi prietenii şi spuse:

— Nu, n-aveţi de unde să ştiţi ce veşti am primit în

această dimineaţă. Făcu o pauză, apoi rosti mai departe: Sergentul de poliţie din Essex şi mai mulţi membri de rang înalt din Ministerul de Război au ajuns la concluzia că moartea tatălui meu a fost accidentală.

Străbătu încăperea până la birou şi ridică de pe el o foaie de hârtie, citind-o clar şi răspicat:

Contele a fost azvârlit din şa de calul său, care, pe baza cercetărilor făcute de această comisie, cel mai probabil a alunecat, din cauza ploii. Nu există niciun indiciu că s-ar fi săvârşit o crimă, iar comisia a stabilit că moartea lui Richard Sewell, al şaselea conte de Blackmoor, a fost cauzată de un accident regretabil, petrecut într-o zonă greu accesibilă, pe o vreme urâtă. Echipa de investigatori adresează sincere condoleanţe familiei răposatului conte, în special contesei văduve şi contelui de Blackmoor.

Blackmoor puse hârtia la loc, pe birou, cu mişcări studiate.

— Ultimul conte de Blackmoor, ar putea spune cineva, sunt eu, zise el, râzând forţat. Şi cu asta, basta, am înţeles!

Nick, cel mai sensibil dintre fraţii Stafford, întrebă precaut:

— Dar te aşteptai la alte concluzii?

Blackmoor trimise spre prietenul său o privire sumbră, apoi se sprijini de birou, cu ochii îndreptaţi spre

tavan.

— Să fiu cinstit, nici nu ştiu la ce mă aşteptam. Tata era un călăreţ redutabil. Am fost acolo când a plecat călare pe domeniu – l-am auzit spunându-i mamei că pleacă. Şi l-am auzit că vrea să verifice dacă sistemul de drenaj funcţionează pe timp de ploaie. I-am văzut faţa când a plecat. Era un om aflat într-o misiune.

Tăcerea care urmă fu destrămată de William.

— Tatăl tău a fost un om deosebit, care trata cu seriozitate fiecare lucru. Mă gândesc că poate considera important chiar şi un lucru aparent minor.

— Desigur, ai dreptate, Will, zise Blackmoor, privindu-şi palmele. Presupun că doar vreau să cred că a existat un motiv pentru moartea sa – ceva mult mai important decât o păşune îmbibată de apă. Pentru că, pur şi simplu, nu văd motivul pentru care tata se afla pe acele stânci şi de ce s-ar fi speriat armăsarul lui… Şi, chiar de s-ar fi speriat, nu văd cum a putut un călăreţ ca tata să fie azvârlit din şa. În toţi anii de când noi ne ştim, aţi auzit vreodată ca tata să cadă de pe cal?

Îi privi, şi ceilalţi scuturară din cap.

— Acest raport, continuă contele cu convingere, e greşit. Nu o pot dovedi, dar o ştiu.

Aruncă iarăşi o privire spre ceilalţi tineri din încăpere, care-l urmăreau tăcuţi, fiecare aşteptându-i pe ceilalţi să vorbească. Contele zări consternarea şi nesiguranţa pe chipurile lor şi, deşi ar fi vrut să continue, se stăpâni.

— Dumnezeule, toată povestea asta ne-a afectat pe

toţi, nu-i aşa? Oftă adânc şi se îndreptă spre uşa secretă care ducea către sala de biliard. Răsuci mânerul pentru a deschide uşa şi se întoarse spre prietenii săi. Gata cu discuţiile macabre. Mai facem un joc?

Se lăsă o linişte adâncă, răstimp în care fraţii Stafford se gândiră la lucrurile auzite şi la ce era de făcut în continuare. Will rupse primul tăcerea; recunoscând stânjeneala lui Blackmoor şi dorinţa acestuia de a pune capăt momentului delicat, el vorbi cu aroganţa-i specifică:

— Sigur, dacă vreţi să vă bat iarăşi măr la biliard…

Pricepând aluzia, Nick şi Kit pufniră dispreţuitori şi se ridicară, alături de fratele mai mare, să-l urmeze pe Blackmoor la masa de biliard – ca nişte adevăraţi prieteni.

Capitolul 5

— Întregul proces e complet ridicol, nu-i aşa?

Alex ieşi din cadă, luând prosopul mare de pânză pe care Eliza i-l întinsese. Văzând-o învelită în prosopul uscat, camerista o conduse repede lângă focul ce ardea în şemineu, în cealaltă parte a camerei.

— Lasă capul în jos, zise ea, iar Alex îşi răvăşi pletele către căldura flăcărilor, în vreme ce Eliza începu să-i pieptene şuviţele lungi şi drepte, care se uscau, încet, la foc.

— Ridicol? se miră camerista.

— Chiar aşa! zise Alex, cu vocea înăbuşită de perdeaua de păr şi de poziţia ciudată în care stătea. Vreau să spun… de cât timp sunt în baie? De o oră?

— Nu, nici măcar de un sfert de oră, spuse Eliza, stăpânindu-şi cu greu râsul.

— Ah, mi s-a părut că a trecut o oră, şopti, morocănoasă, Alex. M-am simţit de parcă fiecare centimetru de piele mi-ar fi fost jupuit. Şi toate astea pentru ce?

— Pentru frumuseţe, rosti camerista, concentrată asupra sarcinii sale. Când o să te vadă, Prinţul te va considera cea mai frumoasă lady!

Alex replică pe un ton prefăcut:

— Să sperăm că nu va fi cazul, Eliza. Istoria ne învaţă că lucrurile nu se sfârşesc cu bine atunci când prinţii pun ochii pe „cea mai frumoasă lady” pe care au văzut-o în viaţa lor. Mai bine ai grijă: dacă te achiţi prea bine de datoria ta, aş putea să bântui fără cap Turnul Londrei, alături de Anne Boleyn.

O privi, printre şuviţe, pe Eliza, cu un amuzament pe care camerista nu i-l împărtăşea, şi mai primi un ghiont, pentru a-şi reaminti că trebuia să ţină capul în jos.

— Bine! Atunci, să suferim pentru frumuseţe! continuă ea, fluturând un braţ, cu un aer plictisit. Rămase tăcută preţ de câteva clipe, respirând cu nesaţ mireasma de lavandă care-i învăluia trupul, după ce Eliza o săpunise zdravăn, apoi spuse: Ai terminat?

— Nu. Capul jos!

— *Urăsc* asta, pufni Alex.

— Eşti deznădăjduită rău.

— *Nu* sunt deloc *deznădăjduită!*

Eliza mormăi ceva, iar Alex ridică spre ea capul, moment în care pieptenele i se încâlci în păr.

— Au, mă doare!

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă ţi-ai fi ţinut capul cum trebuie.

Alex pufni neîncrezătoare, dar nu se mai mişcă. La drept vorbind, *era* deznădăjduită. Eliza avea dreptate. Eliza avea întotdeauna dreptate. Cu doar trei ani mai mare decât Alex, Eliza crescuse alături de copiii familiei Stafford pe domeniul din Essex, fiind fiica bucătăresei şi a grăjdarului de la conacul Stafford. Deşi diferenţa socială dintre ele fusese întotdeauna clară, când erau singure, fetele se simţeau cât se poate de egale. Încă de când se împrieteniseră, tânăra cameristă avea uimitoarea capacitate de a ghici starea de spirit a Alexandrei – adesea înainte chiar ca fata să o înţeleagă.

— De ce nu-mi spui motivul pentru care n-ai chef de nimic? o aţâţă Eliza, continuând să-i pieptene părul, care se usca rapid, în căldura dogoritoare.

— Nici măcar eu nu ştiu ce mi se întâmplă, admise Alex. Mai curând mă înspăimântă această zi, prezentarea… pompa şi împrejurările.

— Dar de ce? E prima ta zi ca o adevărată lady. Niciodată n-am văzut-o pe mama ta atât de… cum să

spun… E mândră ca un păun. Aş fi crezut că şi tu vei arde de nerăbdare… Ridică-te!

Alex se ridică şi se suci pe scaunul unde fusese pieptănată, pentru ca focul să-i usuce şi restul părului. Eliza continuă să-i pieptene şuviţele lungi, până când acestea străluciră.

— Hmm… Prima mea zi ca o adevărată lady, pufni Alex. Ce-nseamnă asta? Iar mama e aşa emoţionată pentru că sunt foarte aproape de măritiş.

— Ştii că nu la asta se gândeşte.

— Nu în mod conştient. Dar ideea e acolo, pândind în sufletul ei. O partidă bună reprezintă viitorul pe care întotdeauna l-a dorit pentru mine. Iar astăzi e începutul acelui viitor. Făcu o pauză, întinzându-şi picioarele şi înclinându-se spre şemineu, pentru a se bucura de dogoarea focului.

— Ah, dacă aş dori asta la fel de mult cum o doresc părinţii mei…

— Poate diseară vei întâlni pe cineva care să te facă să o doreşti.

Alex îşi dădu ochii peste cap, plictisită.

— E o noapte la Almack, Eliza, nu un bal mascat! Să nu ne îmbătăm cu apă rece.

— Nu ştii niciodată, dragă!

— Ba *eu* ştiu!

— Ridică-te!

— În sfârşit! Alex sări de pe scaun şi păşi pe podeaua dormitorului, fericită să scape de povara pieptănatului. Şi acum?

— Ei bine, făcu Eliza, privind-o gânditoare, cred că n-ar fi prea grozav dacă l-ai întâlni pe Prinţ înfăşurată într-un prosop ud.

— Probabil că nu, admise Alex şi zâmbi larg.

— Ciorapii, zise Eliza, arătând spre două bucăţi lungi de mătase ce atârnau de un cârlig, în garderobă.

Alex merse să-şi pună ciorapii, în vreme ce camerista scotocea prin dulap pentru restul trusoului necesar „celei mai importante zile” din viaţa unei tinere.

Chiar când Alex termină de legat jartierele în partea de sus a ciorapilor, Eliza se ivi de după uşa garderobei, cu un morman de lenjerie albă, din pânză şi bumbac. Alex făcu ochi mari şi exclamă:

— Ah, ce ni se cere să facem în numele modei!

Eliza nu era considerată una dintre cele mai bune cameriste din istoria familiei Stafford, dar asta fără un motiv anume. Ea nu dădea mare atenţie mofturilor făcute de Alex când era vorba despre îmbrăcăminte. Îi înmână stăpânei o pereche de pantalonaşi de lenjerie intimă. Alex îi luă, lăsând să cadă de pe ea prosopul de pânză, şi se întoarse spre Eliza, pentru ca tânăra cameristă să-i poată prinde panglicile şi cordoanele la şolduri şi talie.

În vreme ce Eliza o ajuta să se îmbrace, Alex o îndemnă:

— Spune-mi ceva fascinant!

Camerista avea întotdeauna la îndemână vreo bârfă teribilă, pe care o păstra anume spre a o povesti într-un asemenea moment.

— Ei bine, aş avea ceva, dar nu ştiu cât de credibile sunt sursele mele.

— Bârfele din surse neverificate sunt întotdeauna mai bune decât bârfele credibile, Eliza! zise Alex, cu un zâmbet larg. Hai, vorbeşte!

Se întinse către mormanul de haine şi-şi trase pe ea o cămaşă cu umeri largi, lăsând-o să-i cadă pe trup, ca o cascadă de mătase. Această piesă vestimentară nu avea o formă clară, iar Alex se amuza întotdeauna de cât de total nefeminin putea fi un veşmânt destinat special femeilor.

Eliza începu să-i aranjeze cămaşa, îndoind ţesătura într-un loc, prinzând-o cu un ac în altul, şi spuse:

— Se pare că John, vizitiul, e îndrăgostit.

— Zău? Alex nu şi-l putea imagina pe vizitiul tatălui său, un vlăjgan care rareori vorbea şi cu altcineva decât cu caii, *îndrăgostit.* Şi de cine?

— De Margaret, fata măcelarului.

— E adevărat?

Eliza încuviinţă din cap, luând un corset ţeapăn de pe patul fetei. Dintr-o cutiuţă aflată pe comoda de alături, camerista alese un ac mare de corset, trecând prin el, cu pricepere, o sforicică în clipa când reveni lângă Alex.

— Trebuie să spun că, de la o vreme, pare mult mai dornic decât de obicei să le ducă pe slujitoarele de la bucătărie la piaţa de came.

Alex luă corsetul şi şi-l puse peste piept, împingând bucăţile din spate spre Eliza, care le prinse cu dibăcie una de alta, fără să întrerupă discuţia.

— Dar ea îl iubeşte? se interesă Alex, luând o poziţie rigidă, pentru ca Eliza să-i poată fixa corsetul.

— Nu sunt sigură, dar Mary, fata de la bucătărie…

Alex înclină din cap în semn că ştia despre cine era vorba.

— Ei bine, Mary spune că Margaret are întotdeauna dulciuri pitite pentru John şi întreabă mereu de el când acesta nu vine la măcelărie. Nu te mişca!

— Excelent! „Iubirea te alină ca soarele după ploaie.” Of! oftă Alex şi se agăţă de stâlpul patului în momentul când Eliza începu să-i strângă corsetul.

— Ţi-am spus să nu te mişti, o dojeni Eliza şi, pe măsură ce corsetul se strângea tot mai mult, fetele începură să respire tot mai greu. Parcă tu nu credeai în dragoste…

— N-am spus asta niciodată, se oţărî Alex, chinuindu-se să respire. Cred în iubire, evident!

— Chiar aşa? Respiră.

Fata trase încă o dată aer în piept cu toată puterea şi, simţind strânsoarea dureroasă a corsetului, nu se putu abţine să nu înjure şi să exclame: Destul!

— Gata, am terminat, o linişti Eliza, întorcându-se să ia următoarea piesă vestimentară. Trec cu vederea că tocmai ai înjurat ca un birjar!

— Fraţii mei sunt de vină! susură Alex, stând pe marginea patului şi încercând din răsputeri să respire normal. Corsetul e prea strâmt.

— O să-şi mai dea drumul, doar ştii!

Alex ştia asta, dar totuşi pufni:

— Urăsc moda!

— Mai bine mi-ai spune despre această nouă credinţă a ta în dragoste, o descusu Eliza, punând pe pat un jupon.

Această piesă vestimentară era mai complicată ca oricare alta pe care Alex o îmbrăcase, fiind o creaţie a doamnei Fernaud, din batist şi olandă, tivită la bază cu o superbă broderie verzuie, care se asorta cu rochia pe care fata urma s-o poarte în acea seară.

Alex se opri să admire delicaţii boboci de trandafiri cusuţi cu atâta migală pe lenjeria de corp, înainte de a o lăsa pe Eliza să o îmbrace şi cu juponul.

— Nu e nouă. Căci eu nu mă opun iubirii, ci căsătoriei! Prima le aminteşte femeilor că sunt libere să fie cum vor – fiindcă cineva le iubeşte tocmai pentru asta, zise Alex, chinuindu-se să iasă din juponul înfoiat. În vreme ce căsătoria le răpeşte această libertate.

Eliza începu să încheie juponul, legând şireturile de la baza acestuia, şi zise:

— Mi se pare mie sau un mariaj fericit ar putea spori, de fapt, această libertate?

Alex privi în gol, gândindu-se la remarca Elizei.

— Presupun că da… însă câte exemple de mariaje

fericite cunoşti?

— Părinţii tăi au unul reuşit, cred… Şi bunicii tăi au avut.

Camerista merse la pat şi ridică rochia amplă de bal, verde ca smaraldul, scuturând-o, pentru a îndrepta cutele satinului, înainte de a i-o întinde Alexandrei.

— Asta e altceva, replică Alex, îmbrăcând rochia şi ajutând-o pe Eliza s-o aranjeze în aşa fel încât să i se potrivească perfect pe corp. Ţinând strâns juponul, în vreme ce camerista luă o croşetă şi începu să tragă cu ea, prin găici, butonii de pe spatele rochiei, fata continuă: Mama şi bunica au fost faimoase nu doar pentru frumuseţea, ci şi pentru inteligenţa lor. Iar tata şi bunicul au fost nişte bărbaţi care nu s-au temut să-şi ia soţii capabile să-i egaleze, ca intelect. Nu mai există aşa bărbaţi în afara familiei Stafford!

— Normal că spui asta, pufni Eliza, doar şi tu eşti o Stafford. Dar adevărul e, Alexandra, că în toată istoria cu greu ai găsi un singur bărbat, la fiecare generaţie, dornic să-şi lase partenera să înflorească lângă el.

Degetele ei zburau cu croşeta peste butoni, încheindu-i rapid, unul după altul. Alex oftă şi flutură dintr-un braţ lung.

— Bine, fie! Părerea mea este că nu sunt mulţi bărbaţi aşa. Şi, pur şi simplu, nu vreau să risc.

— Uite ce, zise Eliza, după ce Alex îşi întoarse faţa spre ea, apoi netezi marginile superbei rochii verzi. Îndrăznesc să spun că vei risca încă din seara asta, fiindcă orice bărbat care te va vedea îmbrăcată astfel are să-şi piardă capul. Eşti o frumuseţe la fel de inteligentă ca toate

femeile Stafford de dinaintea ta, spuse Eliza şi o invită la măsuţa de toaletă de alături. Stai jos, te rog!

Alex oftă din nou, ştiind că urma o nouă repriză de tortură, în vreme ce Eliza îi îmblânzea zulufii lungi şi castanii, strângându-i într-un coc complicat, în creştetul capului, şi făcea ultimele retuşuri înainte ca tânăra să fie prezentată Prinţului. Dar, înainte de a putea urma instrucţiunile cameristei, Alex îşi surprinse chipul în oglinda de lângă garderobă. Nu putu să-şi reprime un ţipăt de surpriză în faţa a ceea ce văzu.

Acolo se afla o tânără scăldată în razele aurii ale soarelui ce se revărsau prin ferestrele dormitorului, cu părul strălucind ca mătasea, cu obrajii rozalii, din cauza căldurii din baie şi a eforturilor depuse cu îmbrăcatul, într-o rochie făcută anume pentru ea în toate privinţele – tăietura, culoarea, materialul. Pentru o clipă, nu-şi putu crede ochilor; chiar ea era frumuseţea din oglindă.

Că-i plăcea sau nu, noaptea aceea era una pe care n-avea s-o uite prea curând.

*

Ducesa de Worthington îşi puse mâna, aflată într-o elegantă mănuşă, pe genunchiul fiicei sale şi şopti:

— Am ajuns.

În lumina slabă a trăsurii închise, care estompa sunetele străzii, Alex îi dădu mâna mamei sale şi, cu un surâs stingher, rosti, în vreme ce ochii verzi îi străluceau

de emoţie:

— Aşadar, începe.

— Într-adevăr! Vei fi minunată.

Ca la un semn, un valet în livrea deschise uşa, iar ducele, care stătuse vizavi de bancheta doamnelor, coborî primul din impozantul atelaj împodobit cu blazonul familiei Worthington. De îndată ce păşi pe caldarâm, se suci pe călcâie şi o ajută şi pe ducesă să coboare. Înainte de a accepta ajutorul soţului, femeia îi mai strânse o dată mâna fiicei, surâzându-i încurajator. Apoi veni rândul Alexandrei. Se mişcă greu pe bancheta tapiţată cu catifea verde, uitându-se direct în ochii plini de mândrie ai tatălui, şi-i dădu mâna acestuia. Se simţi prinsă cu fermitate şi ajutată să coboare în stradă, iar gestul îi dădu curaj – dincolo de ceea ce simţea în privinţa acelei zile, nu putea să fie un lucru prea neplăcut să-şi facă părinţii mândri de ea, nu? Când picioarele îi atinseră pavajul, se trezi, dintr-odată, împresurată de toate imaginile şi sunetele legendarului Almack. Primul lucru pe care-l remarcă fu gălăgia. Un talmeş-balmeş de sporovăieli, mai tari decât orice auzise vreodată în afara casei, o înconjură imediat. Nu putu desluşi mare lucru din conversaţia presărată cu hohote de râs şi cu exclamaţii de încântare, din partea domnilor şi a doamnelor din lumea bună, care păreau încântaţi de acest prim eveniment major al sezonului anului 1815.

Clădirea ca atare nu era impresionantă – o simplă structură de piatră care, de cele mai multe ori, nu dădea de înţeles că ar fi unul dintre cele mai importante locuri în care se reunea lumea din înalta societate londoneză. Alex mai trecuse prin faţa acestei clădiri de zeci de ori înainte şi de fiecare dată o ignorase. Se părea însă că în nopţile de miercuri din timpul sezonului lucrurile se schimbau.

Uitându-se înapoi spre trăsură, Alex simţi o dorinţă intensă de a se întoarce la ea, de-a se sui înăuntru, de-a închide uşa în urma ei şi de-a aştepta cuminte acolo până când părinţii aveau să termine cu balul. Dar nu o făcu, ci rămase dreaptă, fără să dezvăluie nimic din emoţiile ce o făceau să vibreze. Privi de-a lungul King Street, înţesată de trăsuri şi căleşti care nu aveau decât un singur scop – să-i aducă în faţa clădirii pe cei mai respectabili membri ai înaltei societăţi londoneze, pentru o seară în care urmau să admire şi să fie admiraţi. Felinarele nenumăratelor trăsuri inundau trotuarele şi treptele clădirii, dând momentului o strălucire magică, de parcă nici măcar lumina nu putea sta deoparte de frumoşii oameni care umpleau strada.

Alex trase aer în piept, simţind un gol în stomac. Abia în acel moment înţelegea pe deplin cât de mult o îngrozea acea primă seară oficială petrecută în înalta societate. În acea după-amiază, fusese prezentată la palatul Buckingham prinţului regent, un bărbat între două vârste, fermecător, reputat ca admirator al celor mai frumoase femei şi al celor mai extravagante petreceri din Londra. Şi, cu toate că reuniunea fusese dominată de pompa şi ceremonialul cuvenite unei vizite la curtea regală, n-o făcuse pe Alex să se simtă mai nesigură decât se simţea în acel moment, înconjurată de protipendada londoneză, care se înghesuia la intrarea în clădire. La urma urmei, toţi ştiau că doar opiniile doamnelor patroane de la Almack – un grup format din cele mai elegante lady din Londra – contau în privinţa chestiunilor mondene. Cu un suspin, se răsuci spre tatăl său, care o privea zâmbitor, şi îi întinse braţul.

— Cam intimidant, nu-i aşa?

— Cam da, şopti ea şi-i oferi mâna, întorcându-i

zâmbetul. Cum reuşeşti să ieşi întotdeauna teafăr de aici?

Făcând un semn vag, aproape imperceptibil către mama ei, care se oprise la câţiva paşi în faţă, tatăl îi răspunse:

— E de datoria unui duce să-şi facă ducesa fericită, păpuşica mea!

Zâmbetul Alexandrei se lărgi la auzul acestor cuvinte. Când ajunseră suficient de aproape de mama ei încât aceasta să se poată face auzită, ducesa şopti:

— Alexandra, în dreapta ta se află Lady Jersey.

Fata îşi întoarse capul şi o privi mirată spre femeia micuţă, mai degrabă respingătoare, care fusese numită „regina Londrei" graţie poziţiei sale superioare, între patroanele de la Almack, înainte ca mama ei s-o repeadă:

— Alexandra, încearcă să fii discretă. Doamnele nu-şi aţintesc privirile asupra cuiva!

Alexandra îşi întoarse capul şi îngână, spăşită, nişte scuze, apoi se aplecă spre urechea mamei şi-i şopti:

— Femeia *aia* l-a întors din drum pe ducele de Wellington?

Făcea referire, desigur, la bârfa legendară care avea cu certitudine să asigure pentru Lady Sarah Jersey un loc în analele aristocraţiei britanice. Ducele de Wellington – nu doar un nobil de rang înalt, ci şi un erou de război de primă mână – să se fi lăsat înfrânt de femeia aceea mărunţică? Ea să-i fi interzis intrarea la Almack? Un loc făcut celebru de volanele de satin şi de limonada diluată? Ce fel de reguli perpetua această societate?

— Chiar ea. A venit la un bal cu pantaloni lungi, în loc să poarte pantaloni până la genunchi şi ciorapi albi.

Alex făcu ochii mari auzind despre o asemenea „infracţiune” ridicolă. Tatăl său observă şi-i spuse:

— Nu te teme, păpuşico! Am înţeles că lecţia primită de la Lady Jersey i-a prins bine în luptă. De atunci nu l-a mai înfruntat pe Napoleon decât îmbrăcat după ultimul răcnet al modei.

— Slavă Domnului! răspunse Alexandra, cu o seriozitate prefăcută care-i provocă tatălui ei un hohot de râs.

— *Aş* dori să n-o mai încurajezi, îl puse la punct ducesa, deşi abia-şi stăpânea râsul, şi se întoarse spre fată. Eşti gata să-ţi faci intrarea, Alexandra?

— Am posibilitatea să spun „nu”? întrebă tânăra, iar sarcasmul din glasul ei atrase o căutătură încruntată din partea mamei.

— Nici să nu te gândeşti! Aştept de prea multă vreme momentul ăsta. Tu vei…

— Ştiu, ştiu, voi face furori! o întrerupse Alex, respirând adânc şi făcându-şi curaj. Da, venise momentul, indiferent că îi plăcea sau nu. Ei, asta e! Atunci să-i dăm drumul, nu?

*

— Ce aglomeraţie!

Alex o luă de mână pe Ella şi o duse într-un alcov, în afara principalei săli de bal de la Almack şi departe de mulţimea de aristocraţi adunaţi acolo.

— Şi oamenii ăştia vin să se înghesuie aici în fiecare săptămână? După ce se asigură că se află bine ascunse în spatele unui ghiveci uriaş cu ferigi, Alex se sprijini de o coloană de marmură. Nu mai calc aici în viaţa mea! îi scutesc de prezenţa mea!

Ella chicoti şi se sprijini, la rândul ei, de Alex, recitând, cu înflăcărare: „Şi acum, iată-mă la Almack, ce nebun! /Acasă parcă locul îmi era mai bun”.

Râzând de felul cum declamase prietena ei versurile din piesa ei shakespeariană favorită, Alex o completă:

— „Dar călătorii trebuie să fie mulţumiţi de drum!” Ah, ce n-aş da să fiu acum într-o pădure, departe de orice fel de titluri! Apoi, cu o voce mai scăzută, se confesă: Dacă Lord Waring mă mai înghesuie o singură dată, trebuie să mă prefac că mi-e rău. Mai bine mă fac că leşin decât să fiu iarăşi nevoită să vorbesc cu el.

— O să-mi ţin sărurile la îndemână atunci, zise Ella, uitându-se încoace şi-ncolo, ca să se asigure că nu le asculta nimeni. Da, şi eu am remarcat că se ţine după tine. Mama ta trebuie să fie foarte fericită să vadă asta. La urma urmei, el este totuşi un marchiz.

— Chiar aşa! Marchizul Neroziei Chinuitoare! Şi are un nume potrivit[1]. Mă plictiseşte de moarte.

Fetele râseră puţin prea tare, dar îşi dădură seama şi

---

1 În engleză, *waring* se pronunţă asemănător cu *wearing,* care înseamnă „a plictisi". (n.tr.)

se opriră.

— O să dăm de bucluc dacă ne mai purtăm aşa, Alex, spuse Ella. Ce-o să zică mamele noastre dacă o să ne descopere râzând ca nişte apucate? Şi asta la doar câteva ore după ce am fost prezentate prinţului regent!

— Mi se părea mie că vă aud râzând! zise Vivi, ivindu-se de după ghiveci. Chiar mă întrebam unde vă ascundeţi. Văzând însă ce ascunzătoare bună găsiseră fetele, înclină din cap în semn de aprobare, se strecură în spaţiul strâmt şi exclamă ironică:

— Foarte drăguţ! Atât de spaţios…

— Şi încă mai avem loc, spuse Alex şi făcu un semn din cap total nedemn de o lady. Cum stau lucrurile?

— Nu prea bine. Dar e ora unsprezece, ceea ce înseamnă că nimeni nu mai poate intra – deci tot e ceva, zise Vivi, examinând sala balului printre frunzele de ferigă.

— De ce ar ţine cineva morţiş să participe la o seară la Almack e peste puterea mea de înţelegere. Am fost călcată de două ori pe picior, ducesa văduvă de Lockwood m-a pocnit cu bastonul, intenţionat, şi era cât pe ce să mă trezesc cu limonada lui Lord Waring în poală. Oftă şi îşi privi prietenele. Şi nici voi nu păreţi să vă simţiţi mai bine!

Continuând să cerceteze din priviri sala de bal, Vivi observă un tânăr înalt şi chipeş şi ridică din sprâncene către Alex.

— Totuşi, s-a întâmplat să te văd râzând cu Lord Stanhope în timpul unui cadril. E ceva ce-ai vrea să le spui prietenelor tale dragi?

Alex scutură din cap.

— Mă tem că n-am să vă spun nimic important. Îl ştiu pe Freddie de câţiva ani. Am fost colegi de şcoală. A vrut doar să fie drăguţ şi să se asigure că voi avea carneţelul de bal completat. Privi peste umărul prietenei sale, printre frunzele verzi, pentru a-l vedea pe subiectul conversaţiei lor oferind uneia dintre marile doamne ale protipendadei un pahar cu limonadă, cu un surâs îndrăzneţ. Da, e fermecător. Şi amuzant, completă ea, după o scurtă pauză.

— Şi chiar atrăgător, se amestecă Ella.

— Şi un afemeiat incorigibil, replică Alex.

Vivi încuviinţă.

— Niciodată n-au fost rostite cuvinte mai adevărate!

Reputaţia tânărului conte de Stanhope vorbea de la sine.

— Dar dacă e cineva în siguranţă cu Stanhope, aceeaşi eşti tu, Alex. Fraţii tăi i-ar suci gâtul dacă ar întrece limitele…

— Vorbeşti despre lup, se amuză Ella, privind printre frunzele de ferigă. Fraţii tăi au sosit, iată-i, sunt toţi trei. Şi au şi fost luaţi cu asalt, adăugă ea şi râse cu poftă.

— Zău? Alex se răsuci şi i se alătură Ellei în postul acesteia de observaţie. Într-adevăr, cei trei fraţi fuseseră înconjuraţi de o grămadă de mame durdulii şi de fiice înzorzonate, toate vociferând şi încercând să se bage în seamă.

Nick, întotdeauna gentleman, făcea tot posibilul să pară interesat. Kit părea îngrozit, căutând din priviri o

scăpare. Dar Will era cel care stârnise acea grămadă de admiratoare, pentru a o scăpa pe Alex. Ca viitor duce, el era asaltat din toate părţile de fete dornice de o partidă bună. Dar nu degeaba fiul cel mare al familiei Stafford era tânăra stea a Ministerului de Război. Alex îl putu vedea cum căuta o strategie de retragere, chiar în vreme ce îşi croia cu eleganţă drum prin mulţime. În doar câteva secunde, i se alătură altui gentleman şi, rapid, mută atenţia generală asupra acestuia, în vreme ce el se strecură spre mama lui, care-i făcea semn cu mâna.

— Remarcabil, şopti Alex.

Era o dezangajare tactică de care Wellington ar fi fost mândru. Stând o clipă să admire abilitatea fratelui de a trata cu lumea bună, Alex îşi puse în minte să-i ceară sfaturile în această privinţă, cu prima ocazie când îl întâlnea. Apoi, îndreptându-şi iar privirea spre mulţimea de doamne de care fratele ei tocmai scăpase, Alex aşteptă ca înlocuitorul lui Will să ridice ochii către ea. Era curioasă să vadă cine putuse capta cu atâta uşurinţă atenţia îndreptată iniţial asupra moştenitorului unui ducat – sau fusese oare Will atât de priceput cu astfel de manevre evazive? Oricine ar fi fost, avea aceeaşi înălţime ca Nick şi Kit, înălţându-se peste femeile din jurul lui. Locul unde se afla îl făcea imposibil de recunoscut, dar Alex nu se putu abţine să nu remarce umerii săi largi şi părul blond, căzând atât de atrăgător peste gulerul vestei.

Alex tresări. „De când cade părul pe umeri în mod atrăgător?” Iritată pe ea însăşi fiindcă remarcase ceva atât de prostesc, ea renunţă la spionat, revenind la conversaţia cu Ella şi Vivi, care-şi consultau carneţelele de bal.

— Sunteţi gata să reintraţi în luptă? întrebă ea grăbită, sperând ca prietenele să nu-i observe buimăceala.

Fetele acceptară că era timpul să iasă din ascunzătoare, de teamă că locul le-ar fi putut fi observat şi nu s-ar mai fi putut folosi de el şi în nopţile viitoare. Cu un aer cât se poate de firesc, Vivi ieşi din alcov, urmată de Ella, iar Alex veni după ele. Nebunia începu imediat.

— Lady Vivian! Am crezut că poate ai plecat! Aproape am murit de necaz din cauza asta.

Vivi fu acostată de cel mai mare şi, probabil, cel mai melodramatic dintre fiii vicontelui Sudberry.

Ella se trezi instantaneu abordată de Lord Sumner:

— Dragă Lady Eleanor, te-am căutat peste tot. Nu spuneai că mai ai un dans liber pe carneţelul tău?

— Lady Alexandra, cred că ăsta e dansul meu, auzi Alex o voce nazală şi, ascunzându-şi o grimasă, afişă un surâs strălucitor.

— Sigur, Lord Waring, cred că ai dreptate! Răsucindu-se către prietenele sale, mimă înspre ele: „Salvaţi-mă!”

Vivi se apropie de ea şi şopti:

— Ne vedem în partea cealaltă a salonului după cotilion.

Fără să aibă timp să mai răspundă, Alex fu escortată pe ringul de dans. În cele câteva minute care urmară, ea mulţumi creatorului că dansurile populare erau la modă în Londra acelui an – cotilionul implica multiple schimbări de parteneri, aşa încât reuşi să evite conversaţia plicticoasă cu Lord Waring. Când, la sfârşitul dansului, el sugeră că ar putea face împreună un tur de salon, ea îşi înghiţi un

„NU!” care îi stătea pe buze şi replică:

— Sună grozav! Oricum, sunt stoarsă de vlagă! Te-ar deranja dacă m-ai însoţi în salonul cu răcoritoare?

Dornic s-o mulţumească, Waring se oferi s-o ducă direct la Ella şi la Vivi, care reuşiseră să scape cumva de peţitorii lor şi erau prinse într-o conversaţie, pe marginea ringului de dans. De aici, insista el, avea să meargă să-i aducă limonadă – sau orice altceva ar fi dorit – de teamă că mersul până la salonul cu răcoritoare ar epuiza-o de tot pe fată. Ştiind să recunoască o oportunitate atunci când aceasta apărea, Alex îşi reprimă răspunsul acid la ipoteza că încă vreo câţiva metri de mers ar fi putut-o extenua pentru tot restul serii. Acceptând cu graţie oferta lui Lord Waring, Alexandra îşi concentră iar atenţia asupra prietenelor ei şi asupra bărbatului cu care discutau.

Era acelaşi bărbat pe care-l observase printre frunzele de ferigă. El încă stătea cu spatele la Alex, dar, de acolo de unde se afla, fata îşi dăduse seama că umerii îi erau şi mai largi decât i se păruseră atunci când îl spionase iniţial. Cu siguranţă, erau o trăsătură definitorie, şi ea remarcă, încântată, că haina lui neagră era croită cu atâta pricepere, încât îi venea bărbatului ca o a doua piele. În timp ce îi studia linia costumului, atenţia îi fu atrasă iarăşi de părul lui, care, îşi dădu ea acum seama, era mult mai auriu decât crezuse prima dată. Tresări iarăşi, dându-şi seama de gândurile care îi treceau prin minte, şi se înfurie pe ea însăşi, indignată de propria-i stupiditate. Trăise cea mai mare parte a vieţii alături de bărbaţi – şi, prin comparaţie, acesta nu era diferit de fraţii ei, ca vârstă sau statură. De ce era atât de prostuţă? Cine era el, la urma urmei? Şi de unde le ştia pe Vivi şi pe Ella?

Când Alex şi Waring se mai apropiară, Vivi îi văzu şi

le adresă un zâmbet larg. Remarcând reacţia ei, bărbatul se răsuci spre ei, iar Alex rămase în loc, surprinsă. Mâna, pe care o ţinea lipită de braţul lui Waring, îi căzu fără vlagă şi, într-o încercare de a se salva de cumplitul moment de stânjeneală, se prinse de braţul bărbatului cu păr auriu şi umeri largi pe care-l studiase până atunci.

Privind printre gene, ea îi întâlni privirea – acei ochi pe care-i ştia la fel de bine ca pe ai ei – atunci când bărbatul o zări şi râse.

— Blackmoor, rosti ea, şocată, şi aproape îşi pierdu răsuflarea.

„Blackmoor? Serios?” El să fie bărbatul pe care-l remarcase? Cu siguranţă, ceva era în neregulă. Se putea aşa ceva? Privind în ochii lui cenuşii, Alex simţi cum faţa îi este cuprinsă de căldură, îşi apăsă mâna înmănuşată pe obraz, ca şi cum ar fi vrut să stingă văpaia. Ea nu roşise niciodată. Ce i se întâmplase? Afişă un surâs forţat şi le privi pe fete. Vivi încerca să surâdă şi ea, deşi se vedea clar că o pufnea râsul, iar Ella îi aruncă Alexandrei o privire surprinsă, de parcă ar fi fost vreo creatură numai bună de studiat într-un laborator.

Căutând să-şi recapete cumpătul, Alex îl privi pe Blackmoor şi grăi, cu o voce care-i păru străină:

— Lord Blackmoor! Bună seara!

— Lady Alexandra, ca întotdeauna, simpla ta prezenţă face seara mai interesantă, răspunse el, apoi îi prinse mâna şi nu îi mai dădu drumul decât atunci când fu convins că fata nu avea să-şi piardă echilibrul şi să leşine. Waring! continuă el, salutându-l cu o înclinare din cap pe lord.

— Bună seara, Blackmoor, Lady Vivian, Lady Eleanor! Vă rog să mă scuzaţi. Dacă Lady Alexandra se simte suficient de bine pentru a-mi permite să plec, voi reveni să o înviorez cu o limonadă, cum i-am promis. Pot să vă aduc şi vouă?

— De fapt, Lord Waring, răspunse Vivi, eu şi Lady Eleanor tocmai voiam să facem un tur de salon. Te vom însoţi la salonul cu răcoritoare – dacă ne accepţi compania, desigur.

Impresionată de graţia şi de tactul prietenei ei, Alex privi uimită cum Vivi îl îmbrobodeşte pe Lord Waring – asigurându-l că, dacă refuză o plimbare alături de ea şi de Ella, o să pară cel mai grosolan om din lume. Desigur, dată fiind graţia şi delicateţea lui Vivi, Alex putea paria că Waring avea s-o dea pe ea uitării la doar câteva clipe după ce pleca alături de prietenele sale. Abilitatea lui Vivi de a-i păpăci pe bărbaţi era cam nefirească, dar Alex se simţea prea recunoscătoare faţă de prietena ei pentru a o pune sub semnul întrebării. Dimpotrivă, mulţumi în gând Vivianei Markwell pentru talentul ei deosebit.

Alex uitase, fermecată fiind de priceperea prietenei sale, că fusese lăsată într-un mod atât de puţin ceremonios cu Blackmoor.

De fapt, *aproape* uitase. Cu colţul ochiului, ea îl văzu trăgând adânc aer în piept; voia să-i vorbească. Îşi făcu curaj, simţind că urma o remarcă acidă referitoare la stângăcia ei şi adoptă o privire de dezinteres politicos, pregătindu-se să-i asculte replica.

— Vrei să dansezi, Alex?

Dezinteresul politicos se transformă în buimăceală.

Nu la asta se aşteptase. Înainte ca fata să găsească un răspuns, Blackmoor o conduse pe ringul de dans şi o prinse în braţe, pentru primul ei vals. Primul ei vals cu un bărbat care nu era fratele ei. Se rotiră de mai multe ori prin salon înainte ca ea să-şi poată găsi, în sfârşit, cuvintele.

— Da, chiar vreau să dansez, Lord Blackmoor, spuse ea, pe un ton prefăcut. Cât de drăguţ din partea ta să mă întrebi! Vrei să-ţi dau carneţelul meu de bal?

Ignorându-i sarcasmul, el evită cu agilitate ciocnirea cu un alt cuplu de dansatori şi o feri pe Alex din calea acestora.

— Nu puteam lăsa să treacă primul tău bal fără să dansez cu tine, Alex. Luând în consideraţie dorinţa ta clară de a scăpa de Waring, aş putea spune că momentul a fost cât se poate de potrivit. Am dreptate?

— Mă tem că nu prea am avut de ales, sinceră să fiu, ripostă ea cu un surâs. Dar presupun că ar fi putut fi şi mai rău.

— Chiar aşa? Cum?

— M-ai fi putut călca pe rochie. Waring a făcut-o de două ori.

El îi cercetă atent rochia, lăsând să se scurgă câteva clipe înainte de a vorbi din nou, cu o voce domoală şi cu un aer mai meditativ decât de obicei:

— Extraordinară! E o rochie care-ţi taie suflarea.

Nici măcar Alex nu putea ignora modul în care comentariul lui apreciativ o făcea să se simtă. Temperându-şi tentaţia de a se făli, îi zâmbi tânărului.

— O, îţi mulţumesc, dragul meu lord. Şi mie îmi place foarte mult.

Blackmoor îşi drese glasul aproape imperceptibil şi zise:

— Arăţi foarte bine, Alex. Ai crescut.

Ochii lui cenuşii se întunecară, concentrându-se asupra rochiei, apoi se ridicară, pentru a întâlni ochii fetei. Privirea din ochii lui era una pe care Alex n-o mai văzuse niciodată, iar trupul îi fu străbătut de un fior de încântare, în timp ce căldura începu să-i năvălească iar în obraji.

Bărbatul îşi luă ochii de la ea, apoi o privi din nou. Emoţia pe care Alex i-o zărise prima dată în privire dispăruse atât de repede, încât fata nici măcar nu putea fi sigură că existase vreodată acolo. Se forţă să surâdă, încercând să aducă discuţia pe un făgaş mai confortabil.

— Îţi mulţumesc, milord.

— Pot să-ţi vorbesc sincer?

— Sigur.

— Ştiu că vrei să dovedeşti că ţi-ai învăţat toate lecţiile, dar ai grijă pe cine îţi exersezi abilităţile. Am remarcat cum te privea Stanhope adineauri.

— Lord Stanhope a fost un partener fermecător, zise Alex, încercând să-l înfrunte. Şi nu ştiu la ce anume te referi…

— Cred că ştii prea bine la ce mă refer. Ar trebui ca un bărbat să fie orb ca să nu te remarce. Iar această rochie e parcă anume făcută să momească şi un leu. Te asigur că acel leu la care mă refer nu va întârzia să muşte.

— Ce tot spui?

— Doar că n-am chef să fac pe protectorul în seara asta. Te previn să te gândeşti de două ori înainte de a te lăsa prinsă în mreje de Stanhope sau de altul ca el.

Alex se înfurie şi se îndreptă de spate drept răspuns, în vreme ce tonul ei deveni glacial.

— Ca de obicei, milord, precauţia ta – sau să-i mai spun mai degrabă amestecul tău – nu e necesară. Să-ţi reamintesc că l-am ţinut în frâu pe Freddie Stanhope încă de când era un copilandru?

Bărbatul chicoti, dar nu era deloc amuzat.

— Alex, ţine cont de sfatul meu. Freddie al tău nu mai e un şcolărel. Şi te cam înşeli dacă ai impresia că poţi să-l ţii în frâu, după cum zici tu. Faptul că porţi o rochie care te aduce în rândul adulţilor nu înseamnă că eşti pregătită să ai de-a face cu unul ca Stanhope.

Alex explodă:

— N-am nevoie nici de sfatul, nici de părerea ta, milord! Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai aminti că, pe lângă faptul că nu eşti cu mult mai mare decât mine, am deja un tată şi trei fraţi. Chiar nu mai simt nevoia unui alt bărbat care să mă bată la cap despre ce să fac şi cu cine.

— Mai curând ce să *nu* faci. Şi cu cine să *nu* faci!

Ea inspiră profund, îşi miji ochii şi vru să se smucească din braţele lui, chiar în mijlocul valsului. Un observator din afară n-ar fi remarcat nimic, dar Alex simţi braţele lui Blackmoor devenind ca un zid de piatră în jurul ei. O prinse rapid şi o ţinu strâns, în vreme ce şuieră

printre dinţi:

— Vei termina valsul cu mine, Alexandra. N-o să-ţi ofer plăcerea de a mă lăsa baltă chiar de la primul tău bal.

Dându-şi seama cât rău ar fi putut face reputaţiei lui, nemaivorbind despre reputaţia ei, un abandon în mijlocul ringului de dans, Alexandra rămase în braţele tânărului, asaltată de gânduri. De ce îi răspunsese într-un mod atât de straniu în acea seară? De obicei, ar fi râs de temerile lui. Cu siguranţă ceva era greşit. În definitiv, nu remarcase ea linia costumului lui, umerii lui largi? În şaptesprezece ani de viaţă, nu remarcase niciodată la Gavin ceva deosebit. Şi totuşi, chiar şi în acel moment, cu toate iritarea şi furia care o măcinau, ea simţea mâna lui pe spate, căldura palmei lui înmănuşate prin mătasea rochiei, simţea atingerea degetelor lui înlănţuite de ale sale. Ce se întâmpla cu ea?

Alex îşi ridică ochii spre el căutând în privirea lui un indiciu despre ceea ce gândea cu adevărat. De obicei era atât de imperturbabil şi de calm, dar totuşi fusese cuprins de mânie la gândul că Stanhope ar putea fi interesat de ea. Era posibil ca el să fie cuprins de acelaşi amestec de simţăminte ciudate care o frământau şi pe ea în acea seară? Oare şi el simţea acel fior de emoţie care exista între ei? Dar ochii lui cenuşii erau de nepătruns, dincolo de masca de politeţe.

— Nu ştiu ce să spun, şopti ea. Tulburarea pe care mi-a provocat-o această seară pur şi simplu m-a zăpăcit.

Privirea lui se îmblânzi.

— N-ar fi trebuit să-mi iau asemenea libertăţi. Desigur, ai dreptate. Nu sunt nici tatăl, nici fratele tău. Hai

să nu ne mai gândim la asta.

Dar exista ceva în spusele lui care o făcu pe Alexandra şi mai neliniştită. Ei fuseseră întotdeauna apropiaţi ca nişte fraţi, încerca Gavin să se îndepărteze de ea? Se cutremură la acest gând. Lumea nouă în care pătrunsese deja începea să o transforme într-o netoată – şi nu făcuse parte din ea decât o seară.

— Asta pare o idee excelentă, zise ea, încercând să nu-şi trădeze neliniştea.

El zâmbi şi trase adânc aer în piept.

— Uneori uit că nu mai eşti fetiţa care rămânea blocată în copac. Mi-e greu să nu sar să te salvez, ori de câte ori mi se pare că e cazul.

— Ei, nu-ţi abandona întru totul îndatoririle de salvator, răspunse Alex după o scurtă pauză, iar surâsul i se transformă într-un rictus cinic. La urma urmei, cine are să mă mai salveze de nişte peţitori împiedicaţi?

Apoi izbucni într-un hohot de râs puternic – mult prea puternic – atrăgând atenţia perechii care dansa lângă ei.

Capitolul 6

După vals, Blackmoor şi Alex se îndreptară spre Vivi,

Ella şi Will, la capătul opus al sălii de bal. Orchestra luase o pauză, şi Alex profitase de moment pentru a bea o limonadă, înconjurată de priveliştea şi de sunetele sălii – experienţa primului ei eveniment din sezon. Încăperea era luminată de zeci de lumânări aflate în candelabre la mare înălţime, deasupra mulţimii de oameni. Nimeni nu părea deranjat de ceara fierbinte a lumânărilor care se scurgea de sus, căci aristocraţii erau prea vrăjiţi de veşmintele magnifice de satin şi mătase, de toate culorile imaginabile pe care se revărsa lumina.

Zgomotul făcut de sutele de glasuri era asurzitor, făcând conversaţia aproape imposibilă dacă partenerul de dialog nu se afla la câţiva centimetri distanţă – dar, în toată acea mulţime, Alex putea distinge unele sunete unice: hohotele de râs ale lui Vivi şi ale Ellei, care se amuzau copios alături de Blackmoor şi Will, foşnetul rochiilor ample, produs atunci când alte tinere treceau pe lângă ea, vocile profunde, răsunătoare, ale unui grup de bărbaţi care discutau în apropiere despre o vânătoare de vulpi plănuită pentru sfârşitul săptămânii. Alex privi sutele de bărbaţi şi femei care-şi croiau drum prin sala de bal, îndreptându-se spre salonul cu răcoritoare şi revenind la dans, doar pentru a se opri, când şi când, pentru a discuta cu vechi cunoştinţe sau a-şi face altele noi.

În seara aceea, societatea londoneză arăta ce avea mai bun: femeile, îmbrăcate în rochii care ar fi putut hrăni zeci de londonezi mai puţin norocoşi, erau gata de alte patru luni de bârfe şi dispute pentru întâietate, iar bărbaţii, nerăbdători să prindă începutul unui nou sezon, să le distreze pe femei şi să scape, pentru o vreme, de cicăleala lor. Alex era conştientă de jocul complicat desfăşurat în jurul ei în vreme ce admira scena. La Londra conta foarte mult cu cine erai văzut discutând, îndeosebi Almack, iar

seara aceea le oferea celor cu titluri şi averi mai modeste numeroase şanse de a-şi spori vizibilitatea, dacă erau surprinşi într-o conversaţie cu cei mai puternici membri ai lumii bune.

Fata îşi scutură capul, uimită de regulile arbitrare ale jocului, în timp ce o urmărea pe odioasa ducesă de Barrington, a cărei opinie cântărea – graţie unei foarte iscusite partide matrimoniale – poate mai mult decât a oricărui om de pe Pământ, privind cu un profund dezinteres un grup de tinere dornice de afirmare. Prin căutătura ei plictisită, ducesa contrasta flagrant cu părinţii Alexandrei, la fel de puternici în acea sală, pe care fata îi observase acceptând cu bucurie discuţia cu o tânără care cu siguranţă nu se mai întâlnise cu un duce şi o ducesă până atunci. Fata, de vârsta Alexandrei, se înroşise toată şi era tare fâstâcită ascultând ce-i spunea ducesa de Worthington, iar Alex zâmbi, plină de mândrie, când mama ei i-o prezentă pe tânără lui Nick. Acesta, gentlemanul desăvârşit, răspunse prezentării cu o înclinare elegantă. „Chiar aşa stau lucrurile”, se gândi fata, furişând o privire în direcţia ducesei de Barrington, „un titlu nu garantează nici graţia, nici farmecul”.

Fu smulsă din visare de sosirea lui Penelope Grayson. Tatăl acesteia, marchizul de Haverford, era o veche cunoştinţă a ducelui de Worthington, iar fetele petrecuseră multă vreme împreună, victime ale eternei şi enervantei cutume potrivit căreia, dacă părinţii se simt bine unii în compania altora, şi copiii trebuie să facă la fel. Şi astfel, în toată copilăria ei, Alex fusese nevoită s-o suporte pe Penelope, cu miorlăielile şi răsfăţul ei, cu dizertaţiile insipide despre modă şi frumuseţe şi cu tendinţa ei deranjantă spre agresivitate.

Alex ar fi uitat toate necazurile pe care i le pricinuise Penelope în copilărie dacă fata nu ar fi devenit o femeie răsfăţată şi tulburător de frumoasă, care n-avea niciun gând să renunţe la obiceiurile sale urâte. Alex oftă şi schimbă o privire cu Vivi, care-i trimise lui Penelope un zâmbet generos.

— Penelope, ce bine-mi pare că te văd!

Însă Lady Penelope nici nu catadicsi să o gratuleze cu vreo privire. Ştia ce – sau mai bine spus *pe cine* – caută şi nu voia să piardă vremea.

— Lord Blackmoor! Vocea ei era amplă şi dulceagă ca siropul de caramel. Îmi era teamă c-o să te pierd în înghesuială şi aş fi fost devastată să ratez dansul nostru.

Alex ridică dintr-o sprânceană ca reacţie la îndrăzneala lui Penelope. Privirea ei o întâlni pe a Ellei, la fel de surprinsă, înainte de a-şi îndrepta atenţia către scena ce se desfăşura în faţa lor.

Blackmoor se supuse voinţei lui Penelope şi, când orchestra începu o nouă melodie, îşi întinse braţul spre partenera sa.

— Lady Penelope, va fi o plăcere să vă însoţesc la următorul cadril. Mergem?

Şi, cu această invitaţie, cei doi se pierdură în mijlocul mulţimii de petrecăreţi, lăsând-o pe Alex fără grai, cu ochii aţintiţi asupra lor. De fapt, nu chiar fără grai.

— Ai văzut asta? întrebă ea şocată.

Vivi îi privi şi ea pe Blackmoor şi pe Penelope.

— Trebuie să mărturisesc că nu părea obraznică. Şi

nici grosolană. Mi s-a părut mie sau ne-a ignorat cu desăvârşire?

— Nu ţi s-a părut, zise Ella. Chiar ne-a ignorat. Dar, să fiu sinceră, Penelope nu s-a omorât niciodată după noi. Îmi place să cred că asta-i din cauza conversaţiilor noastre, care-s prea intelectuale pentru gusturile ei.

Alex chicoti într-o manieră deloc elegantă.

— Chiar că aşa-i! Dar şi-a găsit perechea în Blackmoor! Uitaţi-vă la el! S-a emoţionat tot când ea i s-a aruncat în braţe!

Privi spre cuplul în chestiune ce se amestecase în mulţime şi-l văzu pe Blackmoor râzând, probabil de vreo glumă a lui Penelope. Dându-şi ochii peste cap dezgustată, Alex se răsuci spre prietenele ei.

— Nu cred că ne poate învinui cineva că nu dorim să luăm parte la acest iarmaroc al căsătoriilor, de vreme ce *ea* e deja frumoasa balului, rosti Ella. Mama a avut chiar îndrăzneala să mă întrebe adineauri dacă nu cumva cred că ar fi trebuit să am o rochie ca a lui Penelope! Doamne, apără-mă de sezonul londonez!

Vivi surâse.

— Asta-i îndeajuns să te facă să-ţi doreşti să stai ascunsă după un ghiveci cu ferigi pentru toată seara, nu?

Will interveni, reamintindu-le fetelor că era şi el pe acolo:

— Presupun că pot îndrăzni s-o salvez cel puţin pe una dintre voi de un alt partener insuportabil de dans. Lady Vivian, mă însoţeşti? zise el şi-i întinse fetei mâna

înmănuşată.

Zâmbindu-i, surprinsă de faptul că-i folosise numele oficial, Vivi îi luă mâna şi-l tachină:

— Cu plăcere, milord! Te încumeţi să mă ţii trează, fiindcă risc să adorm de plictiseală?

— Voi face tot posibilul, milady, promise el, solemn. Dacă aţipeşti, va fi doar vina mea!

Ella şi Alex râseră, pe când cei doi dispărură în mulţimea de pe ringul de dans. Fetele sporovăiră fericite, ocolind sala de bal, până când dădură de taţii lor, adânciţi într-un dialog cu un bărbat pe care ele nu-l mai întâlniseră până atunci.

Ducele de Worthington le observă pe fete fluturând mâinile înspre ei şi se grăbi să facă prezentările:

— Fiica mea, Alexandra, şi Lady Eleanor Redburn. Lady Eleanor, permite-mi să ţi-l prezint pe baronul Montgrave.

Alex o urmă pe Ella, făcând o reverenţă adâncă, în vreme ce francezul se închină în faţa lor, zicând:

— *Enchantée!* E întotdeauna o onoare pentru un bătrân să întâlnească asemenea fragede frumuseţi.

Ella îi vorbi prima charismaticului bătrân, în vreme ce acesta îi sărută, delicat, mâna:

— Sunt onorată să vă întâlnesc, milord. Vă pot întreba ce anume vă aduce la Londra în acest sezon?

— O fărâmă de noroc, desigur, replică baronul, cu o sclipire jucăuşă în ochii cafenii, apoi continuă, încurajat de

zâmbetele fetelor: Sezonul londonez mi-e la fel de drag ca Parisul, cu grandoarea lui, doamnele mele. Sunt mulţi ani de când n-am mai avut plăcerea să mă bucur de ceva pe îndelete. E timpul să revin în lumea care mi-a lipsit aşa tare.

Alex şi Ella schimbară o privire cu subînţeles. Era clar că baronul era unul dintre numeroşii nobili francezi care fugiseră din Franţa cu mulţi ani în urmă, în timpul revoluţiei. Când Napoleon fusese exilat, în urmă cu un an, pe insula Elba, în largul coastei italiene, emigranţii care se risipiseră prin toată Anglia începuseră să reapară la Londra, încercând să-şi reconstruiască vieţile în noua lor patrie, ca parte a înaltei societăţi. Baronul, traseră în mod tacit concluzia Alex şi Ella, era unul dintre acei nobili strămutaţi – şi încă unul important, dacă tatăl Alexandrei se întreţinea cu el în public. Ella vorbi din nou:

— Sigur, milord, suntem fericite să vă avem alături de noi… cu atât mai mult cu cât am auzit de recenta evadare a lui Napoleon şi de detronarea regelui Ludovic.

— Absolut! interveni Alex. Ticălosul îşi adună sprijin din toată Franţa, dar nu trebuie să i se permită să mai influenţeze viţelor acelora pe care deja i-a afectat într-un mod atât de teribil.

— Nu ştiu ce sprijin adună, adăugă Ella, dar ştiu că a dat deja ordin de mobilizare, chemând două milioane de francezi la arme.

Alex încuviinţă din cap.

— E adevărat. Dar, câtă vreme Wellington are comanda trupelor şi atât de multe naţiuni s-au aliat contra armatei lui Bonaparte, sunt convinsă că banditul va primi

curând ce i se cuvine. Apoi, întorcându-se spre baron, continuă: E de la sine înţeles că sunteţi bine-venit la noi, milord!

Discursul politic tranşant îl făcu pe baron incapabil să-şi ascundă surprinderea în faţa înflăcăratului patriotism al fetelor şi a impresionantei lor cunoaşteri a evenimentelor curente.

Ducele de Worthington, obişnuit cu fiica sa, cu prietenele ei şi cu preocupările lor intelectuale, interveni:

— După cum vezi, baron Montgrave, aceste tinere doamne au o viziune asupra lumii mult mai vastă decât ţi-ai putea imagina la prima vedere.

Cuvintele sale fură primite cu mândrie, iar Alex mulţumi în gând cerului că doar taţii lor fuseseră martori la o discuţie care le-ar fi adus pe mame în pragul leşinului.

— La drept vorbind, o calitate remarcabilă, mărturisi baronul. Multe alte tinere ar trebui să vă urmeze exemplul!

Alex îi şopti prietenei sale:

— Poate baronul va considera potrivit că le putem da lecţii şi altor tineri din lumea bună?

Comentariul, urmat de un hohot nestăpânit al Ellei, fusese mai puţin discret decât intenţionase Alex, iar ochii ducelui se fixară asupra mezinei sale.

— Alexandra, sunt sigur că nu trebuie să vorbesc cu mama ta în privinţa sincerităţii cu care îţi dezvălui gândurile. Străduieşte-te să mă asiguri de asta.

— Da, tată, îngână Alex, recunoscând o licărire de mândrie strecurată în ochii verzi ai părintelui ei şi

înţelegând, în ciuda purtării lui aspre, că nu avea să fie pedepsită.

Pe de altă parte, ea ştia că nu trebuie să-l supere pe duce, aşa că-i aruncă pe furiş o privire Ellei, dându-i de înţeles că venise momentul să încheie acea conversaţie.

Ca la un semn, fetele făcură plecăciuni adânci şi-şi luară rămas-bun de la baron. Apoi se prinseră de mâini şi începură să dea ocol aglomeratei săli de bal, decise s-o găsească pe Vivi în acea înghesuială teribilă.

— Ce personaj fascinant e acest baron, grăi, zorită, Ella, în acea manieră distrată pe care Alex o ştia atât de bine.

— Deja l-ai pus în cartea ta, este? o tachină Alex. Ţi-e dor de jurnalele tale?

— Off, pufni Ella, şi tu ai prefera să fii aici, căutând în mulţime pe cineva… oricine… de a cărui tovărăşie să te bucuri, decât să fii acasă, făcând ceva ce-ţi place?

Alex scutură din cap şi-i zâmbi prietenei sale:

— Punct lovit! Apoi examină iarăşi mulţimea. N-o văd pe Vivi nicăieri… Nici pe Will… Sunt prea mulţi oameni în sala asta ca să mai poţi distinge pe cineva anume. Se răsuci spre ringul de dans şi se chinui să găsească părul negru al lui Will, peste capetele convivilor, care acum dansau vals. Nu crezi că dansează două la rând, nu?

— Nu, zise Ella hotărâtă. Vivi n-ar risca să stârnească bârfe chiar de la prima noastră ieşire…

Se opri brusc, iar Alex se întoarse către ea, curioasă să afle ce anume îi întrerupsese şirul vorbelor. Ochii Ellei

se opriseră, se pare, asupra unui anumit cuplu din mulţime.

— La ce te uiţi? Sau, mai curând, la *cine* te uiţi? întrebă Alex şi urmări privirea Ellei, deşi alţi dansatori îi blocau vederea.

— Se pare că Penelope nu consideră că două dansuri la rând ar putea fi o problemă, şopti Ella astfel încât s-o poată auzi numai Alex. Ea şi Blackmoor dansează încă… Şi ea pare o pisică vicleană, care tocmai a dat iama la oala cu smântână…

Dintr-odată, totul se limpezi parcă în faţa Alexandrei şi ea îi văzu clar pe cei doi. Gavin o ţinea în braţe pe superba Penelope. Mişcările lor graţioase puneau şi mai mult în evidenţă acest cuplu extraordinar: el înalt, cu părul auriu, iar ea mignonă şi fermecătoare. Privindu-i, Alex aproape uită că n-o putea suferi pe Penelope. „Oare şi Gavin a uitat?” Sprâncenele fetei se încruntară la gândul că Penelope era, foarte probabil, o expertă în Conversaţia corespunzătoare şi în Subtilităţile dansului. „Dar el nu poate să se gândească la ea ca la o candidată potrivită pentru a-i face curte, nu-i aşa?”

— … *El* este un conte.

Alex fu smulsă din gânduri de finalul frazei rostite de Ella.

— Ce-ai spus? întrebă Alex tresărind uşor. Din cauza vorbăriei şi a muzicii, nu te-am auzit.

— Spuneam că nu-i de mirare că ea pare atât de mândră… la urma urmei, el e conte… Iar două dansuri, după ce a ieşit din doliu, cu acest titlu nou…

De data asta nu trebui să-şi încheie fraza, fiindcă

Alex pricepuse. Deja începuseră să circule bârfe pe tema asta: un tânăr abia devenit conte şi fiica unui marchiz, dansând de două ori la rând, fac subiectul celor mai excitante speculaţii – de genul celor care implică un mariaj.

— Desigur, e odioasă, adăugă Ella. Blackmoor trebuie să-şi dea seama de asta, nu?

Alex se îndepărtă de subiectul discuţiei pe măsură ce alte cupluri îi blocară încă o dată vizibilitatea şi spuse încetişor:

— Nu poţi decât să speri că şi-a dat seama. Ignorând crampele ciudate care începuseră să-i roadă stomacul, îi aruncă un zâmbet strălucitor prietenei sale. Limonadă?

Capitolul 7

— Nu…

Alex gemu şi-şi trase plapuma peste cap, adâncindu-se şi mai mult în grămada de pături şi perne pentru a scăpa de razele strălucitoare ale soarelui care pătrunseseră în încăpere.

— Eliza, dorm! Trage draperiile şi du-te… te rog!

— Asta ar fi mers dacă aici era doar Eliza, Alexandra. Dar ea a adus întăriri… şi, ca mamă a ta, insist să te ridici. Pierzi toată ziua.

Alex dădu pătura deoparte şi miji ochii pe deasupra ţesăturii. O văzu pe mama ei cum stătea în lumină, examinând grădinile domeniului cu o privire critică. Recunoscând expresia de pe chipul ducesei, fata mormăi şi împinse plapuma într-o parte, apoi se ridică în capul oaselor.

— O, nu! Ai să-mi încredinţezi o sarcină, nu?

Ducesa se răsuci spre fata ei.

— Da, o sarcină. Dar una pe care o vei găsi incitantă.

Alex o privi cu ironie şi aşteptă. Un surâs larg destinse faţa serioasă a ducesei.

— Îmbracă-te, apoi vino să luăm micul dejun în salonul de dimineaţă.

Alex privi cu scepticism cum mama ei ieşi, graţioasă, din cameră, fără a-i oferi măcar un indiciu despre ceea ce voia de la ea. Pentru o clipă, fata se gândi să ignore ordinul şi să se culce la loc, dar curiozitatea şi foamea îi dădură ghes. Cu un oftat teribil, se ridică. În momentul în care intră în salonul de dimineaţă pentru a i se alătura mamei sale, trei sferturi de oră mai târziu, foamea îi copleşise fetei toate celelalte simţuri. Se năpusti pe uşă, îndreptându-se direct spre masa unde fusese pusă mâncarea. Dar abia după ce făcu câţiva paşi prin încăpere îşi dădu seama că era ceva neobişnuit acolo şi se opri.

Apăruseră flori. Peste tot. În fiecare colţ, în fiecare formă imaginabilă, bobocii acopereau mesele şi rafturile. Erau bucheţele aşezate pe masa de scris a ducesei, vaze pe stative de lemn şi chiar trei buchete mari plasate pe duşumea de marmură, înaintea şemineului. Rotindu-se uşor, de jur împrejur, Alex păşi vrăjită în cameră, înainte

de a-şi fixa privirea asupra ducesei, care, în ciuda faptului că trona pe scaunul său ca o regină, zâmbea de-a dreptul prosteşte.

— Dumnezeule mare! exclamă Alex, amuzată.

— Alex, ai grijă la limbaj. Doamnele nu se exteriorizează astfel. E clar că tatăl şi fraţii tăi te influenţează prea mult.

— Mamă, recunoaşte că e o reacţie potrivită acestei situaţii! Cred că ai adunat flori din toate serele englezeşti!

— Nu eu, draga mea, spuse ducesa, fără să se clintească de la locul ei. Ei. Fiecare dintre aceste buchete a venit însoţit cu o carte de vizită din partea peţitorilor tăi.

Alex făcu ochii mari:

— Peţitorii cui?

— Ştii foarte bine că ai cucerit Londra azi-noapte. Exact cum mă aşteptam să se întâmple.

Un sunet ciudat se auzi din stomacul Alexandrei, şi fata îşi aminti că îi era foame. Ignorând expresia de mândrie întipărită pe chipul mamei sale, fata păşi către masă şi-şi umplu o farfurie cu plăcinte şi cu fructe proaspete, feliate, în vreme ce respiră adânc, gândindu-se la ce îi rămânea de făcut mai departe.

— Mamă, nu-mi pot imagina ce anume am putut face pentru a atrage atenţia măcar câtorva dintre aceşti „peţitori”. De fapt, am făcut tot posibilul să evit a-i încuraja. Luă o carte de vizită din buchetele aşezate între tăvile cu micul dejun şi citi textul. Vicontele St. John? Are inteligenţa unui ţap. Dacă el e reprezentativ pentru genul

de peţitori care suspină după mine, atunci oamenii ăştia au o problemă cu felul în care mă percep.

— Alexandra, sunt peste patruzeci de buchete doar în camera asta, iar câteva buchete le-am trimis în salonaşul de la etaj, din cauza lipsei de spaţiu de aici. Şi sunt sigură că există câteva note şi din partea unor gentlemeni care nu pot fi catalogaţi drept imbecili.

Ducesa ridică un teanc de cărţi de vizită, pe care le adunase, desigur, înainte de sosirea Alexandrei. Când începu să citească numele de pe ele, cu voce tare, fata se prăbuşi pe un scaun din apropiere şi se apucă să mănânce cu poftă, în vreme ce comenta în privinţa expeditorilor în chestiune.

— Lord Denton, zise ducesa. E foarte bine situat şi e şi marchiz pe deasupra.

— Şi niciodată nu pierde prilejul să se laude cu titlul şi cu banii lui.

— Aroganţa nu e o trăsătură de lepădat la un bărbat, Alexandra.

— Ba este, atunci când bărbatul respectiv este şi groaznic de plictisitor.

Ducesa oftă şi luă o altă carte de vizită:

— Simon, Lord St. Marks.

— Mamă, n-o să mă căsătoresc cu un bărbat care-i mai mic cu un cot decât mine.

Alt oftat din partea ducesei.

— Lord Wentworth. E primul pe linia moştenitorilor

ducatului.

— La fel e şi Will. Şi nici cu el nu mă mărit.

— Ce vorbiţi despre mine? Dumnezeule mare, ce-i aici, o înmormântare?

Alex fu salvată de privirea de gheaţă a mamei ei de către sosirea lui Will, a cărui replică indolentă atrase asupra lui privirea respectivă.

Alex zdrobi o căpşună în gură şi o mestecă pe îndelete, înainte de a vorbi.

— Nu, deşi ar fi fost de preferat situaţiei actuale, zise ea, arătându-i cu mâna florile risipite prin toată camera. Acestea – şi aici fata se opri, cu o mină teatrală – sunt toate de la adoratorii mei. Se pare că am făcut ravagii.

— Ei, chestie de gust, Puşlama, făcu Will ironic.

Alex îi aruncă o căutătură urâtă fratelui ei, şi cu siguranţă discuţia ar fi degenerat dacă în acel moment n-ar fi apărut Lord Blackmoor. Deşi majoritatea lumii bune din Londra ar fi fost de acord că era total nepotrivit să faci o vizită la domiciliu înainte de amiază, Gavin făcea, întru câtva, parte din familie, aşa că apariţia lui nu surprinse pe nimeni.

Zâmbindu-i ducesei şi aplecându-se să-i sărute mâna, el remarcă, pe un ton prefăcut:

— Hei, e bine că n-am venit cu flori, ar fi fost deja prea multe în camera asta.

Ducesa îi întoarse zâmbetul, în vreme ce Will şi Alex râseră cu poftă.

— Prezenţa ta e întotdeauna mai de preţ decât orice cadou, milord, spuse ducesa, deşi mă aventurez să ghicesc că ai venit mai mult pentru micul dejun decât pentru a o vedea pe Lady Alexandra.

Gavin se aşeză la masă şi începu să-şi umple o farfurie cu mâncare.

— Într-adevăr, se pare că restul populaţiei masculine a Londrei o curtează pe Alex, aşa că eu n-am încotro şi trebuie să mă mulţumesc cu micul dejun.

Îi aruncă un surâs pieziş fetei, care examina cu atenţie cărţile de vizită, prefăcându-se nederanjată de tachinările lui.

Şi, de fapt, nu tachinările o necăjeau. Cu ele era obişnuită. Dar îşi amintise de seara precedentă şi de vârtejul de sentimente confuze avute în privinţa lui Gavin, cu care acest gen de dueluri verbale erau o rutină. La lumina zilei, ea constată că bărbatul graţios, intangibil şi tulburător dispăruse, iar în locul lui rămăsese vechiul ei prieten. Părul îi era încă ud, după obişnuita lui baie de dimineaţă, şi, în ciuda hainei, a pantalonilor impecabili şi a nodului perfect al lavalierei, Gavin redevenise el, fiind la fel de relaxat ca de obicei.

I se păru că noaptea precedentă fusese o fantasmă şi toate acele gânduri ciudate care-i trecuseră prin cap fuseseră doar atât – ciudate. Şi de domeniul trecutului, slavă Domnului!

Apropiindu-se cu farfuria în mână, Gavin se opri chiar în spatele scaunului pe care stătea Alex. Privi peste umărul ei, la cărţile de vizită pe care fata le avea în mână, şi spuse:

— Desigur, Lord Douglass ţi-a trimis o invitaţie la o plimbare, pentru după-amiaza asta. Dar ai grijă, e înglodat până peste cap în datorii, din cauza jocurilor de noroc. Doar nu te gândeşti să-i accepţi invitaţia, nu?

Maniera în care vorbise, cu un aer de superioritate, o enervă la culme pe Alex, făcând-o dornică să-l sfideze, deşi cunoştea foarte bine defectele vicontelui Douglass. Abţinându-se de la replica tăioasă care-i stătea pe limbă, fata se mulţumi să ridice din umeri şi să treacă la următoarea carte de vizită.

Blackmoor râse scurt.

— Crane? E un imbecil. L-ai pune imediat la punct!

Alex îi aruncă o privire piezişă şi spuse cu răceală:

— Lord Blackmoor, nu mi te închipuiam aşa interesat de peţitorii mei.

— Vreau doar să subliniez că toate aceste flori au fost trimise degeaba dacă indivizi precum Crane şi Douglass reprezintă alegerile tale. Alesul tău trebuie să fie un om demn de consideraţie în societate, nu?

Alex deschise gura şi dădu să răspundă, dar ducesa îi tăie vorba:

— Trebuie să vorbesc cu bucătarul despre meniul din seara aceasta. Alexandra, ai cel puţin cincisprezece invitaţii la o plimbare prin parcul Serpentine, pentru după-amiază. Până mă întorc, vreau să accepţi una dintre ele.

Alex oftă nemulţumită, iar Will râse.

— Mi-ar plăcea să mai stau, să te văd cum te chinuieşti, Alex, dar, din păcate, trebuie să plec la

Ministerul de Război, zise el şi, întorcându-se spre Blackmoor, îi adresă un zâmbet larg. Presupun că stai până termini de mâncat, nu? Ai grijă să mă ţii la curent cu tot ce poate fi amuzant!

— Sigur, îl linişti Blackmoor şi, aşezându-se pe un alt scaun, îşi întinse, degajat, picioarele în faţă, încrucişându-le în dreptul gleznelor. Apoi îi adresă o privire prietenoasă Alexandrei şi întrebă: Cine-i următorul pe această listă impresionantă de burlaci demni de un mariaj pe cinste?

Simţindu-i sarcasmul, Alex îşi dădu iritată ochii peste cap.

— Mamă, nu mă lăsa singură cu el…

— De fapt, cred că Lord Blackmoor poate fi persoana perfectă care să te ajute să alegi între aceste oferte, Alexandra. El ştie suficient de multe despre bărbaţii eligibili din lumea bună pentru a putea separa ticăloşii de gentlemeni. Întâlnind privirea tânărului, ducesa înclină din cap în semn de aprobare şi, înainte să plece, alături de Will, rosti: Voi aproba decizia la întoarcere.

Rămasă singură cu Gavin, Alex oftă prelung.

— Mă tem că n-o să găsesc o cale de ieşire din această situaţie. Cum de s-a întâmplat aşa ceva? Am făcut tot posibilul să evit să atrag peţitori noaptea trecută.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Gavin o studie pe Alex cu o privire serioasă.

— Ai învăţat prima ta lecţie, Neastâmpărato. Bărbaţii vânează întotdeauna ceea ce pare de neatins.

— Nu. Ceea ce am învăţat a fost că bărbaţii sunt

lacomi de pedeapsă. De ce să mă „vâneze” pe mine când ar fi putut prinde orice tânără eligibilă seara trecută?

— Prostuţo… fiindcă vânătoarea reprezintă pentru ei o provocare mai mare şi deci implică o recompensă mai mare.

Alex pufni amuzată:

— Te asigur, milord, că, având în vedere sentimentele mele în privinţa „vânătorii”, n-aş reprezenta nici cea mai mică recompensă, pentru nimeni.

Deşi corpul îi era relaxat, ochii tânărului se mijiră, iar vocea i se înăspri când răspunse:

— Dimpotrivă, Alex. Rezistenţa ta faţă de ideea de căsătorie ar face recompensa cuceririi tale mult mai dulce. Să-ţi transforme dorinţa de a rămâne fată bătrână în dorinţa de a deveni soţie ar fi o reuşită pe cinste, pentru orice bărbat. Iată de ce toţi aceşti domni – zise el, făcând un semn larg, cu mâna, spre buchetele din cameră – şi-au anunţat candidatura la inima ta.

Simţindu-se uşor enervată de cuvintele lui Blackmoor, Alex se ridică şi merse la masă, pentru a-şi umple o cană cu ceai. Apoi, fără să se întoarcă spre el, spuse:

— Cu siguranţă nu toţi bărbaţii gândesc astfel. La urma urmei, aseară Penelope Grayson a dat de înţeles într-un mod cum nu se poate mai clar că e disponibilă, şi tu nu ai evitat-o câtuşi de puţin…

— Nu, nu am evitat-o, răspunse Gavin, fără să încerce să se scuze.

— Şi presupun că i-ai trimis flori acasă în dimineaţa asta, aşa cum mi-au trimis mie aceşti domni?

— De fapt, nu i-am trimis nicio floare. Şi, chiar dacă i-aş fi trimis, nu cred că ar fi contat prea mult. Dar de ce eşti aşa interesată, Alex?

Ea se răsuci spre Blackmoor, amestecând în ceai.

— Sinceră să fiu, sunt mai degrabă fascinată de toată povestea. Cine ar fi crezut că o singură seară de bal poate face asemenea ravagii în rândul atâtor bărbaţi? Se aşează pe o canapea şi începu iar să citească invitaţiile şi cărţile de vizită care sosiseră în acea dimineaţă. Lord Fairfax crede că părul meu are culoarea cerului la răsărit.

— Lord Fairfax are vârsta tatălui tău.

— Sigur, dar cuvintele lui mă flatează, zise ea şi, când tânărul îşi drese glasul, ironic, continuă: O, vai de mine! Marchizul de Jonesborough îmi cere să-l însoţesc la o plimbare cu trăsura sa în această după-amiază. Doar că se teme că frumuseţea mea îi va orbi caii! Sfârşitul frazei fu înghiţit de hohotul de râs al Alexandrei. Cu siguranţă nu poate crede că o să iau aşa ceva în serios.

— La cât de în serios se ia Jonesborough, nu-mi pot imagina că ar gândi altfel.

Răscolind mai multe cărţi de vizită, cu un gest grăbit, Alex ridică ochii spre tavan şi izbucni:

— Ce mă fac? N-am încotro, va trebui să ies la plimbare cu unul dintre aceşti imbecili!

Săgetându-l cu privirea, i se adresă direct, iar ochii îi scânteiară:

— Tu nu scrii asemenea prostii femeilor cărora speri să le stârneşti interesul, nu?

— Aş spera că nu! răspunse el indignat. Dumnezeule mare, eu aş fi mult mai original! Aceşti oameni nu se gândesc că există moduri mai bune prin care să te facă interesată de ei?

— Cum adică?

— Foarte simplu, tu nu eşti genul de femeie care se lasă cucerită cu poezii sau false complimente.

— Nu sunt? se arătă ea interesată. Dar îmi place poezia.

Replica lui nu admitea contrazicere.

— Nu, nu eşti. Adică nu aşa. Ei au pornit de la bun început cu stângul.

— Luminează-mă, Lord Blackmoor, cum aş putea fi eu „cucerită”, după cum te-ai exprimat? Sunt intrigată de evidenta ta expertiză în domeniu…

El răspunse pe dată:

— Eşti prea entuziastă pentru ei. Prea puternică. Ai o minte ascuţită şi o personalitate incitantă, un neaşteptat simţ al umorului. Dacă aceşti bărbaţi erau pe jumătate omul pe care-l meriţi, ar fi recunoscut deja toate aceste lucruri şi ţi-ar fi făcut curte ca atare. Ei s-ar fi străduit să te incite, să te amuze şi să te inspire – aşa cum faci tu cu oamenii din jurul tău. Şi ar fi ştiut că doar atunci când ţi-ar cuceri mintea ar avea o şansă să-ţi câştige şi inima.

Camera păru, dintr-odată, mai caldă, iar Alex rezistă cu greu dorinţei de a-şi face vânt, încercând să ignore

creşterea rapidă a pulsului şi să împiedice sângele să-i năvălească în obraji. În tăcerea care urmă discursului său pasional, Gavin se ridică şi se apropie de ea. Un zâmbet îndrăzneţ i se lăţi pe faţă.

— Aşa le scriu eu femeilor cărora sper să le stârnesc interesul, Alex.

Ea încercă un răspuns sec:

— Poate… Vocea i se stinse, şi fata îşi drese glasul, încercând să vorbească din nou: Poate ar trebui să dai lecţii. Cunosc câţiva bărbaţi cărora nu le-ar strica. Peste patruzeci, se pare. Domnul să mă păzească!

El chicoti, luând un teanc de cărţi de vizită din mâna ei şi punându-le pe o măsuţă din apropiere. Îi oferi mâna şi o trase spre el.

— Există o singură cale de a te scăpa de ei azi.

— Da?

Fu singurul cuvânt pe care ea reuşi să-l îngaime. Gavin fusese oare întotdeauna atât de înalt şi de puternic? Avusese mereu ochii de un cenuşiu întunecat?

— Vino să te plimbi cu mine, Alex!

Capitolul 8

Alex stătea în şareta înaltă, cu două locuri, ţinându-şi cu o mână boneta, să nu-i zboare de pe cap, în vreme ce caii iuţi ai atelajului goneau pe Park Lane, către Hyde Park. Îi zâmbi lui Blackmoor de sub boneta cu boruri largi, iar ochii verzi îi scânteiau

— Cu siguranţă prefer o plimbare cu tine, milord.

— M-am gândit eu!

— Pot să mân eu caii?

— Crezi că aş putea să-ţi încredinţez hăţurile acestor armăsari cu totul deosebiţi? replică el, cu un fals aer de superioritate. De generaţii, conţii de Blackmoor se mândriseră cu cele mai moderne şi mai impresionante mijloace de transport. Nici tânărul conte nu făcea excepţie, iar vehiculul nou-nouţ în care se plimbau era, în mod cert, invidiat de mulţi.

— De ce nu? Cred că ţi-ar plăcea să mă înveţi cum să ţin frâiele.

— Am şareta de mai puţin de o săptămână, Alex. Nu ştii să conduci aşa ceva.

Alex răspunse cu o strâmbătură amuzantă:

— Te voi convinge de contrariu, milord. Te previn!

— Zău? Ei, atunci te las cu plăcere să încerci, milady, zise el şi afişă un surâs larg, trecându-i în mâini hăţurile. Struneşte-i bine!

Şareta se hurducă uşor, şi fata se aşeză pe locul vizitiului şi trase hăţurile, chiuind de bucurie când caii încetiniră şi începură să meargă domol, prin mulţimea de plimbăreţi şi trăsuri care străbăteau parcul Serpentine în

acea după-amiază.

Cu un surâs delicat, el o întrebă:

— E totul în regulă?

— E grozav, acum, că nu mai sunt în pericol să mă răstorn cu tot cu şaretă, răspunse ea, şi, când îl surprinse pe tânăr chicotind, se înfurie brusc. Ai vrut doar să mă sperii!

— Niciodată, se apără el, luând o mină inocentă. Doar ţi-am zis să-i struneşti bine, nu?

Exasperată, Alex îşi dădu ochii peste cap şi începu să privească în jur. Plimbarea de-a lungul Rotten Row, în Hyde Park, la ora când toată lumea bună era acolo, constituia una dintre cele mai respectate tradiţii a aristocraţiei londoneze. Era o şansă de a vedea şi a fi văzut, de a-ţi etala poziţia în societate şi, mai ales, de a auzi – şi transmite mai departe – ultimele bârfe din înalta societate. Aleile erau înţesate de membri ai *beau monde,* aflaţi fie în trăsuri deschise, fie călare, fie plimbându-se pe aleile pietruite. Erau bărbaţi cu bastoane elegante, femei cu bonete de mătase şi umbrele delicate, de pânză. Alex îi adresă un zâmbet binevoitor contesei de Shrewsbury când bătrâna înclină din cap şi-i făcu semn cu mâna, în semn de salut.

— Lady Alexandra, Lord Blackmoor, rosti contesa, cu o politeţe studiată, iar tânărul îşi scoase pălăria. Ce vreme superbă pentru o plimbare, nu-i aşa?

— Desigur, milady! Şi ce plăcere să vă găsesc aici, replică Alex şi, cu un glas abia şoptit, continuă: Nu ştiam peste cine o să dau!

Contesa, o întruchipare a conformismului, rosti pe un ton afectat:

— Sunt sigur că Blackmoor te va proteja de orice lucru nelalocul lui, draga mea.

Alex îşi privi tovarăşul de drum şi înclină din cap, prefăcându-se că ia în consideraţie vorbele contesei, înainte de a-şi răsuci iar capul spre ea.

— Presupun că aşa va trebui să facă.

Tonul ei impertinent, într-un asemenea loc public, o surprinse pe bătrână, care întâlni privirea veselă a lui Blackmoor şi scutură din cap dezamăgită, rostind cu năduf:

— Ah, tinerii din ziua de azi… atât de diferiţi de cum eram noi cândva!

Imediat, Alex îşi plecă întristată capul.

— Vă cer iertare, milady!

Contesa înclină scurt din cap, în semn de rămas-bun, şi-şi continuă drumul pe alee, pentru a saluta o altă cunoştinţă, lăsând-o pe Alex să-i adreseze o privire îngrijorată lui Blackmoor.

— Ei, se pare că n-a mers prea bine, nu?

Blackmoor încercă să-şi ascundă veselia care i se citea pe chip, dar fără prea mare succes.

— N-ar trebui să permiţi ca opinia ei să-ţi dicteze comportamentul.

— Lady Shrewsbury are dreptate, recunoscu Alex. Ar trebui să mă străduiesc să mă port mai mult ca o lady şi

mai puţin ca… mă rog, ar trebui să mă port mai mult ca ea.

— Lady Shrewsbury, spuse tânărul şi se strâmbă de parcă ar fi mirosit ceva neplăcut, a fost întotdeauna întruchiparea obtuzităţii. Ar trebui să te străduieşti să fii total diferită de ea.

— Dar opinia ei despre… sinceritatea mea tranşantă e împărtăşită de mulţi dintre prietenii părinţilor noştri.

— Prostii, zise el, înclinându-şi pălăria către marchizul de Houghton, aflat într-o şaretă alături de fata cea mare a vicontelui Grosvenor. Francheţea ta e fermecătoare şi deloc neplăcută. Prietenii părinţilor noştri te adoră. Eşti aşa plină de viaţă!

— Plină de viaţă, repetă Alex, cântărind bine cuvintele. Asta mă face să par un cal de curse imprevizibil.

Pe chipul lui Blackmoor înflori un zâmbet zeflemitor, iar Alex rezistă cu greu tentaţiei de a-l plesni. Asta *ar fi* cu adevărat ceva imprevizibil.

— Mă asemeni cu un cal de curse, milord?

Simţind ameninţarea ce plutea în aer, Blackmoor îşi şterse zâmbetul şi replică:

— Nici pomeneală. Am spus doar că te găsesc fermecătoare.

— Un început bun…

— Şi că-ţi apreciez exuberanţa…

Ochii săi sclipiră veseli, şi se vedea clar că abia îşi stăpânea râsul.

— … care se aseamănă cu a unui copil.

Ochii ei străluciră de iritare.

— Şi, desigur, eşti foarte amuzantă.

— Excelent! Ca jucăria copilului despre care ai pomenit.

Tânărul nu-şi putu reprima un chicot.

— Deloc! Eşti o companie mult mai plăcută decât orice jucărie pe care am avut-o când eram copil.

— Vai, sunt extraordinar de flatată.

— Ar trebui să fii. Pentru că am avut nişte jucării straşnice.

Făcând ochii mari, ea se smuci spre el şi-i surprinse privirea amuzată.

— Ah, eşti incorigibil. Între tine şi fraţii mei nu-i de mirare că reuşesc să fiu mai delicată ca o floare.

Blackmoor nu o mai urmărea însă, ocupat să o salute pe soţia vicontelui de Hawksmore, care trecu pe lângă ei, însoţită de imensul ei pudel negru. Se întoarse apoi spre Alex şi, ridicând dintr-o sprânceană, zise:

— Mă scuzi, ce-ai spus? Mai delicată ca o floare?

Alex se lăsă pe spate, pe bancheta şaretei, începând să cânte:

— O tânără lady ar trebui să fie ca o floare delicată, un boboc fragil, cu grijă, va înflori oricând.

— Unde ai auzit asemenea mizerii? întrebă

Blackmoor cu ochii mari de uimire.

— La guvernanta mea.

— De obicei nu vorbesc urât despre femei, dar guvernanta ta e o netoată, zise el şi, când Alex începu să râdă, continuă: Ce punct de vedere ridicol. Nimeni nu poate lua în serios o asemenea poezioară. Versurile sunt stupide, pentru Dumnezeu!

Fata se aplecă să-i strângă mâna doamnei Redding, salutând-o când aceasta trecu pe lângă ei, călare pe un cal sur magnific, întorcându-se spre Blackmoor, spuse:

— Da, dar sunt făcute pentru a fi uşor de memorat.

— Ar trebui uitate. Pe loc!

— Ah, şi îmi imaginezi c-o să-mi spui că versurile nu sunt corecte? Că bărbaţii nu vor femei pe care să le poată modela, făcând din ele ce floare vor? Că noi nu suntem doar nişte bulbi care trebuiesc îngrijiţi de soţii noştri?

— Metafora cu floarea e jignitoare oricum ai lua-o. În primul rând, ne jigneşte inteligenţa. Te implor, încetează s-o mai foloseşti.

— Bine, dar problema rămâne. Bărbaţii refuză să ia în calcul posibilitatea că femeile au propriile lor opinii, propriul caracter. Iar femeile… ei bine… noi, femeile, suntem la fel de vinovate. Vă permitem să credeţi că nu aşteptăm altceva decât să fim călăuzite de intelectul vostru superior şi de simţul corectitudinii. Ai văzut biletele pe care le-am primit în dimineaţa asta, Blackmoor. Oamenii aceia mă vor fiindcă sunt bogată. Sau, poate, pentru că sunt tânără. Sau îndeajuns de atrăgătoare. Dar crezi că ei ar continua să-mi facă mie curte şi după ce ar vedea cum

mă joc şi mă tachinez cu fraţii mei? Când vor constata că mă simt mai bine la grajdurile cailor decât în salonaşul de brodat? Când vor descoperi că eu citesc ziarele şi ador să discut despre politică?

— Cred că, dacă toate aceste lucruri nu le sunt pe plac, ţi-ar fi mai bine fără ei.

Alex îşi dădu ochii peste cap.

— Nu asta-i problema. Mi-e mai bine fără majoritatea dintre voi. Poate că aş lua în calcul să mă mărit cu cineva care nu e deranjat de toate trăsăturile mele „nedemne de o doamnă”… dar sunt la adăpost de instituţia căsătoriei oricum ai da-o. Adevărul e că niciun bărbat nu doreşte o femeie care-i la fel de inteligentă ca el.

— Generalizările tale mă jignesc, spune el cu un ton afectat şi-şi duse mâna la pălărie, pentru a-l saluta pe ducele de Nottingham, care-şi ridică bastonul în semn de răspuns.

— N-ar trebui. Nu e de aşteptat să simţi diferit de restul bărbaţilor.

— Cu siguranţă însă eu simt diferit!

Alex pufni neîncrezătoare.

— Crezi că nu sunt onest?

— Cred că tu te consideri onest. Doar că eu te-am văzut azi-noapte.

— Azi-noapte?

— Exact. Penelope Grayson ţi-a captat tot interesul. Şi tu ai admis asta. Îmi imaginez că a reuşit să te vrăjească

purtându-se ca o floare delicată. Fiindcă am serioase dubii că ţi-ar fi egală din punct de vedere intelectual.

Cuvintele ieşiră ca un şuvoi din gura ei, înainte ca fata să se gândească la cât de insultătoare ar putea suna ele, atât pentru Penelope, cât şi pentru Gavin. Simţind cum sângele îi năvăleşte în obraji, îşi muşcă limba de ciudă, neştiind cum să scape din buclucul în care intrase cu atâta nonşalanţă. Încercă să se liniştească, aşteptând ca el să vorbească, în vreme ce, când şi când, ridica palma înmănuşată pentru a saluta pe unul sau pe altul dintre sutele de oameni care păreau, brusc, a se înghesui în jurul lor.

De fapt, nici n-ar trebui s-o privească pe ea ce anume simţea Blackmoor pentru Penelope. *Şi atunci de ce ideea că el se bucurase de compania lui Penelope o deranja atât de mult?* încercă să-şi alunge aceste gânduri din minte şi să se convingă că izbucnirea de mai devreme izvorâse doar dintr-o prietenie sinceră. La urma urmei, ea nu voia ca Blackmoor să ia decizii pe care mai apoi să le regrete.

Era prietena lui. Era preocupată. Deci grija ei venea din prietenie. Ar fi vrut ca Gavin să spună ceva.

Cuvintele ei fuseseră îndreptate, în mod cert, mai mult către Penelope decât către Blackmoor. Nu lui îi pusese la îndoială inteligenţa. „Nu, pur şi simplu am pus la îndoială inteligenţa femeii pe care el o curta”, începu ea să se gândească, dar se opri. Hei, dar el nu o *curta,* nu? Nu putea s-o curteze. Dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi avut timp să se plimbe cu ea în acea zi. Cu siguranţă ar fi adus-o pe Penelope în locul ei, pe Rotten Row, unde ar fi fost văzuţi de toată lumea. Desigur, nimeni de aici n-ar fi putut crede despre Alex că forma un cuplu cu Blackmoor. Şi nu avea nici măcar o însoţitoare cu ea, aşa cum cerea eticheta. Era

clar că ei erau consideraţi aproape ca nişte rude. Iar ăsta era un motiv în plus pentru ca Alex să simtă un profund dispreţ faţă de Penelope. Exact. Făcuse ce trebuia făcut. Chiar dacă fusese puţin cam dură.

Dar cum oare puteau bărbaţii să rămână de un calm atât de desăvârşit, când voiau? îi aruncă lui Gavin o privire furişată. Tânărul părea concentrat asupra traficului din jurul lor, stând cu fălcile încleştate în vreme ce mâna superba pereche de bidivii cafenii înhămaţi la şaretă. Dar veselia care caracterizase acea după-amiază dispăruse. Blackmoor nu era fericit, asta era cât se poate de clar. Acum, fetei nu-i mai rămânea de văzut decât cât era el de nefericit. Tăcerea o înnebunea de-a binelea. Şi apoi, tocmai când Alexandra credea că Gavin n-avea să mai vorbească niciodată, el rosti:

— O discreditezi pe Penelope.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, sigur nu asta ar fi vrut ea să audă. Un sentiment de vinovăţie începu s-o macine.

— Poftim?

— Tu n-ai fost martoră la discuţia mea cu Penelope. Nici nu ştii cât o duce mintea şi n-ai habar de conversaţiile noastre. Sau ai?

— Eu…

Tânărul ridică o mână pentru a o opri.

— Nu, Alexandra. Nu vreau să aud nicio scuză. Înţelegi oare natura relaţiei dintre mine şi Penelope?

— Nu.

— În mod cert nu. Ai judecat această relaţie – şi pe Penelope, aş putea adăuga – în mod greşit. Dacă ar fi fost aici, i-ai fi datorat nişte scuze.

Alex se înroşi stânjenită şi încercă să-şi stăpânească lacrimile care-i apăruseră în ochi după dojana lui. Gavin era pătimaş şi re- simţise din plin afrontul – totul în numele onoarei lui Penelope. Alex nu avea nicio îndoială că, dacă ar fi fost vorba despre altcineva, riposta lui ar fi fost aproape nimicitoare. În schimb, tonul lui nu trădase furia stârnită de acele cuvinte, ci îi punctase dezamăgirea provocată de faptul că vorbele ieşiseră din gura ei. În acelaşi timp, ea era conştientă de poziţia lui, nu ca prieten, ci ca gentleman bine-crescut, care apăra onoarea unei doamne. Şi, pentru o clipă, nu se putu abţine să n-o invidieze pe Penelope. „Oare cum m-aş simţi dacă Blackmoor mi-ar lua apărarea?”

— Acestea fiind spuse, continuă tânărul, ignorând deliberat stingherеala ei, să ştii că ai dreptate în privinţa bărbaţilor. Desigur, noi suntem atraşi iniţial de cele mai vizibile calităţi. De frumuseţe, avere, tinereţe – ceea ce tu ai. Fiecare dintre noi are propria slăbiciune. Dar, fără restul – fără inteligenţă, umor, isteţime –, atracţia pe care o simţim e efemeră. Cel puţin aşa stau lucrurile în cazul meu. Şi nu sunt singurul. De asta sunt sigur!

Blackmoor trecuse cu abilitate peste criticile aduse de Alex lui Penelope, deşi o discuţie ar fi fost necesară, argumentându-şi părerea într-un mod rece şi raţional, cedând acolo unde era necesar şi trăgând concluzii cu o siguranţă imperturbabilă. Era ca şi cum insultele ei nici n-ar fi fost rostite. Dar, desigur, fuseseră, iar Alex era datoare cu scuze. Strâmbă din nas la acest gând. *Ura* să-şi ceară scuze, dar trase aer în piept şi spuse:

— Îmi cer scuze. Niciodată n-am vrut să sugerez că Penelope ar avea un intelect inferior.

El zâmbi, întinzându-se s-o bată uşor cu degetul peste bărbie.

— Ba sigur că ai vrut, Neastâmpărato. Oricum, apreciez că ţi-ai cerut iertare, ştiu că nu ţi-a fost deloc uşor, deci voi accepta scuzele tale fără alte discuţii.

Fata roşi, simţindu-se pusă la colţ, în vreme ce el îşi miji ochii, privind un punct anume, dincolo de umerii fetei.

— În plus, continuă Blackmoor, nici eu nu sunt deloc încântat de anumiţi membri din legiunea *ta* de peţitori.

Năucită, Alex îşi întoarse capul pentru a-i urmări privirea şi zâmbi larg văzându-l pe Lord Stanhope cum călărea ţanţoş lângă o trăsură. Stanhope îşi duse mâna la pălărie şi salută:

— Lord Blackmoor, ai o şaretă superbă. Mi-ar plăcea să am şi eu una la fel! Apoi, privind-o pe Alexandra, adăugă, cu o voce mai scăzută. Şi eşti de două ori norocos, căci ai găsit singurul companion demn de un asemenea atelaj. Lady Alexandra, ca întotdeauna, îmi face plăcere să te văd. Examină atent veşmintele fetei, înainte de a continua: Eşti deosebit de încântătoare în această după-amiază… Culoarea asta te face şi mai frumoasă decât eşti.

Alex îşi privi costumul de călărie de un albastru întunecat pe care-l îmbrăcase pentru această plimbare, apreciind textura bogată a ţesăturii şi culoarea intensă, ce contrasta într-un mod minunat cu pielea ei albă, şi îi zâmbi călduros lui Stanhope, privindu-l direct în ochii lui căprui, strălucitori. După ce admiră, la rândul ei, linia costumului său închis la culoare, nodul perfect al lavalierei şi pălăria

neagră strălucitoare, replică:

— O, mulţumesc, milord. Şi tu arăţi superb azi!

Bărbatul se înclină şi, cu un aer conspirativ, îi şopti:

— Am pregătit în mod deosebit această ieşire, Lady Alexandra. Nu poţi să ştii când dai peste o doamnă extraordinar de frumoasă.

Ea râse în faţa acestei declaraţii tranşante şi, scuturând din cap, răspunse:

— Eşti incorigibil!

Stanhope râse şi el, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Blackmoor.

— Partenerul tău pare să creadă că sunt mai mult decât incorigibil, milady.

— Chiar aşa, şuieră Blackmoor. Acesta nu e primul cuvânt cu care te-aş descrie, Stanhope.

— Ei, hai, îl tachină Stanhope, întotdeauna ţi-au plăcut isprăvile mele din trecut, amice. Apoi, întorcându-şi capul spre Alexandra, spuse cu un aer nevinovat: La urma urmei, e ceva greşit să flirtezi puţin cu o prietenă?

Alex interveni înainte ca Blackmoor să poată răspunde:

— Nu-i nimic greşit, Freddie. E vina mea că Blackmoor se află într-o pasă cam proastă. Mă tem că eu l-am adus în starea asta.

Stanhope răspunse, cu o senzaţie prefăcută de uimire:

— Nu mai spune! E imposibil ca tu să întristezi pe cineva. Să-ţi zic şi de ce?

— Te rog! replică Alex, începând să se simtă mândră de sine.

— Eşti prea drăguţă, răspunse Stanhope.

Blackmoor îşi dădu ochii peste cap, vizibil iritat, în vreme ce râsul cristalin al lui Alex se risipi în aer.

— Stanhope, îl repezi Blackmoor, n-ar fi trebuit să te afli în altă parte? Nu cumva are altcineva nevoie de farmecul şi de isteţimea ce te caracterizează?

Grosolănia lui era indiscutabilă, şi Alex se simţi obligată să intervină:

— Mie chiar îmi sunt pe plac farmecul şi isteţimea lui Lord Stanhope. Sincer, le găsesc foarte reconfortante.

Pe chipul lui Stanhope se întinse un surâs cuceritor.

— Bine zis, milady. Oricum, Lord Blackmoor ţi-a cucerit compania în această după-amiază, şi n-aş vrea să mai abuzez de timpul tău. Dar aş putea să-mi permit să te invit, duminică, la o plimbare de acest gen? întinzându-se să-i prindă mâna fetei şi cu pleoapele tremurânde, Stanhope adăugă: Mă voi strădui să fiu întru totul decent!

Ea nu-şi putu stăpâni un chicot la auzul acestei promisiuni şi îşi puse palma în a lui, privindu-l cu câtă uşurinţă se înclină în şa, în ciuda poziţiei incomode.

— Mi-ar plăcea foarte mult, milord. Atunci, rămâne pe duminică!

— Absolut! încuviinţă Stanhope, dar cuvântul se

pierdu în aer, căci Blackmoor dădu brusc bice cailor, şi mâna Alexandrei fu smulsă din strânsoarea celuilalt bărbat. Ea se aplecă într-o parte, fluturând din mână spre Stanhope, în semn de rămas-bun, apoi se răsuci spre companionul ei:

— Asta n-a fost deloc frumos din partea ta. Freddie nici măcar n-a avut posibilitatea să-şi ia rămas-bun de la mine.

— Oare? Am crezut că tocmai ţi-a spus adio când ţi-a cerut, într-un mod atât de necuviincios, să-ţi petreci după-amiaza de duminică alături de el, deşi erai în compania unui alt gentleman.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Blackmoor, nu ştiu de ce te deranjează atât de tare. În definitiv, noi doi nu suntem acum la o plimbare după toate regulile etichetei, nu?

El o privi surprins şi făcu un gest larg cu mâna, spre cei din jur.

— Nu? Aceasta nu e o plimbare?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Desigur, ne plimbăm, dar nu în felul în care o fac majoritatea acestor cupluri. Uite, priveşte, spuse ea, arătând spre un cuplu ce venea spre ei, pe cealaltă parte a Rotten Row: fiul cel mare al marchizului de Budleigh şi mezina contelui de Exeter. Tânăra îl privea pe însoţitorul ei cu o adoraţie deplină, iar el părea să-i acorde tot atâta atenţie.

— El o curtează, şi, priveşte-i, ar putea fi primul cuplu de însurăţei al sezonului. Şi încă unul bun! adăugă Alex, distrasă, pentru un moment, de imaginea celor doi îndrăgostiţi.

Blackmoor o trezi din reverie:

— Şi ce-are asta a face cu lipsa de politeţe a lui Stanhope?

— N-a fost nimic nepoliticos în comportamentul lui Stanhope, şi tu o ştii prea bine. Noi doi nu suntem ca îndrăgostiţii aceia. Şi oricine ne vede – în special Stanhope, care ne-a fost prieten amândurora atâţia ani – ştie că suntem aici doar ca să ne plimbăm. Nu că am ieşit *special* pentru o plimbare.

El o privi, scuturând din cap confuz.

— În mod cert femeile sunt nişte creaturi tare ciudate şi de neînţeles…

Alex îi zâmbi, iar obrajii îi prinseră iar culoare.

— Aşa e! Dar un bărbat ca tine nu ne-ar plăcea dacă ar putea vedea prin noi ca printr-un veşmânt transparent.

După câteva momente de gândire, el recunoscu:

— Ai perfectă dreptate, Alex. Ai perfectă dreptate! Trecură multe minute până când el îndrăzni să întrebe: Tu eşti chiar atât de… fascinată… de Stanhope?

— Fascinată de el?

— Chiar aşa. Adică îl găseşti… începu el, dar se opri.

— Fascinant? îl tachină Alex, atrăgând din partea lui o privire exasperată. Lord Stanhope e un prieten bun şi un companion şi mai bun. E amuzant şi interesant, e inteligent şi plin de energie. Nu cred că aş putea găsi mulţi bărbaţi cu care mi-ar plăcea să-mi petrec o după-amiază. Oricum, tu cunoşti opinia mea despre căsătorie şi despre toate

capcanele ei. Nu sunt interesată de aşa ceva. Nici cu Freddie, nici cu nimeni altcineva. Şi el ştie asta la fel ca oricine, aşa aş fi zis.

— Mai degrabă aş zice că nici el nu e interesat de căsătorie, replică, acid, Blackmoor.

— Ce vrei să spui?

— Doar că bărbaţii ca Stanhope nu se dau în vânt după căsnicie. Cu riscul de a repeta conversaţia noastră de azi-noapte şi a ne angaja într-un alt duel verbal, te previn. Îl ştiu pe Stanhope. Rareori are scopuri respectabile. Iar asta pune în joc buna ta reputaţie.

— Nu vom repeta cearta, Blackmoor. Doar îţi voi reaminti că eu şi Stanhope suntem prieteni. De ani de zile. Da, e un crai. Da, se mândreşte cu această reputaţie mişelească. Însă eu şi cu tine ştim că el mai mult latră decât muşcă şi că e la fel de puţin capabil să-mi strice reputaţia pe cât eşti şi tu. Tonul ei deveni ironic. Şi, dacă tot ţi-ai propus să aperi onoarea lui Penelope, oare nu merit şi eu şansa de a-l apăra pe Freddie?

Mormăitul neinteligibil al lui Blackmoor fu singurul lui semn ce trăda faptul că admitea că Alex avea dreptate în acest caz, dar, când îl auzi, Alex înţelese că ea ieşise învingătoare. Cel puţin deocamdată.

După ce lăsă să se mai scurgă în tăcere câteva clipe, se întoarse spre tânărul conte şi-l întrebă, cu o curiozitate drăcească:

— Spune-mi, milord, cât se poate de serios, când voi avea şansa să conduc această şaretă?

El râse înainte de a-i răspunde:

— La fel de serios îţi spun, milady: Sigur nu în viitorul prea apropiat!

Capitolul 9

— Mama ta te-a lăsat să renunţi la o ieşire care te-ar fi putut aduce mai aproape de un mariaj pentru a te plimba cu Blackmoor? făcu Ella, căscând ochii de uimire.

Alexandra zâmbi strâmb.

— Chiar aşa! Când m-a întrebat pe cine am ales, Gavin a intrat şi a convins-o că e mai bine să ies cu el, fiindcă în cursul plimbării noastre aveam să-i vedem pe câţiva dintre peţitori, iar eu puteam să mă dumiresc mai bine, la lumina zilei, asupra celui pe care l-aş dori ca soţ. Mama a fost de acord, fără să protesteze. A fost chiar uimitor. Dar voi două ce-aţi făcut? Cum v-aţi petrecut dimineaţa de după bal? întrebă Alex, trecând cu privirea de la Ella la Vivi, în vreme ce toate trei traversau pajiştea din Hyde Park, căutând un loc ideal pentru picnic, sub soarele de la miezul zilei.

Vivi vorbi prima:

— Am primit peţitori toată după-amiaza, ceea ce a fost un lucru cât se poate de lipsit de imaginaţie, întrucât ambele mele mătuşi s-au năpustit să supravegheze personal întregul eveniment.

Alex şi Ella o priviră cu compasiune, iar Vivi continuă:

— Luate individual, mătuşile sunt acceptabile, dar ca pereche devin complet nesuferite. Surâdeau prosteşte oricărui bărbat care intra în casă, cu un total dispreţ faţă de personalitatea sau motivul acestuia. Se părea că tot ceea ce sperau era să simtă o atracţie din partea mea pentru vreunul dintre peţitori. Niciodată n-am fost mai fericită să-l văd pe tata decât atunci când a venit acasă, punând capăt acestui fiasco.

— Deci să înţeleg că Alesul nu te-a vizitat? întrebă Ella, pe un ton cinic.

Vivi râse şi clătină din cap.

— Sper să nu! Apoi, arătând spre un loc însorit de pe pajiştea din apropiere, perfect situat sub un stejar imens, sugeră: Cred că arată ca un loc ideal pentru un picnic.

— Şi de aici se vede şi intrarea în parc, ceea ce înseamnă că Nick şi Kit ne vor găsi uşor, adăugă Alex.

Fetele continuară să sporovăiască vesele, pe când cei doi valeţi aşterneau o pătură largă de pânză pe iarba verde şi încălzită de soare, înfigând beţigaşe în cele patru colţuri, pentru a o ancora, în briza primăvăratică. Unul puse un imens coş de răchită, pe care-l adusese de la trăsură, la o margine a păturii, se ridică şi spuse:

— Doamnele mele, picnicul este gata.

Vivi îi răspunse cu un zâmbet:

— Mulţumim, George. Şi ţie, John! E foarte drăguţ. Nu e nevoie să rămâneţi cu noi… Vă rog, bucuraţi-vă de

această zi superbă.

Făcând plecăciuni scurte în faţa fetelor, cei doi valeţi merseră câţiva metri mai încolo, alăturându-se cameristelor celor trei fete, care le însoţeau în acea după-amiază. Servitorii deschiseră un al doilea coş cu mâncare şi începură propriul lor picnic.

Fetele abia se aşezaseră şi începuseră să scoată sandviciurile din coş, când auziră gălăgie în partea cealaltă a pajiştii şi-i văzură pe Nick şi pe Kit alergând spre ele, fără să se sinchisească deloc de regulile etichetei. Alex scutură dezaprobator din capul.

— Băieţii. Pariez un şiling că Nick l-a provocat pe Kit la o cursă.

Ella o privi şi mormăi:

— Ca de obicei, Kit o să învingă!

— Şi, tot ca de obicei, Nick va fi îmbufnat, completă Vivi, privind spre pajişte, în direcţia din care veneau băieţii. Şi se pare că mai e cineva cu ei.

Se chinui să distingă, prin razele soarelui ce-i băteau în faţă, figura nou-venitului.

— Să fie oare Lord Stanhope?

Alex îşi duse palma streaşină la ochi şi încercă, la rândul ei, să distingă trăsăturile tânărului aflat la distanţă.

— Cu siguranţă e Stanhope… Ar trebui să fiu atentă, zise ea, pe un ton sarcastic. Blackmoor crede că sunt în pericol de a-mi petrece prea mult timp cu el.

Ella se aşeză pe pătură şi-şi netezi poalele rochiei

înainte de a începe să despacheteze prânzul din coş.

— O altă regulă aplicată preferenţial. Afemeiaţii sunt prea periculoşi ca însoţitori ai doamnelor, dar, când există şi alţi bărbaţi prin preajmă, sunt perfect acceptabili… câtă vreme au un titlu.

Vivi îşi privi, gânditoare, prietena.

— Cred că Stanhope e, poate, un afemeiat care vrea să fie îndreptat.

— Dacă sugerezi ceea ce mă gândesc eu că sugerezi, spuse Alex, ţintuindu-şi prietena cu privirea, înseamnă că nu eşti în toate minţile!

— Crezi ce vrei, replică Vivi şi zâmbi, mulţumită de sine. Dar pun rămăşag că ipoteza mea se va dovedi corectă chiar înainte de amiază.

Alex dădu să vină cu o replică inteligentă, dar vorbele îi rămaseră pe limbă, fiindcă Kit apăru ca o vijelie şi aproape se zdrobi de stejarul masiv. Întorcându-se rapid, se sprijini cu spinarea de copac, îşi încrucişă braţele pe piept şi le aruncă o privire plictisită când Nick ţâşni în urma lui.

— O, Nick, în sfârşit ai ajuns. Chiar ne întrebam ce s-a întâmplat cu tine.

Nick încercă să-şi tragă sufletul, în vreme ce-i aruncă o privire furioasă fratelui său.

— Data viitoare o să te întrec. N-am mâncat ca lumea în dimineaţa asta.

— Asta-i scuza ta de fiecare dată când Kit te întrece la fugă? îl tachină Alex. Zău, Nick… credeam că ţi-ai

învăţat lecţia deja. El e mai rapid ca tine.

— Vezi? zise Kit cu îngâmfare. Până şi surioara noastră ştie asta.

Luând un pahar de limonadă de la Ella, Alex continuă:

— Oricum, dacă e să judecăm după felul cum s-au împărţit viteza şi inteligenţa, aş spune, Nick, că tu ai primit partea mai bună!

Toţi râseră văzându-l pe Kit cum se încruntă, şi, cu un surâs, Alex îi întinse o farfurioară cu prepeliţă friptă, ca ofrandă de pace.

— L-aţi adus cu voi şi pe Lord Stanhope? întrebă ea. Sau e o coincidenţă faptul că se îndreaptă înspre noi?

Nick scutură din cap.

— Stanhope ne-a dat întâlnire în dimineaţa asta la reşedinţa Worthington. După ce am discutat puţin, a decis că vine şi el cu noi.

Vivi se uită direct spre Alex şi întrebă cu inocenţă:

— Cum? El s-a oprit la reşedinţa Worthington în această dimineaţă? Din întâmplare?

Ochii Alexandrei aruncară săgeţi în direcţia prietenei sale, dar Vivi zdrobi o boabă de strugure în gură şi zâmbi. După ce înghiţi, continuă, fără să-şi dezlipească privirea la pe prietena ei:

— Ce interesant…

Stanhope auzi doar ultimele cuvinte ale discuţiei şi

vorbi, în vreme ce făcea ultimii paşi spre colina unde se desfăşura picnicul lor:

— Sper că venirea mea nu vă supără, doamnele mele!

Înclinându-se în faţa lor, le trimise fetelor unul dintre celebrele lui surâsuri piezişe, lăsându-şi privirea să stăruie mai mult asupra Alexandrei.

— Când am auzit că un asemenea trio va fi aici, n-am putut rezista să stau deoparte.

— În mod cert, Lord Stanhope, sunt multe de împărţit, inclusiv acest loc minunat, zise Ella dintr-un colţ al păturii.

Ea îşi scosese caietul şi începuse să deseneze peisajul ce se înfăţişa înaintea lor.

— Într-adevăr, se auzi vocea profundă, de tenor, a lui Stanhope, care-i făcu cu ochiul Alexandrei.

Fata nu-şi putu stăpâni râsul la această tentativă evidentă de flirt. În schimb, tânărul îi mai oferi un surâs larg şi se aşeză pe pătură, sprijinindu-se de tulpina unui stejar şi acceptând o prăjitură de ovăz din coşul întins de Vivi, care nu mai ştia cum să-şi ascundă infatuarea.

Alex îşi privi prietena cu atenţie, apoi se întoarse pentru ca Vivi să nu-i mai poată vedea chipul.

— Lord Stanhope, parcă-mi amintesc că Will te lăuda că ai talent artistic. E oare adevărat?

Stanhope scutură din cap.

— Sincer să fiu, Lady Stafford, sunt ani de când n-am

mai pus mâna pe vreo pensulă. Îmi pare rău că te dezamăgesc, mărturisi el şi, îndreptându-şi privirea spre Ella, continuă:

— Dar Lady Eleanor, văd că eşti o artistă desăvârşită. Nu vrei să ne arăţi şi nou caietul tău de schiţe?

Ella îşi ridică ochii din caiet, arătând ca o porumbiţă surprinsă de vânător. După ce-şi drese glasul – aşa cum prietenii ei ştiau că făcea de fiecare dată când voia să se gândească la un răspuns adecvat –, ea păru să constate că Stanhope nu era genul de om care să lase o întrebare fără răspuns. Ca să pună paie pe foc, Nick adăugă:

— Lady Eleanor e prea modestă, dar are un ochi remarcabil pentru desenele în cărbune.

Fata ştiu atunci că nu avea scăpare. Deschizând caietul, Ella începu să dea rapid paginile, trecând peste peisaje şi naturi moarte, şi spuse:

— De fapt, toate sunt cam plictisitoare…

Când ajunse la o pagină pe care se afla un superb portret al Alexandrei, Stanhope şopti:

— Hei, ăsta nu-i deloc plictisitor.

Vivi tuşi scurt, în pumn, cu subînţeles, iar Alex îi aruncă o căutătură exasperată.

— Pot să văd? întrebă ea, întinzând mâna după caiet, iar Ella i-l înmână, cumva fără voia ei.

Privind desenul, Stanhope rosti, cu o voce în care se citea aprecierea neascunsă:

— Asemănarea e remarcabilă, Lady Eleanor. Ai

surprins aici mişcarea şi viaţa – ceva practic imposibil pentru majoritatea oamenilor care-şi încearcă mâna, ca artişti.

Zâmbindu-i Ellei, continuă:

— Acum înţeleg de ce te văd rareori fără hârtie şi creion.

Continuă să răsfoiască foile, remarcând locurile unde Ella trăsese o linie perfectă sau redase o figură în mod remarcabil. Cei doi se angajară curând într-o discuţie aprinsă despre arta Ellei, iar complimentele lui erau atât de sincere încât Alex nu avu dubii că Freddie Stanhope nu era chiar aşa de uşuratic pe cât lăsa să se înţeleagă.

Până şi Nick şi Kit fură distraşi de la discuţia despre brişcă nouă ce tocmai trecuse pe lângă grup; ei păreau uşor buimăciţi de atitudinea serioasă a prietenului lor. Alex nu se putu abţinu să spună:

— Vedeţi? Nu vă dăunează cu nimic, nici unuia dintre voi, să dovediţi interes şi pentru altceva decât cai, vânători sau jocuri de cărţi. Nu credeţi că ar fi cazul să aveţi şi voi măcar o preocupare culturală?

Vivi interveni râzând:

— Cu riscul de a trăda prietenia noastră, Alex, nici nu tu pari prea dominată de tendinţe artistice.

Alex replică surâzătoare:

— Ba dimpotrivă… Doar că nu sunt atât de bună la partea asta şi de aceea vă las onoarea vouă, ţie şi Ellei. În schimb, îndrăznesc să fiu un excelent susţinător al artelor. Şi cred că am succes pe partea asta!

Stanhope îşi ridică privirea de pe caietul Ellei şi-i zâmbi.

— În mod cert, susţinătorii artei sunt la fel de importanţi ca artiştii înşişi, Lady Alexandra.

Fata râse.

— Mulţumesc, Lord Stanhope, eşti foarte amabil, deşi recunosc că nu sunt convinsă că te cred.

Răspunsul ei atrase un hohot sănătos din partea tânărului, care-i aminti Alexandrei cât de mult savurase, întotdeauna, compania lui. Stanhope se apropie de ea şi-i spuse, cu o sclipire în frumoşii săi ochi căprui.

— Atunci, poate că ar trebui să te conving…

Vivi îşi drese delicat glasul şi i se adresă Ellei, aflată la cealaltă margine a păturii de picnic:

— Ella, ar trebui să-ţi încerci mâna şi pe grupuri umane… Poate că eu, Nick şi Kit ar trebui să fim subiectele tale în această după-amiază, propuse ea şi se aşeză, cu o mişcare graţioasă, lângă fraţii Worthington, în partea opusă celei în care se aflau Alex şi Lord Stanhope, după care scoase un pachet de cărţi.

— Nu e cel mai masculin dintre jocuri, domnii mei, dar nu v-ar tenta o rundă de whist?

Spunând aceasta, Vivi distrase tuturor atenţia de la Alex şi Stanhope, care fură lăsaţi singuri, pe bucata lor de pătură. Nick remarcă şiretlicul şi spuse, cu ironie în glas:

— Ai grijă, Stanhope, sunt cu ochii pe tine… Nu uita că flirtezi cu singura mea soră.

Stanhope înclină din cap cu o prefăcută seriozitate şi replică:

— N-aş îndrăzni să fac ceva nelalocul lui, Lord Farrow.

Faptul că folosise titlul, rareori utilizat, al lui Nick, stârni râsul tuturor, iar Stanhope îi adresă Alexandrei un zâmbet larg în vreme ce hohotele se risipeau peste pajişte.

— Reputaţia ta e impresionantă, milord, şopti Alex, completând aluzia lui Nick, cu un ton doar pe jumătate ironic. Mărturisesc, crescând cu tine, nu m-aş fi aşteptat la o aşa reputaţie.

— M-aş putea preface că nu-ţi înţeleg deducţia, milady, dar ar fi o atitudine prostească. Presupun că te referi la notorietatea mea de afemeiat? N-ar trebui să crezi tot ce bârfeşte lumea prin sălile de bal.

— O, nu-ţi face griji, milord, chiar nu cred!

— Nu?

— Nici pe departe! Luând în calcul amintirile pe care le avem împreună din copilărie, mi-ar fi greu să te consider un pericol pentru mine sau pentru reputaţia mea.

El chicoti şi replică încetişor:

— Ai grijă, milady. Există o linie foarte subţire între a complimenta un gentleman şi a-i răni egoul.

Chipul fetei se destinse într-un surâs.

— Vai, scuzele mele, Lord Stanhope. Desigur, am vrut să spun că nu reprezinţi un pericol pentru mine ori pentru reputaţia mea *în acest moment.* Cu siguranţă m-aş

gândi însă de două ori înainte să-ţi permit să mă însoţeşti în vreun loc unde ţi-ai putea da în vileag caracterul uşuratic.

După ce râse atât de puternic încât îi făcu pe ceilalţi patru membri ai grupului să se răsucească spre el, Stanhope îi adresă Alexandrei o privire admirativă.

— E mult mai bine şi cred că e exact ceea ce doamnele în vârstă din lumea bună ar vrea să crezi. În definitiv, dacă e să dăm crezare bârfelor, eu mănânc, la micul dejun, doar domnişoare proaspete, luate de la iarmarocul de căsnicii.

— A, atunci n-am de ce mă teme de tine. Eu nu-s dusă la iarmarocul de căsnicii.

— Oare? replică el curios, iar fata scutură din cap, zâmbitoare.

— Nu, nu şi nu. Nu sunt interesată de instituţia mariajului.

Stanhope ridică dintr-o sprânceană.

— Nu eşti?

— Absolut deloc. Când aveai şaptesprezece ani, tu te gândeai la căsătorie?

— Nici vorbă! replică el, amuzat.

— Aha, vezi? Alex îndreptă un deget spre el. Răspunsul ăsta dovedeşte că am dreptate. Şi tu consideri că e total de neînţeles ca un băiat de şaptesprezece să se gândească măcar la căsătorie.

— Da, aşa cred.

— Şi atunci eu de ce m-aş gândi?

— Iată o întrebare excelentă.

Răspunsul lui franc o surprinse, şi fata îşi lăsă uşor capul pe spate, studiindu-l cu atenţie pe Stanhope.

— Chiar crezi asta?

— Poţi fi sigură! Niciodată nu i-am înţeles pe cei care susţin că femeile şi bărbaţii ar trebui să respecte reguli şi protocoale diferite atunci când vine vorba despre a face curte şi despre a se căsători. Consider că e bine ca oamenii să se căsătorească doar atunci când vor ei. Din mariajele la care am fost martor până acum, mi-am dat seama că această instituţie nu e nici pe departe la înălţimea laudelor ce i se aduc. Apropiindu-se şi mai mult de ea, o fixă cu o privire languroasă şi continuă în şoaptă: Oricum, nu mi-ar plăcea să te văd măritată prea curând, milady.

Atitudinea sa de cuceritor îi provocă Alexandrei un hohot de râs care-l făcu pe Stanhope să chicotească la rândul lui şi să exclame:

— La ce te-ai fi aşteptat? Doar am o reputaţie de apărat!

Ochii Alexandrei sclipiră, iar fata surâse, amuzată.

— Hei, Frederick, Lord Stanhope! Eşti un farseur!

El se întinse spre urechea ei şi-i vorbi suficient de încet încât ceilalţi să nu audă:

— Ssst! Nu mai răspândi asemenea vorbe. M-ar ruina!

Alex era atât de încântată de dialogul dintre ei, încât,

în acea atmosferă idilică de amiază, nici nu observase apropierea a doi nou-veniţi. Luându-şi ochii de la Lord Stanhope, ea constată că aceştia sosiseră chiar când izbucnise ea în râs, ca reacţie la ultimele cuvinte ale tânărului. Hohotul îi îngheţă pe buze. Acolo, stând la marginea păturii de pânză şi privind scena cu expresii ce reflectau un dezinteres total, respectiv o indignare supremă, se aflau Penelope Grayson şi Gavin, Lord Blackmoor.

*

De la locul lui de pe pătură, Lord Stanhope, curios în privinţa subitei schimbări de comportament a Alexandrei, urmă direcţia privirii acesteia şi, aşa cum cerea eticheta, se ridică imediat pentru a-i saluta pe Penelope şi pe Blackmoor, alăturându-li-se lui Nick şi lui Kit, care erau deja în picioare.

— Lady Penelope, ca întotdeauna, e o plăcere să te văd. Ai făcut această plăcută după-amiază şi mai minunată.

Alexandra ridică mirată dintr-o sprânceană.

— Mulţumesc, milord, recunosc că am fost sceptică în privinţa unei plimbări prin parc. Prefer să merg cu şareta, dar ziua e însorită şi strălucitoare, deşi puţin cam răcoroasă. Sper să nu răcesc.

La auzul acestor cuvinte, Alex îşi dădu ochii peste cap, fiind surprinsă de Blackmoor, a cărui privire deveni mai tăioasă. Prefăcându-se a nu fi observat reacţia lui, Alex îşi netezi rochia şi o privi pe Ella, care încetase să mai

deseneze şi-l fixa cu o căutătură mirată, ca şi cum ar fi vrut s-o întrebe: „Vorbeşte serios?”

— Trebuie să staţi cu noi, zise Nick. Ce noroc că ne-am întâlnit!

Cu un oftat de resemnare, Alex se apropie de Ella – temându-se în taină că bucata de pânză rămasă liberă urma să fie ocupată de odioasa Penelope, iar ea avea să se vadă nevoită să-şi strice o după-amiază încântătoare intrând în vorbă cu nesuferita aceea. Dar, înainte să se poată mişca, Blackmoor o opri, vorbindu-i în şoaptă, în vreme ce se aplecă să-i sărute mâna:

— Lady Alexandra, nădăjduiesc că nu ai nimic împotriva companiei noastre, în această după-amiază. Nu mi-ar plăcea să-ţi stric ieşirea la iarbă verde.

Privirile lor se întâlniră, iar Alex remarcă avertismentul din ochii lui cenuşii; ştia că o implora să nu spună nimic rău despre sosirea lui alături de Penelope, şi fata înlemni, dorindu-şi să-şi şteargă expresia de dispreţ de pe chip fără să provoace o scenă care ar fi fost discutată în sălile de bal din Londra ani de zile. Desigur, n-avea să spună nimic. Într-o etalare a bunelor maniere ce ar putea rivaliza cu cele ale înseşi reginei Charlotte, Alex îşi lăţi un zâmbet pe buze şi vorbi deschis, deşi cam răstit:

— Cu siguranţă nu, milord. Nici nu mă puteam aştepta la doi musafiri mai bine-veniţi la mica noastră întâlnire. Îşi smulse mâna din strânsoarea lui şi continuă: Cred că o să mă plimb puţin… îmi plac plimbările, mai ales în aerul ăsta răcoros.

Remarca ei, menită să sublinieze caracterul ridicol al companionului său, îşi atinse ţinta, şi Blackmoor miji ochii

în faţa acestei manifestări îndrăzneţe.

Vivi, care trăsese cu urechea la conversaţia lor, se ridică şi se oferi:

— Mi-ar plăcea să te însoţesc, Alex. Chiar mi-ar prinde bine o plimbare pe pajiştea asta verde.

— Vin şi eu, strigă Ella de pe pătură.

Şi astfel cele trei fete plecară, urcând micul deluşor din parc şi îndepărtându-se pe pajişte. Alex stabili ritmul, picioarele ei lungi mişcându-se tot mai rapid, pe măsură ce se îndepărta de grup. Ella şi Vivi se grăbiră să ţină pasul cu ea.

— E remarcabil cum o după-amiază cât se poate de plăcută poate fi distrusă de apariţia unei persoane neplăcute.

— Vorbim despre Penelope sau despre Blackmoor? întrebă Vivi sec.

— Dacă vom continua să mergem la fel de repede, spuse, gâfâind, Ella, nu voi putea să vorbesc prea mult. Ritmul ăsta pur şi simplu m-a lăsat fără aer.

Alex îşi încetini mersul şi pufni:

— Vorbim despre amândoi! Deşi, să fim cinstite, ea e *întotdeauna* nesuferită. Ce mă nedumireşte e că şi el pare tot mai nesuferit… pe măsură ce se îndrăgosteşte de ea.

— Cu tot respectul, Alex, dar pari mai mult decât nedumerită. Pari…

Vivi făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit.

— Furioasă! o completă Ella în mod tranşant.

— Nu sunt furioasă, răspunse Alex, cu o expresie de frustrare, dar, pe lângă faptul că nu înţeleg ce poate vedea la ea… Pur şi simplu nu-mi vine să cred că el poate concepe să-mi vorbească de parc-aş fi un copil! Mă face…

Se opri, tot din pricină că nu-şi mai găsea cuvintele.

— Mânioasă? oferi Ella o variantă.

Alex o săgetă cu privirea.

— Iritată!

— Dar Blackmoor îmi pare la fel de cavaler ca întotdeauna, remarcă Vivi. Deşi, luând în consideraţie avertismentele lui anterioare privitoare la Stanhope, nu m-ar surprinde dacă ar fi, de fapt, demoralizat de scena pe care voi doi i-aţi oferit-o.

— I-ar servi de minune! se răţoi Alex, apoi, domolindu-şi puţin mânia, insistă: Ce scenă i-am oferit? Pur şi simplu ne bucuram de această după-amiază. Iar Stanhope a fost un gentleman desăvârşit.

— Probabil aşa s-a întâmplat, Alex, dar tu ai părut mai degrabă…

Vivi lăsă fraza neterminată.

— În largul tău, completă iar Ella.

— Chiar trebuie să îi închei tu fiecare replică? zise Alex, săgetând-o cu privirea pe Ella, care îi zâmbi.

— E un talent aparte!

— Eu şi Stanhope nu am fost deloc prea familiari.

Tocmai aveam o conversaţie total inofensivă când a apărut Blackmoor, cu acea insuportabilă…

— Penelope, încheie Ella şi, în liniştea care urmă, o privi, cu un aer nevinovat pe Alex, iar în ochii albaştri apăru o sclipire.

Incapabilă să se supere pe prietena ei, Alex pufni în râs şi o ameninţă cu degetul.

— Ella, ai grijă, te joci cu focul!

— Da, dar trebuie să recunoşti că talentul de a scoate omul din sărite face parte din farmecul meu personal.

— Tu ai farmec?

Vivi răspunse râzând:

— Are, dar foarte puţin. Dacă clipeşti, s-a dus!

— Ah! exclamă Ella prefăcându-se furioasă, şi toate cele trei fete râseră.

— Presupun că n-ar trebui să-mi strice o zi altminteri încântătoare. O să mă ridic deasupra situaţiei.

— Foarte generos din partea ta, încuviinţă Vivi.

— Mulţumesc. Aşa ziceam şi eu.

Ella se opri, cercetând o siluetă ce se apropia de ele.

— E baronul Montgrave? Da, el este! Vivi, trebuie să te întâlneşti cu el. Are nişte poveşti fascinante, vei ajunge să-l adori, pur şi simplu!

— Având în vedere nerăbdarea ta de a discuta din nou cu el… mărturisesc că şi eu sunt la fel de dornică să-l

întâlnesc, recunoscu Vivi, privindu-l pe francezul cel înalt, şi continuă: Dacă amândouă spuneţi că baronul e cu adevărat un personaj, atunci cu siguranţă el ne va oferi cea mai interesantă parte a după-amiezii.

Alex vorbi în şoaptă, fiindcă baronul ajunsese foarte aproape de ele:

— Prezenţa lui nu schimbă prea mult lucrurile, dacă luăm în consideraţie că apariţia lui Penelope ne-a stricat deja după-amiaza.

Ella se răsuci spre ea şi-i răspunse pe un ton sarcastic:

— Ca prietenă, trebuie să-ţi spun că devii obsedată de ea.

— Nu sunt obsedată! Pur şi simplu…

— Aaa, baronul Montgrave, îl întâmpină Ella cu voioşie pe francez, când acesta ajunse în dreptul lor. Ce plăcere să vă văd! Ne-aţi salvat de o după-amiază plină de conversaţii plicticoase.

Stând puţin în spatele prietenei sale, Alexandra o lovi pe Ella uşor în spinare şi, când aceasta gemu scurt, Alex afişă un surâs la fel de larg ca al celeilalte fete.

— Da, milord, sunteţi bine-venit!

Făcând o plecăciune adâncă, baronul le întoarse zâmbetul.

— Cu siguranţă voi m-aţi salvat pe mine, doamnelor. Se pare că zeiţa Fortuna mi-a surâs, binecuvântându-mă cu o asemenea companie elegantă.

Alex se întoarse spre Vivi.

— Milord, pot să v-o prezint pe draga noastră prietenă, Lady Vivian Markwell? Lady Vivian, ţi-l prezint pe baronul Montgrave.

— *Enchantée!* zise baronul, aplecându-se să sărute mâna Vivianei. Îl cunosc bine pe tatăl tău şi l-am auzit vorbind cu multă mândrie despre tine. E o onoare să te întâlnesc, în sfârşit.

Vivi făcu o reverenţă elegantă şi întâlni privirea caldă a baronului:

— E o plăcere să facem cunoştinţă, milord. Ce vă aduce pe această pajişte din Serpentine, în această zi?

— Niciodată nu te poţi sătura de plimbările de după-amiază, când e vremea frumoasă. E ceva ce-am învăţat la ţară – şi nu vreau să uit acum, în freamătul oraşului.

— Bine spus, baroane, remarcă Alex zâmbind. Îmi imaginez că, după ce ai trăit o viaţă întreagă în Franţa, găseşti vremea din Anglia mai degrabă nesuferită, de-atâta ploaie.

Cu un chicot scurt, baronul încuviinţă din cap. Ella interveni:

— Se întâmplă ca şi noi să profităm de vremea asta frumoasă. Nu vrei să te alături micii noastre petreceri, milord? întrebă ea şi întinse mâna, arătând spre grupul de tineri de pe colina înverzită.

Urmărindu-i privirea, baronul clătină din cap.

— Vă mulţumesc, doamnele mele, dar mă tem că aş strica o asemenea adunare tinerească.

— Aiurea!

Ieşirea Alexandrei, deloc demnă de o lady, atrase asupra ei privirile uimite ale celorlalţi. Privindu-le pe prietenele ei, fata dădu înapoi:

— Atunci… asta el

— Ceea ce Lady Alexandra vrea să spună, milord, interveni Vivi, incapabilă să-şi ascundă un zâmbet, e că eşti mai mult decât bine-venit în mica noastră adunare. Ne-am bucura să avem parte de compania dumitale.

Alex interveni râzând:

— Şi nu asta am spus şi eu?

Baronul râse şi zise împăciuitor:

— Da, doamnele mele, asta am auzit şi eu că ar fi zis Lady Alexandra. Apoi îi oferi acesteia braţul şi continuă: Vă pot însoţi până la petrecerea voastră, deşi cu regret vă spun că nu pot participa la ea!

Alex îi luă mâna bătrânului francez şi zise pe un ton conspirativ:

— Mulţumesc, milord – atât pentru însoţire, cât şi pentru că ai trecut cu vederea comportamentul meu nepoliticos. Te asigur, părinţii mei au făcut tot posibilul să-mi asigure o educaţie aleasă şi toate micile scăpări sunt din pricina mea.

— Iar eu te asigur, Lady Alexandra, că n-am văzut niciuna dintre scăpările despre care vorbeşti. Cu siguranţă, ele nici nu există.

Alex râse.

— Familia mea – şi, în special, fraţii mei – n-ar fi de acord cu dumneata în această privinţă, baroane, zise ea şi continuă pe un ton scăzut: Indiferent ce ai spune, eşti întotdeauna bine-venit în micuţa noastră lume – şi-n a mea în mod special.

— Te voi apăra cu bucurie în faţa fraţilor tăi, Lady Alexandra. Fiindcă eu însumi am fraţi, sunt sigur că ştiu cum gândesc. Ai patru fraţi, nu?

Alex scutură din cap şi izbucni în râs:

— Din fericire, nu. Nu am decât trei, dar în unele zile şi aceştia par prea mulţi.

— Desigur… Nu ştiu de ce am avut impresia că ai patru.

— Nu eşti singurul, baroane. Uneori chiar şi eu am impresia asta. Lord Blackmoor şi ei sunt uniţi ca o bandă de lotri, ceea ce explică prezenţa lui constantă şi confuzia privind numărul fraţilor Stafford.

Baronul se opri şi o privi întrebător pe fată:

— Spui că Lord Blackmoor e prieten cu fraţii tăi?

— Exact!

— Hmm, ce interesant.

— Interesant? După şaptesprezece ani petrecuţi în compania lor, bunule domn, mă tem că găsesc lucrul acesta mai degrabă obositor decât interesant.

Bărbatul se amuză copios la replica ei şi continuă, mai serios:

— Dacă-mi permiţi… Cum a suportat tânărul conte pierderea tatălui său?

Era o întrebare pe care Alex o auzise de multe ori, aşa că răspunse fără să stea pe gânduri:

— Destul de bine, cred. Nu vorbeşte prea mult despre asta şi pare să se fi maturizat de atunci. Familiile noastre au fost mereu foarte apropiate şi ştiam cât de importantă era pentru Lord Blackmoor relaţia cu tatăl său.

Vocea Alexandrei scăzu în intensitate, iar privirea ei se opri asupra lui Gavin, care, aflat pe colină, zâmbea, ascultându-l pe Kit. Ea nu se putu abţine să remarce că până şi zâmbetul îi era mai trist decât în urmă cu un an.

— Sunt plină de suferinţă din cauza durerii pe care cu siguranţă o resimte.

Se opri deodată, dându-şi seama că Ella şi Vivi o priveau cu uimire. Destăinuise prea multe acestui companion puţin cunoscut – prea multe despre Blackmoor, dar, mai important, prea multe despre sentimentele ei. Tinerele englezoaice n-ar fi trebuit să aibă asemenea păreri şi gânduri. Ele n-ar fi trebuit să vorbească aşa liber. Privindu-l pe francez, Alex îl văzu stânjenit de situaţie şi-şi dădu seama că baronul părea aproape disperat să iasă din acea situaţie.

Alex oftă în sinea ei şi schimbă subiectul, cu un surâs larg întipărit pe chip.

— Mă tem, milord, că n-ar fi trebuit să-ţi spun atâtea. Probabil am devenit plictisitoare…

— Deloc, milady, o linişti francezul, privind în depărtare, adâncit în gânduri. Răposatul conte a fost un om

deosebit, un mare erou. Deplâng pierderea lui.

— Nu eşti singurul. A fost foarte apreciat de cei care l-au cunoscut bine.

— Pot să te întreb…

Vorbele se pierdură între ei, baronul nefiind sigur ce anume impunea eticheta în această situaţie particulară. Alexandrei i se făcu milă de el şi nu aşteptă să-şi termine întrebarea. Ştia ce anume voia baronul să afle, aşa că-i spuse:

— A fost un accident, contele a fost zvârlit din şa de calul său, pe domeniul Blackmoor. A murit în urma căzăturii. Şi, fără să se gândească, fata continuă: Aproape nu-ţi vine să crezi însă că a fost un accident. Apoi, zărind privirea surprinsă a interlocutorului, flutură din mână. Desigur, spun prostii. Contele nu avea duşmani aproape deloc.

Fără să vrea, Alex observă că baronul se albise la faţă ca varul.

— Domnule baron, eşti bine? întrebă ea şi privi alarmată spre Vivi şi Ella.

— Sunt bine, da, milady. Din nefericire, se face târziu, şi cu regret trebuie să vă anunţ că plec.

Înclinându-se spre cele trei fete, îşi luă rămas-bun şi plecă grăbit, de parcă s-ar fi temut să nu-l prindă cineva din urmă.

Decizia lui bruscă de a pleca sublinia disconfortul evident resimţit în faţa mărturisirii sincere a Alexandrei. Fata îl privi cum se îndepărtează aproape în fugă,

traversând păşunea, şi oftă prelung înainte de a se alătura micului grup de pe colină.

Auzind chicotelile lui Penelope şi râsetele băieţilor, fu cuprinsă pe dată de o intensă dorinţă de a pleca de acolo, din acel loc care-i stârnea atât de multe gânduri, atât de mult efort. Se pomeni epuizată de întreaga şaradă a acestei prime săptămâni petrecute de ea în înalta societate. Întotdeauna ştiuse că va avea de dus o luptă grea pentru a fi compania perfectă – spunând toate lucrurile cuvenite fără să pară prea tranşantă, prea directă, prea ea însăşi –, dar acum, privindu-şi prietenele şi fraţii cum râdeau şi glumeau împreună, cu toţii integraţi perfect în înalta societate londoneză, nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă era ceva în neregulă cu ea.

Îl privi pe Blackmoor, care se aplecase să-i spună ceva la ureche lui Penelope, şi simţi o zvâcnire de iritare când fata îi răspunse cu un surâs studiat, înclinându-şi capul şi prefăcându-se timidă. Uff! Cu siguranţă îi era de-ajuns pentru o singură zi cât petrecuse în lumea bună.

Surprinse privirea lui Stanhope, şi, galant ca întotdeauna, bărbatul se ridică şi veni spre ea:

— Nu te simţi bine, Lady Alexandra?

Nu se putu abţine să nu se uite dincolo de umerii largi ai tânărului, întâlnind privirea impasibilă a lui Blackmoor, care-şi ridicase ochii din cărţi, distras pentru un moment. O sclipire de avertisment luci în ochii lui cenuşii, atât de efemeră, încât Alex se întrebă dacă nu cumva doar şi-o imaginase ea. Oricum, o ignoră şi-i răspunse lui Stanhope:

— Ba da, milord. Am doar o uşoară migrenă. Cred că

am să mă întorc acasă, şi până diseară o să-mi revin complet. Te deranjează dacă mă conduci până la reşedinţa Worthington? Nu mi-ar plăcea să le stric şi celorlalţi după-amiaza.

Capitolul 10

Frica nu-i un tovarăş bun, mai ales noaptea.

Bărbatul scotocea prin casa cufundată în beznă, analizându-şi, iar şi iar, acţiunile şi încercând cu disperare să găsească în ele o greşeală care, odată depistată, avea să-l aducă mai aproape de răspunsurile dorite. Trebuia să afle ce anume ştia tânărul conte. Buzele i se schimonosiră, involuntar, într-un surâs dispreţuitor, în timp ce păşea pe duşumea. Ştia acum din mai multe surse că tânărul aristocrat nu era deloc convins că moartea tatălui său fusese accidentală şi că Blackmoor continua să caute dovezi că la mijloc era un joc murdar. Dar el nu se temea de informaţiile privitoare la acea zi rece de ianuarie, pe care băiatul le-ar fi putut găsi în arhivele oficiale. La urma urmei, era destul de uşor să mituiască un funcţionar sau doi. Se temea, în schimb, ca nu cumva cercetările tânărului Blackmoor să dea în vileag informaţii ascunse de răposatul conte… informaţii care ar fi dezvăluit şi rolul său în această afacere. Astfel de informaţii l-ar fi putut incrimina nu doar ca asasin, ci şi ca trădător de ţară.

Ajuns în faţa unei oglinzi, îşi privi imaginea în ea,

remarcând paloarea obrajilor şi ochii adânciţi în orbite. I se părea că trecuse o veşnicie de când nu mai dormise o noapte întreagă, fără să fie chinuit de demonii care-l bântuiau în beznă. Moartea lui Blackmoor îi provocase o mică plăcere… dar acum, pe măsură ce întunericul sufocant îl înconjura, nu se mai simţea deloc confortabil. Spaima îl împresura din toată părţile – spaima de oamenii puternici în faţa cărora trebuia să răspundă, care-şi pierdeau răbdarea cu fiecare zi ce trecea şi care curând n-aveau să mai dorească să-i audă scuzele, răzbunându-se prin orice mijloc ar considera necesar, inclusiv prin crimă.

Înjură cu năduf şi, cu o forţă dată de frustrare, ridică un sfeşnic de pe o masă alăturată şi-l azvârli în reflexia sa, delectându-se cu sunetul sticlei sfărâmate şi bucurându-se de cum arăta în oglinda spartă. Îşi văzu imaginea repetată în fiecare ciob şi, pentru prima oară în ultimele luni, nu se mai simţi singur.

Evenimente pe care el nu le putea controla aveau loc pe continent. Napoleon se îndrepta spre nord, şi războiul era din nou iminent. Timpul nu mai avea răbdare. Dacă nu găsea răspunsuri pentru puternicii săi parteneri, avea să piardă tot ce se străduise să agonisească. Nu avea multe alegeri de făcut – deşi asta nu însemna că-l afecta prea tare următoarea măsură pe care ştia că trebuia s-o ia. Nu putea lăsa un alt conte de Blackmoor să-i distrugă planurile bine întocmite. Nu, trebuia să preîntâmpine aşa ceva cu orice preţ şi prin orice mijloace necesare. Dacă tânărul conte ştia ceva, curând avea să dezvăluie acele lucruri şi altora sau… să plătească preţul.

Bărbatul zâmbi diabolic în oglinda spartă, apoi vorbi cu glas tare:

— Să nu ne îmbătăm cu apă rece. Puştiul va plăti

preţul indiferent ce ştie.

*

— Mi-e greu să cred că părul meu îmi poate face una ca asta, spuse Alex uimită, în vreme ce-şi lungea gâtul, forţându-se să-şi vadă cârlionţii de la ceafă în oglinda dormitorului său, la lumina lumânărilor. Desigur, continuă ea, pe un ton sec, e greu de crezut că aşa ceva e un fenomen natural.

Era seara primului dineu desfăşurat, în acel sezon, la reşedinţa Worthington – o serată deosebit de apreciată de cei suficient de norocoşi ca să primească o invitaţie şi primul dineu oficial al Alexandrei. Din anumite motive, faptul că festivităţile din seara respectivă aveau să se desfăşoare în casa în care-şi petrecuse toată viaţa o cam enerva. Iar imaginea pe care o văzu în oglindă nu-i schimbă deloc starea de spirit.

Îmbrăcată tot cu o capodoperă a lui Madame Fernaud, de astă dată o rochie de mătase de un portocaliu pal care cădea în falduri abundente, asortându-se cu condurii de mătase, Alex abia ieşise din mâinile experte ale Elizei, cu părul aranjat, într-un design complicat, în bucle şi şuviţe ce lăsau vederii gâtul ei lung şi delicat, potrivit uneia dintre cele mai la modă coafuri ale sezonului.

Alex simţea că toate aceste pregătiri elaborate erau mai degrabă inutile – mai ales că ea îi cunoştea de ani buni pe majoritatea invitaţilor –, dar deja învăţase, în acest scurt sezon, să aleagă când anume putea să-şi înfrunte mama. În situaţia dată, bătălia era pierdută din start.

O ciocănitură în uşa dormitorului o smulse din gânduri. Îşi invită vizitatorul să intre şi surâse larg când zări figura tatălui ei, reflectată în oglindă. Se ridică şi, cu o plecăciune exagerată, îl întrebă, toată numai un zâmbet:

— Excelenţă, credeţi c-o să pot trece testul?

El chicoti auzind-o adresându-i-se cu titulatura nobiliară şi-i oferi mâna, pentru a o ajuta să se ridice din reverenţă. Înclinând uşor din cap, zise apoi pe un ton vesel:

— Nu ştiu dacă pot răspunde la această întrebare. N-aş risca să-mi dau cu părerea înainte ca ducesa să-şi exprime opinia ei atotcunoscătoare. Ştii asta! Şi, pe un ton conspirativ, continuă în şoaptă: E suficient să-ţi spun, milady, că personal cred că eşti cea mai frumoasă dintre odraslele mele.

Alex râse în hohote şi-şi sărută tatăl pe obraz.

— Bine zis!… Diplomat ca întotdeauna. Deşi aş crede că nu-i chiar aşa greu să fii cea mai frumoasă atunci când te compari cu zdrahonii brutali pe care-i numeşti fii.

— Nici vorba de diplomaţie, fata mea! Chiar arăţi superb. Şi, din păcate, ai crescut peste noapte. Când te-ai făcut atât de înaltă?

Alex era cu doar câţiva centimetri mai scundă decât tatăl ei şi surâse la această întrebare.

— Puternicul sânge al neamului Stafford, desigur, tată. Eşti sigur că nu ne tragem din vikingi?

— Aşa s-ar întreba oricine vă priveşte pe voi patru. Dar eu… ducele mărunţel… caraghios de scund şi nici pe departe viking. Bărbatul vorbi afişând o milă exagerată faţă

de propria-i persoană, ceea ce o făcu pe fată să râdă, apoi schimbă subiectul: Alex, eşti pregătită să participi la primul tău dineu la reşedinţa Worthington?

Strâmbând din nas, tânăra răspunse:

— Mă tem că sunt la fel de pregătită ca oricând. Şi sunt surprinsă că ai venit tu după mine, nu mama. Mă gândeam că vrea să cerceteze cu atenţie felul în care arăt.

— Mama ta e ocupată, face nişte schimbări de ultimă oră în privinţa pregătirii mesei, pentru a se asigura că totul e perfect, o lămuri tatăl ei şi făcu o pauză văzând-o pe Alex cum îşi dădu ochii peste cap, plictisită. Şi, ca duce de Worthington, îmi revine onoarea de a fi însoţitorul celei mai frumoase domnişoare de la festivitate.

— Ah, ai uitat, tată, că am trecut prin atâtea şi atâtea ore de instrucţie în conversaţia corespunzătoare, cu tomuri întregi de reguli privind dineurile şi escortele? Ştiu că mă minţi. Sarcina ta, ca gazdă, este de a o însoţi pe doamna cu rangul cel mai înalt de la petrecere. Poate vrei să-ţi aranjez un curs nou de bune maniere? chicoti ea, cu un aer nevinovat.

— Ah, dar uiţi ceva, fata mea! Cel mai frumos lucru în a fi duce e că poţi schimba regulile după bunul-plac… şi nimeni nu îndrăzneşte să se opună.

— Un beneficiu excelent!

— Asta am zis şi eu întotdeauna. Mergem? întrebă ducele şi-i întinse braţul fiicei sale, dar se opri brusc când aceasta se prinse de el. Stai, am uitat ceva.

Scoase din buzunarul vestei un colier lung şi i-l întinse fetei. Cu răsuflarea întretăiată, Alex şopti, de parcă

nu-i venea să-şi creadă ochilor:

— Safirele bunicii? Dar, tată… acest colier e de-a dreptul legendar, zise ea şi nu se putu abţine să nu atingă bijuteriile. Nu cred că…

— Aiureli! Bunica ta era încăpăţânată şi strălucitoare şi nu se sfia să sfideze înalta societate. Mi s-a spus că în primul ei sezon a frânt o grămadă de inimi şi şi-a spus părerea fără ascunzişuri despre oricine. Sincer să fiu, îmi aminteşti întru totul de ea, şi sunt sigur că bunica ta ar fi la fel de mândră de tine în seara asta pe cât sunt eu. Ea ar fi vrut să-ţi faci debutul în salonul reşedinţei Worthington purtând safirele acestea. Nu încape nicio îndoială!

Apoi, cu un ton aristocratic, format în atâţia ani de porunci date cu măreţia unui duce, el îi ceru fetei:

— Întoarce-te!

Alex se supuse şi curând simţi greutatea şi răceala colierului care fusese o parte integrantă din bunica ei. Răsucindu-se către oglindă, văzu acolo o imagine pe care cu greu o recunoscu: *Oare era chiar ea?* Ducele înclină din cap, mulţumit.

— Acum, eşti gata să-ţi faci apariţia la dineu, ca o adevărată Stafford ce eşti.

Acel moment avu în el ceva ce o impresionă profund, ceva ce-i umplu inima de emoţie şi totodată de mândrie – emoţie la ideea responsabilităţii pe care o avea nu doar faţă de părinţii ei, ci şi faţă de şirul de strămoşi glorioşi, care cobora, în timp, până în primele zile ale regalităţii britanice, şi mândrie că se trăgea din asemenea înaintaşi iluştri. Luând mâna tatălui ei, Alexandra îşi promise, în adâncul sufletului, să facă tot posibilul ca aceşti strămoşi

să fie mândri de ea.

*

Exista un motiv pentru care o invitaţie la un dineu la reşedinţa Worthington era atât de căutată. Aceste dineuri fuseseră organizate de ani de zile, într-o tradiţie transmisă de la ducesă la ducesă, generaţii întregi. În aceste seri, în jurul mesei enorme a salonului principal al reşedinţei Worthington se adunau cei mai redutabili membri ai înaltei societăţi londoneze, ca şi cei consideraţi cei mai interesanţi. Desigur, faptul îi înfuria pe unii aristocraţi cu vechime sau pe unii fabulos de bogaţi care nu se regăseau pe lista invitaţilor, ceea ce făcea cu atât mai mult ca invitaţia în sine să fie una ce nu putea fi refuzată.

De-a lungul secolelor, la dineuri participaseră unii dintre cei mai faimoşi şi mai respectabili oameni din istorie, de la dramaturgi şi poeţi la politicieni şi capete încoronate, precum şi numeroase alte persoane de vază. Folclorul familiei susţinea că la o asemenea masă ar fi fost prezenţi William Shakespeare şi regina Elisabeta – potrivit legendei, în acea seară regina îi ceruse lui Shakespeare o piesă pentru festivităţile regale numite „A douăsprezecea noapte”, iar dramaturgul crease una dintre cele mai faimoase comedii ale lui. Dovadă stătea faptul că în acea vreme ducele şi ducesa de Worthington se numeau Sebastian şi Olivia, adică exact numele personajelor principale ale piesei, care se îndrăgosteau profund.

Alex auzise povestea de nenumărate ori şi n-o crezuse niciodată pe de-a-ntregul, găsind-o cam fantastică

pentru gustul ei, dar în acea seară era pe cale să-şi schimbe părerea. Privind în jur, văzu că în seara respectivă mama ei se întrecuse pe sine. Într-un colţ îndepărtat, ducele de Sunderland, renumit pentru faptul că creştea cei mai buni cai de curse din Anglia, îi era prezentat lui Marcus Sinew, editorul, de origine plebee, al ziarului *Times,* despre care se spunea că era unul dintre cei mai inteligenţi şi mai fermecători oameni de afaceri din toată ţara. Lângă ei, ducesa de Sunderland, o voce puternică în cadrul mişcării de interzicere a muncii copiilor în fabrici, conversa cu un tânăr membru al parlamentului, căruia i se prevestea un viitor strălucit, poate chiar ca prim-ministru.

Oriunde s-ar fi uitat, printre servitori îmbrăcaţi impecabil şi cărând tăvi cu răcoritoare, oameni cu talente foarte diferite, dar fascinante, erau angajaţi în discuţii – râzând, bârfind şi bucurându-se de compania plăcută. Nu existau nici flirturi insipide, nici discuţii plictisitoare despre modă sau vite. Acolo se adunaseră cei care gândeau şi cei care acţionau. Mama ei reuşise ceea ce puţine alte gazde ar fi putut face – o conversaţie interesantă, spirituală şi deschisă între nişte persoane fascinante, iar Alex răsuflă uşurată, remarcând ce confortabil se simţea în salon.

Sorbi puţină şampanie şi se lăsă absorbită de acea atmosferă, într-un colţ opus al încăperii o zări pe Ella, într-un dialog aprins cu Will şi cu tatăl lui Vivi, marchizul de Langford. Le zâmbi admirativ celor doi bărbaţi, dându-şi seama că discutau despre politică, iar Ella îşi susţinea cu tărie punctul de vedere.

Golul resimţit în stomac îi întrerupse gândurile. Încercând să fie cât mai subtilă, privi spre vechiul orologiu din salon şi se întrebă la ce oră avea să fie servită cina.

— Ţi-e foame?

Obrajii i se colorară puţin atunci când întâlni privirea amuzată a lui Blackmoor.

— M-ai prins! Sunt lihnită – dar să nu-i spui mamei. Se presupune că doamnele nu trebuie să aibă necesităţi fiziologice. Sau, cel puţin, nu trebuie să şi le exprime.

— Înţeleg… Atunci mă voi strădui măcar să-ţi distrag atenţia de la mâncare…

Fata îl privi, observând că avea o înfăţişare foarte plăcută. Purta o haină superbă, de un albastru atât de închis, încât părea negru ca noaptea. Albul cămăşii şi lavaliera îi puneau în evidenţă pielea bronzată şi ochii de un albastru-cenuşiu, atât de serioşi şi de maturi. Dar, în adâncul lor, dincolo de exteriorul împietrit, ea văzu amintirea aceluiaşi băiat care-i fusese salvator toată viaţa. Alex oftă încetişor. La drept vorbind, nu-i plăcuse deloc că se certase cu el – prezenţa lui chiar îi lipsise. Provocarea pe care sezonul o reprezenta, alături de demonii cu care, era convinsă Alex, Blackmoor încă lupta, provocaseră tot acel conflict.

Tocmai voia să facă o aluzie la discuţia dintre ei, când tânărul vorbi primul, pe un ton clar şi decis:

— Se pare că am pornit cu stângul acest sezon.

Fata răsuflă uşurară, văzând că sentimentele îi erau împărtăşite.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, milord.

Privirile lor se încrucişară, una de un verde aprins, cealaltă de un cenuşiu bogat, iar Alex îşi simţi iar obrajii înfierbântaţi de sinceritatea acestui moment. Prietenia lor nu fusese – până de curând – pusă la încercare, nu fusese

niciodată tensionată de nimic, ci plină de umor, de veselie şi de prostioare inofensive. Ea încă nu pricepea cum şi de ce i se părea că suferea o asemenea transformare emoţională. Dar oare el înţelegea ce era în sufletul ei?

— Sunt încântat că ne-am pus de acord. Să semnăm, aşadar, un armistiţiu?

Era evident că el se arăta mai puţin preocupat decât ea de schimbările suferite de relaţia lor – şi, oricum, acum nu era cazul să discute despre asta. Atrasă de confortul oferit de o atitudine glumeaţă, Alex luă o mină trufaşă, prefăcându-se a lua în serios propunerea, iar atitudinea ei îl făcu să râdă, lucru care atrase atenţia altor invitaţi, şi să-i şoptească:

— Ah, Neastâmpărato!

Alex îl recompensă cu un zâmbet, şi totul fu uitat – grosolănia ei faţă de Penelope, aroganţa lui, distanţarea lor din ultimele săptămâni. Pentru o clipă, între ei se lăsă o tăcere plăcută, reconfortantă, iar chipul Alexandrei se îmbujoră din nou.

Clopoţelul care anunţa cina sună, întrerupându-le momentul de intimitate, iar Alex, în ciuda anilor de pregătire în metoda privitoare la mersul la masă însoţită, se simţi deodată pierdută… o străină în propria-i casă. Îi privi pe cei din jur cum se uneau în perechi – bărbaţii cu rangul cel mai înalt însoţindu-le pe femeile de rang similar – şi se simţi cuprinsă de panică dându-şi seama că nu ştia unde îi era locul. Cine avea s-o escorteze la cină?

Tatăl ei o însoţea pe ducesa văduvă de Lockwood în salonul unde se servea masă; erau urmaţi de mama ei, pe care o conducea ducele de Sunderland.

Le privi pe Vivi şi pe Ella care acceptară braţul oferit de gentlemenii care le fuseseră destinaţi – informaţia nu îi era de mare ajutor, fiind vorba despre Will şi Nick. Ea nu putea fi însoţită la masă de Kit, întrucât era fratele ei. Era ca şi cum ar fi privit un dans complicat căruia îi uitase paşii – şi atunci ştiu că ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie cicălelilor guvernantei.

Cu siguranţă, mama ei avea s-o dojenească. Poate că, dacă ar cere să fie scuzată şi ar susţine că o doare capul, ar putea rezolva întreaga problemă. Pierdută în asemenea istericale, Alex uitase de Blackmoor, care era chiar lângă ea. Întorcându-se, îi zări zâmbetul calm – era vizibil amuzat de panica ei şi aşteptase să priceapă şi ea ceea ce el ştiuse mereu: că Blackmoor, în calitatea sa de conte neînrudit cu ea, era o escortă perfectă pentru fiica unui duce.

Cu un oftat de uşurare, ea luă braţul ce i se oferea, şoptind:

— A fost crud din partea ta. Parcă încheiaserăm un armistiţiu?

În vreme ce îşi croiau drum spre masă, el replică:

— Dimpotrivă, eu am oferit un armistiţiu. Tu nu l-ai acceptat.

— Vorbe goale, sir.

— Poate, dar aceasta este Londra în plin sezon – vorbele sunt primordiale.

Ea chicoti.

— Oricum ar fi, trebuie să-ţi mulţumesc – pari să mă salvezi ori de câte ori intru în vreun bucluc.

Oftând afectat, Blackmoor replică:

— E o sarcină cu care m-am resemnat de multă vreme, Alex.

Instantaneu, fata se gândi la momentul când el o salvase pentru prima oară.

— Din fericire, nu trebuie să mă mai prinzi când sar din copaci. Îndrăznesc să spun că misiunile tale recente au fost mai degrabă uşoare.

— N-aş fi de atât de sigur, replică el enigmatic.

Tânăra nu mai avu prilejul să-l întrebe ce voise să spună, fiindcă între timp ajunseseră în salon şi fură imediat prinşi în vâltoarea conversaţiilor şi a mâncărurilor delicioase.

Alex se pomeni aşezată la capătul mesei, în stânga marchizului de Langford, care avea să fie, cu siguranţă, un companion fascinant. Nu o deranja că era tatăl uneia dintre cele mai apropiate prietene ale ei, ba, dimpotrivă, asta chiar o făcea să se simtă mai în largul ei. Îi mulţumi în gând mamei pentru felul cum distribuise locurile la masă. În stânga ei era domnul Sinew, pe care decise să-l placă imediat – editorul de ziare era în mod evident inteligent şi deloc pretenţios, o schimbare bine-venită faţă de majoritatea celor din lumea bună.

Vizavi de ea se afla Lady Charlotte Twizzleton, o femeie strălucitoare, care, la cei douăzeci şi şase de ani ai ei, era considerată foarte nesociabilă, dar căreia nu părea să-i pese. În loc să petreacă alături de societatea mondenă, ea prefera să străbată lumea şi să asiste la discuţii cu cele mai strălucite minţi ale epocii, petrecându-şi vremea vorbind despre ce dorea, cu cine dorea.

Alex găsise întotdeauna în Lady Charlotte o sursă de inspiraţie şi observă cu plăcere că, deşi ducesa era clar obsedată să o vadă cât mai repede măritată, acest lucru nu-i diminuase admiraţia pentru o asemenea femeie tânără şi independentă… Altfel de ce ar fi aşezat-o pe Alex lângă o asemenea influenţă riscantă?

Vivi şi Ella fuseseră aşezate mai departe, lucru pe care Alex îl remarcă uşor dezamăgită. Se implică însă într-o conversaţie energică, acoperind o serie întreagă de subiecte fascinante, de la artă la politică şi războiul omniprezent. Interesul ei pentru discuţie fu urmat curând de conştientizarea faptului că domnii din preajma ei păreau foarte dornici să asculte şi opiniile unor femei! Ce era cu această lume stranie, pe care părinţii i-o ascunseseră până atunci?

Răsucindu-se într-o parte, Alex privi spre masa mamei ei, aflată la celălalt capăt al încăperii. Se uită fascinată cum ducesa spuse ceva hazliu, stârnind râsetele doamnelor de lângă ea. Femeia îi surprinse privirea Alexandrei, peste mesele aflate între ele, şi înclină uşor din cap, zâmbindu-i, ca şi cum ar fi vrut să spună „Mama ta nu e doar aşa cum pare, nu?”

Alex simţi că pieptul îi tresaltă de admiraţie. Cu toate trăsăturile sale enervante, mama ei era, cu siguranţă, o gazdă remarcabilă. Pentru a doua oară în acea seară, fata se simţi mândră să fie o Stafford… şi foarte onorată de a fi primit o invitaţie la acea reuniune deosebită.

Capitolul 11

După cină, oaspeţii se adunară în cabinetul de muzică, unde conversaţia continuă, şi fură capabili să se amestece unii cu alţii. În ciuda plăcerii deosebite pe care i-o făcuseră companionii de la masă, Alex era acum fericită că se putu retrage într-un colţ al încăperii, alături de Vivi şi de Ella, cărora le simţise lipsa în timpul mesei.

— De ani de zile am auzit de aceste dineuri, spuse Vivi cu voce înceată care îi trăda însă emoţia. Dar niciodată nu mi-am imaginat că ar fi atât de…

— Diferite de orice alt eveniment la care am participat sau pentru care ne-am pregătit? termină Alex fraza prietenei ei. Ştiu! Imaginează-ţi cum te-ai fi simţit dacă dineul ar fi fost găzduit de părinţii *tăi.* Cu greu îi pot recunoaşte! Cum a fost compania ta?

— Am fost aşezată alături de Lucian Sewell, unchiul lui Blackmoor, şi de ducesa văduvă, răspunse Vivi. El a fost destul de tăcut, dar fermecător, iar ea de-a dreptul scandaloasă, însă simpatică! Nu v-ar veni să credeţi ce poate spune!

Alex privi spre ducesa văduvă şi o văzu cum îl lovea în glumă cu omniprezentul ei baston pe tatăl Ellei. Le arătă scena şi celorlalte fete şi exclamă:

— O, cred că ne putem imagina!

Ella râse, remarcând expresia indignată de pe chipul tatălui ei.

— Sper că n-ai supărat-o, Vivi, nu mi-ar plăcea să fiu la capătul celălalt al bastonului ei.

— Eu am fost la capătul acelui baston, interveni Alex. E înţepător, aşa cum îţi imaginezi, dar nu se compară cu muştruluiala pe care o primeşti din partea ducesei pentru orice i se pare a fi o mojicie!

Se îndoi de spate şi îşi piţigăi vocea, imitând-o pe bătrână atât de bine, încât fetele izbucniră în hohote. Râsetele lor atraseră atenţia celorlalţi din salon, dar şi o căutătură fioroasă din partea ducesei văduve înseşi.

— Au! Am impresia că ne-au prins! zise Alex, luând o atitudine pioasă, ceea ce le făcu iar pe fete să chicotească.

O voce de bărbat le întrerupse veselia:

— Chiar că aţi fost prinse. Am avut şi eu parte de privirea aceea a ducesei, de vreo două ori. Pregătiţi-vă pentru o morală usturătoare cu prima ocazie când veţi fi iar alături de ea, spuse Blackmoor.

Alex se răsuci spre el.

— Ha! Mai întâi ar trebui să mă prindă.

— Nu te lăsa amăgită de baston. Ducesa e straşnic de iute de picior atunci când vrea, o avertiză tânărul, apoi se adresă şi celorlalte fete: Am fost trimis de ducesă şi de contesă să vă despart. Mamele voastre se tem că o să faceţi cine ştie ce trăsnaie împreună.

— Din nefericire, se pare că au dreptate. Şi nu sunt singurele preocupate. Tata pare la fel de îngrijorat – mi-e

teamă că şi eu voi fi prinsă, chicoti Vivi şi continuă: Se pare că va trebui să îndur o muştruluială din partea lui. Vrea cineva să vină cu mine?

— Vin eu, se oferi Ella. La urma urmei, în momentul de faţă, e mai puţin probabil să ne alegem cu o dojană din partea lui decât din partea mamei mele.

Rămasă singură, Alex se răsuci spre Blackmoor, cu o privire acuzatoare.

— Ei bine, ai stricat toată distracţia, milord.

Contele se înclină politicos şi răspunse:

— E un talent special al meu. Te-ai simţi mai bine dacă am da împreună ocol încăperii?

Fata luă braţul care i se întinse şi răspunse cu detaşare:

— Presupun că, dacă e să fac un tur de încăpere alături de cineva, tu eşti o persoană mai potrivită decât majoritatea celor de aici.

— Priceperea ta în a-i flata pe oameni e absolut bulversantă, Lady Alexandra.

— E un talent special al meu, milord.

Gavin râse auzind-o cum repeta propriile lui cuvinte.

— Am remarcat că te-ai simţit foarte bine la dineu. Mi s-a părut că ai participat la o conversaţie foarte interesantă.

— Am avut norocul să mă aflu într-o companie fascinantă. Chiar dacă am fost surprinsă de întreaga

experienţă.

— Surprinsă?

— Niciodată nu mi-aş fi imaginat că părinţii mei pot fi atât de diferiţi ca gazde de cum sunt ca părinţii. Ştiu că sună prosteşte, dar… Vreau să spun, desigur, că viaţa lor nu se reduce la dădăceala faţă de copii.

Vocea lui deveni serioasă.

— Nu sună prosteşte, Alex. Nu e niciodată uşor să descoperi că părinţii tăi sunt mai mult decât ceea ce par.

Alex simţi că discuţia aluneca spre ceva mult prea amplu pentru a fi discutat în seara aceea. Observând că tocmai ajunseseră la ieşirea pe terasa care dădea spre grădinile din spatele vilei, ea intui posibilitatea unei discuţii private şi zise:

— M-am cam încălzit înăuntru. Te deranjează dacă te rog să mă însoţeşti puţin prin grădină?

Tânărul îi aruncă o privire surprinsă, dar încuviinţă din cap, şi ieşiră pe uşile de sticlă, în aerul rece al nopţii londoneze.

Nu erau singuri pe balcon însă, şi, fără să vrea, întrerupseră discuţia dintre baronul Montgrave şi Lucian Sewell.

— Nu-i nimic de făcut, şopti Lucian.

— Ba se poate face chiar totul! replică baronul, cu voce mai răstită.

Asta fu tot ceea ce Blackmoor şi Alex putură auzi până când cei doi le remarcară prezenţa. Blackmoor se

scuză:

— Îmi cer iertare, unchiule. Domnule baron, n-am vrut să vă deranjăm.

Se răsuci pe călcâie, pentru a o trage deoparte pe Alex, dar unchiul lui îi răspunse:

— Nu-i nevoie de scuze, băiete Eu şi baronul tocmai discutam despre război, şi, sincer să fiu, zise el şi zâmbi discret, m-ai salvat dintr-o situaţie cam stânjenitoare.

— Vorbeam despre rolul remarcabil pe care unchiul tău l-a jucat în război, Lord Blackmoor, adăugă baronul, cu ochii ţintă la Sewell.

Lucian se mângâie uşor pe păr, într-o manieră care, îşi dădu seama Alex, trăda o modestie afectată.

— Baronul Montgrave exagerează. Nu-s nici pe departe eroul despre care vorbeşte el.

— Nu-i chiar aşa! Presupun că unchiul tău a păstrat tăcerea în privinţa acţiunilor sale din ultimii ani, Lord Blackmoor. Sper însă ca într-o bună zi să te lumineze în privinţa… reuşitelor sale.

Lucian scutură din cap şi-l fulgeră cu privirea pe baron. Alex remarcă reacţia acestuia. Următoarele cuvinte ale căpitanului fură îndreptate către francez:

— Nepotul meu nu trebuie să audă nimic despre trecutul meu, baroane. E trecut şi atâta tot. S-a dus! exclamă el sec şi făcu o plecăciune scurtă în faţa Alexandrei. Lady Alexandra, ca întotdeauna, a fost o plăcere să vă văd. Cred că o să mă întorc în salon.

Şi, acestea fiind spuse, Sewell plecă, iar baronul îl

urmă grăbit, lăsându-i pe Blackmoor şi pe Alex singuri, înconjuraţi de aerul rece al nopţii.

Alex avea sentimentul că dialogul la care asistaseră accidental fusese mai serios decât păruse… deşi nu putea şti de ce simţea astfel. Alungându-şi gândurile, căută o cale de a alunga stinghereala lui Blackmoor, care părea la rându-i pierdut în reverie.

— Hmm, sunt, cu siguranţă, o pereche neconvenţională.

Privind spre grădina cufundată în beznă, Gavin murmură:

— Unchiul meu pare să aibă talentul de a aduna companioni care nu-s de calibrul lui. Distrat, continuă: Cum îţi spuneam… nu-i deloc neobişnuit să descoperi că ai tăi sunt, întru câtva, altfel decât par. Iar unchiul Lucian e un exemplu clar în acest sens.

— Timpul pe care l-aţi petrecut împreună n-a schimbat deloc asta?

Blackmoor râse scurt.

— Nici pe departe. Mi se pare un mister la fel de mare pe cât era când eram copil… Doar că acum…

Se opri brusc. Alex lăsă tăcerea să se aştearnă până când el avea să-şi găsească singur cuvintele. Sincer, chiar făcu asta. Dar, din nefericire, nu mai putu răbda şi zise:

— Acum?

Gavin rămase tăcut, şi fata crezu că nici nu îi luase în seamă întrebarea – atât părea de adâncit în gânduri şi de îndepărtat de ea şi de noaptea aceea. Insă, când ea era pe

cale să schimbe subiectul, el şopti:

— Acum a rămas singura legătură pe care o mai am cu tata. Şi, oricât aş încerca, nu par să îl regăsesc pe tata în el. N-aş fi surprins dacă l-aş auzi spunând acelaşi lucru în ceea ce mă priveşte.

— De ce zici asta? izbucni ea, apoi îşi dădu seama că se pripise. Dar nu mai avea cum să dea înapoi, aşa că vorbi mai departe: Nu-l vezi pe tatăl tău în el… înţeleg asta; cu siguranţă au fost firi diferite. Dar de ce crezi că şi el crede la fel despre tine?

Blackmoor se întoarse să o privească, iar Alex fu surprinsă de expresia deznădăjduită pe care o regăsi în ochii săi de un cenuşiu întunecat în lumina slabă.

— Niciodată n-am avut şansa de a învăţa să fiu ca el.

De data asta, fata tăcu, observând cum vocea îi tremură şi ochii i se întunecară în vreme ce încerca să găsească vorbele potrivite pentru a-şi exprima starea.

— Tata a murit atât de tânăr… Mult mai devreme decât aş fi putut vreodată… Noaptea, când stau în acea casă blestemată, mă gândesc că ar fi trebuit să fiu mai apropiat de el. Că ar fi trebuit să discut cu el mai mult decât am făcut-o…

Cuvintele i se rostogoleau pe buze, iar Alex îşi dori cu disperare să-l poată consola.

— N-ai fi avut de unde să ştii că…

— Ştiu asta. Doar că aş fi vrut… Aş fi vrut să fiu mai mult decât am fost. Mai bun decât am fost!

Trase adânc aer în piept, făcând o pauză suficient de

lungă cât ea să se întrebe dacă avea să vorbească din nou. Şi, chiar când Alex credea că tot ea avea să rupă şi de data asta tăcerea, pentru a-l linişti, el spuse în şoaptă:

— Aş fi vrut să fiu un fiu mai bun.

— Ai fost un fiu minunat, replică ea instantaneu. Eşti un fiu minunat. El credea asta. Ştiu asta la fel de bine cum îmi ştiu propriul nume.

— Nu ştii, n-ai de unde să ştii.

— Ba da.

— Cum e posibil?

O privi atent, pentru prima oară de când ieşiseră pe terasă, şi ea fu surprinsă de cât de bărbat arăta, în întuneric. Lumina îi arunca umbre peste chip, evidenţiind unghiurile nasului drept şi ale maximului puternic. Ochii lui aveau o lucire greu de definit, iar Alex nu-şi dădu seama dacă era doar din cauza luminii, dar pur şi simplu nu-şi putut dezlipi privirea de pe el.

În schimb, se întinse şi-şi puse palma pe stofa fină a hainei lui, strângându-l de braţ, fără să ştie ce-ar putea spune ca lucrurile să revină la normal. În cele din urmă, îi vorbi cu o voce cât mai delicată şi mai plină de compasiune:

— Mi-am petrecut mai toată viaţa alături de tata şi de fraţii mei. Pot recunoaşte o pereche potrivită atunci când văd una. Unchiul tău te iubeşte, Gavin, e mândru de tine. Şi aveţi atât de multe calităţi comune: puterea, umorul, caracterul…

Atingerea ei păru să-l scoată brusc pe tânăr din

amorţeală, şi Blackmoor se uită la mâna ei mâna subţire şi albă, apoi îşi puse palma deasupra şi o privi pe Alex în ochi. Chipul i se destinse într-un surâs forţat.

— E prima oară când îmi spui Gavin de când a început sezonul. M-am gândit că poate mi-ai uitat numele, zise el şi pufni în râs.

Alex încercă să-şi ţină în frâu sentimentele care o cuprinseseră când el o atinsese şi replică:

— Încercam doar să mă obişnuiesc cu noul tău titlu de conte. Trebuie să-mi reamintesc mereu asta.

— Nu eşti singura. Şi eu trebuie să-mi reamintesc adesea cine sunt. Şi, te asigur, aş fi preferat să nu fiu un Blackmoor. Ce n-aş da să fiu doar Gavin din nou, încheie el în şoaptă.

Alex îşi căută cuvintele adecvate situaţiei.

— Nu-mi pot închipui cât e de dificilă situaţia asta pentru tine. Se opri o clipă, după care continuă: După părerea mea, eşti un conte excelent… întotdeauna am ştiut că vei fi. Şi, mai mult decât atât, sunt sigură că, oriunde s-ar afla, tatăl tău e foarte mândru de tine.

Blackmoor îşi răsuci capul spre ea, dar nu spuse nimic. Un sentiment pe care fata nu-l putu defini se putu citi dintr-odată în ochii tânărului – era ceva ce ea nu mai văzuse niciodată.

— Şi, chiar dacă nu-l poţi recunoaşte acum, continuă ea, Gavin e încă acolo. La fel de puternic ca întotdeauna.

Ochii lui se întunecară iarăşi, şi bărbatul o scrută cu atenţie, îşi mişcă mâna sub palma ei, iar degetele li se

întrepătrunseră. Alex era profund conştientă de căldura pielii lui lipite de a ei, precum şi intensitatea cu care Gavin o studia. Momentul se prelungi, iar Alex simţi că între ei se petrecu ceva ce ea nu putea înţelege, îi întâlni privirea, şi contele se apropie şi mai mult de buzele ei. În vreme ce o privea, o şuviţă de păr i se prelinse pe frunte. Alex

0 luă cu degetele-i delicate şi i-o îndepărtă de pe chip.

— Chiar crezi asta? întrebă Gavin.

— Fiecare cuvinţel.

I se tăie răsuflarea când tânărul îi mângâie faţa cu mâna rămasă liberă, trăgând-o în sus, spre lumină. Atingerea trimise un fior prin corpul ei, dându-i o senzaţie nemaiîntâlnită. Când bărbatul vorbi, ea îi putu citi surprinderea în glas.

— Tu vrei să mă faci să cred asta.

Era la doar câţiva centimetri de ea, şi privirile li se înlănţuiră. Dintr-odată, Alex ştiu. Avea s-o sărute. Şi ea dorea asta. Mai mult decât şi-ar fi putut imagina. Rămase fără suflare când văzu cum privirea lui alunecă de la ochii la buzele ei, şi întregul trup

1 se încordă când Gavin se apropie şi mai mult. Buzele lui erau acum atât de aproape de ale ei, încât îi putea simţi răsuflarea uşoară pe piele. Ochii i se închiseră şi aşteptă, încordată toată… cu toate simţurile ţipând: „O să te sărute!”

Doar că el n-o făcu.

Chiar când Alex era sigură că avea să simtă emoţiile primului sărut, îl auzi pe Gavin înjurând încetişor. Deschise ochii chiar în clipa în care el sări brusc înapoi, lăsându-i mâna să alunece dintre palmele lui. Alex simţi că o apucă

ameţeala, din cauza mişcării lui rapide.

— Nu putem face asta.

— Nu putem? întrebă ea nedumerită, cu glas abia auzit.

— Nu!

Gavin se opri şi-şi trecu degetele prin păr, respirând adânc şi ferindu-şi privirea de a ei. Alex nu ştia ce să spună, cum să reacţioneze – la urma urmei, nu în fiecare zi unul dintre cei mai dragi prieteni e pe cale să te sărute –, aşa că rămase tăcută.

Tânărul îşi drese glasul şi vorbi:

— Noi ne avem ca fraţii. Mi s-ar părea că aş săvârşi un incest. Şi cu asta, basta. Te voi însoţi înăuntru, o invită el.

Alex îşi dori ca vocea să-i rămână calmă şi răsuflă uşurată în clipa în care răspunsul ei veni de parcă ar fi trecut prin această situaţie în fiecare zi:

— Desigur, n-aş vrea să ratez nimic din aceste festivităţi. Ignoră braţul ce-i fusese întins şi trecu pe lângă conte, spre luminile strălucitoare din salon, lăsându-l pe Blackmoor să o urmeze îndeaproape.

Capitolul 12

— E doar vina lui Alex. Dacă nu era ea, am fi putut face ce vrem, ca întotdeauna, fără să fim nevoiţi să ne supunem voinţei mamei.

Kit îl privi peste masă pe Will, care încuviinţă din cap şi împărţi cărţile pentru următoarea rundă de „douăzeci şi unu", jocul lor favorit. Nick îşi privi cărţile cu un aer de superioritate.

— Cel puţin am un motiv întemeiat să lipsesc de la balul Salisbury. Mama nu-mi poate refuza excursia la Oxford, care a fost plănuită de multe săptămâni. Iar voi doi… nu ştiu, vă descurcaţi!

Îşi desfăcu cărţile, arătându-le cu un zâmbet încrezător, care se transformă însă în rictus când văzu că pierduse în faţa tuturor celorlalţi jucători. Blackmoor, care ocupa al patrulea loc la masă, comentă:

— Aş spune că mai curând asta face totul ceva mai plăcut, nu-i aşa Kit? Will?

Toţi băieţii râseră şi-şi continuară discuţia, în vreme ce Will adună banii din centrul mesei de joc şi începu să amestece cărţile, pentru o nouă rundă.

— Nu ne poate obliga să mergem la bal, se oţărî Kit. Suntem bărbaţi în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu!

Will ridică dintr-o sprânceană în direcţia fratele mai mic.

— Crezi că nu ne poate obliga? Vorbim despre aceeaşi mamă, nu? Mică la trup, dar cu o voinţă uriaşă?

Kit oftă şi se tolăni pe scaun, privindu-l ţintă pe fratele lui.

— Şi cum scăpăm din asta?

— Nu scăpăm, răspunse Will şi ridică din umeri. E unul dintre acele baluri pe care nu le putem evita – Nicola Salisbury e prietenă cu Alex de mulţi ani. N-ar scăpa ocazia asta pentru nimic în lume.

— Poate că-i adevărat, spuse Nick, dar chiar încep să cred că Alex nu e mai interesată decât noi să participe la balul Salisbury. În ultimele zile mi s-a părut mai dificilă ca niciodată, nu credeţi?

— Nu, eu n-am remarcat nicio schimbare! replică Kit distrat.

Blackmoor interveni, întrebarea lui părând tuturor izvorâtă din pură curiozitate:

— V-a zis că o deranjează ceva anume?

Nick scutură din cap şi flutură dispreţuitor din mână.

— Nu, nu în aşa multe cuvinte. Pare, pur şi simplu, să fi dezvoltat un dispreţ total faţă de evenimentele sezonului. N-a fost deloc dornică să asiste la prea multe săptămâna trecută.

— Alex nu s-a dat niciodată în vânt după evenimentele sezonului, mormăi Will. Nu mi-aş face griji în privinţa ei. Dar, aşa cum v-am zis, Nicola îi este prietenă. Alex va dori să meargă acolo. Iar unul dintre noi va fi nevoit să o însoţească. Fiind cel mai mare şi mai înalt în rang, am să decid eu cine va fi acela. Vrei să-ţi dai cu presupusul, Kit?

Ochii lui verzi sclipiră de amuzament.

— Fir-ar să fie! răcni Kit, care nu părea dispus să accepte fără luptă hotărârea fratelui său. Nu pot fi eu acela!

— De ce nu?

Kit se opri, căutând în minte o scuză viabilă pentru a evita balul respectiv. Ochii i se luminară când îi veni ideea salvatoare:

— Îndrăznesc să spun că partida de vânătoare la care sunt invitat e un loc cât se poate de potrivit pentru a întâlni o tânără lady. O să-i spun mamei asta, promise el, cu o privire triumfală.

Will mormăi nemulţumit. O cunoştea pe mama lui suficient de bine cât să-şi dea seama că aceasta avea să deducă, din vorbele lui Kit, că băiatul puse deja ochii pe o tânără eligibilă pentru măritiş.

— Bine jucat, frate, zise el şi se recunoscu învins.

Kitt încuviinţă din cap, acceptând bucuros complimentul. Will oftă şi îşi răsfiră cărţile, adâncit în gânduri, în vreme ce căuta el însuşi un motiv la fel de bun pentru a scăpa de îndatoririle de frate.

Blackmoor, care rămăsese tăcut pe toată durata conversaţiei, îşi drese glasul şi întrerupse gândurile prietenilor săi:

— Din întâmplare, şi eu sunt invitat la bal. Aş putea s-o însoţesc eu.

Ochii lui Will sclipiră la auzul acestor cuvinte.

— Serios? Şi, cum Blackmoor încuviinţă, Will izbucni: Excelent! Oricum toată lumea se gândeşte la tine ca la un frate al Alexandrei… ceea ce practic eşti, pentru Dumnezeu!

— Chiar aşa, şopti Blackmoor, dregându-şi iar vocea.

Încercând să-şi înfrâneze entuziasmul provocat de salvarea neaşteptată, Will îi aruncă o privire serioasă şi preocupată prietenului său – şi nu-i fu prea uşor să-şi ia o asemenea mină.

— Eşti sigur, Blackmoor? Nu-mi pot imagina ceva mai rău decât o seară în care trebuie s-o păzesc pe Alex de asaltul legiunilor de papă-lapte.

Blackmoor se amuză şi-i răspunse:

— Nici eu! După o pauză în care îşi dădu seama că trebuia să le spună mai mult prietenilor lui, continuă: Dar, v-am zis, eu oricum particip… Mi se pare soluţia cea mai logică!

— Absolut! Ştiam eu că avem un motiv să te ţinem prin preajmă, amice!

Nick scutură uimit din cap şi-i spuse fratelui său mai mare:

— E incredibil ce noroc poţi să ai! Dacă ar fi fost vorba despre mine, sigur sfârşeam prin a le escorta şi pe Alex, şi pe Vivi, şi pe Ella, pentru tot restul sezonului!

Orologiul din holul reşedinţei Blackmoor bătu profund, anunţând ora şase. Cei trei fraţi tresăriră.

Will îşi aruncă pe masă cărţile de joc şi se ridică.

— Ăsta-i semnul pentru noi, băieţi. Mama vrea să ne întoarcem în seara asta la cină pentru a discuta planurile legate de balul Worthington.

Nick oftă şi se ridică, apoi comentă, pe un ton exasperat:

— Ai zice că nu-i nimic mai important în tot Imperiul Britanic decât sezonul! Dumnezeu să ne apere de mame care n-au ce face!

— Presupun că n-ai vrea să ne însoţeşti, nu, Blackmoor? întrebă Kit. În definitiv, pari la fel de dornic ca noi să-ţi reduci cât de mult posibil participarea la chestiunile legate de sezon.

— Îmi imaginez că am făcut destul pentru voi în seara asta, îl repezi contele. Să mai petrec şi noaptea discutând despre bal cu mama voastră? Nici gând!

Will îl bătu pe umăr.

— Bine spus, Blackmoor! Te lăsăm să scapi de data asta. Însă doar fiindcă eşti un prieten atât de bun.

Apoi cei trei fraţi se ridicară şi plecară, lăsându-l pe Blackmoor singur în biroul său, la lumina tremurătoare a lămpii.

Enervat, înjură cu năduf, blestemându-se pe sine pentru acea ofertă deloc inspirată – ba chiar prostească – de a o însoţi pe Alex la balul Salisbury. Ce fusese în capul lui?

— În mod clar nu mare lucru! se pomeni el vorbind singur, în camera pustie.

În situaţia dată, nimic nu părea să meargă bine. Era

suficient de grav şi că devenise periculos de apropiat de Alexandra, putându-i compromite acesteia onoarea, când familia ei se aflase la doar câţiva paşi de ei – acum se oferise şi s-o însoţească? Singur?

— E ca şi cum ţi-ar fi soră, vorbi el iarăşi cu o voce tare, încărcată cu dispreţ.

Doar că ea nu-i era soră, iar el ştia asta. Sentimentele resimţite pe terasă, cu o săptămână în urmă, nu era nici pe departe frăţeşti. *Nici pe departe frăţeşti.* Iată de ce făcuse tot posibilul să o evite în săptămâna ce trecuse. *Opt zile.* Şi nu pentru că o avertizase. E adevărat, o avertizase. Dar numai fiindcă erau prieteni. *Doar prieteni.* Şi trebuiau să rămână astfel. Familia Stafford făcuse prea multe pentru el, pentru familia lui, ca el să arunce totul pe fereastră şi să ajungă s-o sărute pe Alex. *Ei aveau încredere în el.* Şi n-avea să le trădeze încrederea. În plus, probabil că Alex nu se mai gândise deloc la ceea ce se întâmplase pe terasă. Erau doar prieteni.

— Atunci, bine… Asta-i tot!

Tăcu, apoi scutură din cap. Trebuia să înceteze să mai vorbească de unul singur.

*

Alex se opri lângă uşa salonului de la reşedinţa Worthington şi trase adânc aer în piept, făcându-şi curaj înainte să intre. Ştia că Blackmoor se află dincolo de uşă, aşteptând s-o însoţească la balul Salisbury, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat între ei, de parcă n-ar fi fost prostită ca

o gâsculiţă, crezând că tânărul avea s-o sărute, pentru a fi apoi lăsată de izbelişte pentru tot restul serii. Şi al săptămânii. Şi al celeilalte săptămâni.

Încercase să rămână calmă toată ziua, promiţând să ignore faptul că el dispăruse, practic, din viaţa ei în ultimele două săptămâni. *Şaisprezece zile.* Nu că le-ar fi numărat. Îşi spusese toată după-amiaza că totul era perfect normal şi nu absolut groaznic, că acea seară era ceva ce aştepta de mult nu una care o îngrozea şi că niciodată nu se gândise la Gavin decât ca la un prieten foarte drag şi foarte dulce. Alesese „drag" şi „dulce" fiindcă erau cuvintele pe care ea le folosea pentru copii, căţeluşi şi bătrâni.

Desigur, faptul că se gândea la Gavin ca la un căţeluş nu-i domolea furia. Dimpotrivă, pe când se îmbrăca, devenea tot mai nervoasă. Nervoasă pe el, căci fusese singurul dornic să o însoţească la bal în seara aceea… nervoasă pe fraţii ei, fiindcă lipseau de la eveniment… şi enervată până şi pe Nicola Salisbury – care-i fusese prietenă încă de când erau de-o şchioapă – din simplul motiv că avea o mamă care găzduia un bal.

— Ei, am să trec cu bine şi peste asta, spuse ea cu glas tare, în foaier. La urma urmei, e doar o plimbare cu trăsura… după care îl voi ignora pentru tot restul serii.

Trase adânc aer în piept, îşi îndreptă umerii şi, abordând un zâmbet larg, împinse uşa imensă de mahon şi o deschise larg.

— Bună seara, Lord Blackmoor! Rostise cuvintele puţin cam tare, dar ignoră acest lucru şi continuă: Sper că eşti bine în seara asta…

Blackmoor, care privea pe fereastră, se răsuci pe călcâie, iar ochii i se lărgiră aproape imperceptibil zărind-o pe Alex scăldată în lumina strălucitoare ce se revărsa în holul din spatele ei. Înghiţi în sec, şi Alex simţi o mare plăcere privindu-l cum se perpeleşte. Dar nu lăsă să se vadă asta şi nici faptul că ştia prea bine de ce tânărul conte părea aşa stingherit.

În timp ce se îmbrăca, luase decizia de a se răzbuna pe Blackmoor în singurul fel în care o tânără lady aflată la primul ei sezon ar fi putut să o facă fără a provoca o scenă – îmbrăcând o rochie anume făcută să-i înnebunească pe bărbaţi.

Madame Fernaud şi mama ei creaseră această rochie deosebită în cel mai obişnuit stil al sezonului. Rochia era de un violet intens – una dintre culorile ei preferate, care-i punea în valoare culoarea pielii. Croiala era una *en vogue;* decolteul, foarte adânc, ar fi atras, cu siguranţă, dezaprobarea tatălui şi al fraţilor ei, dar balul Salisbury – de la care ei lipseau, căci doar Blackmoor avea s-o însoţească – îi oferea prilejul perfect de a o purta, însă ea nu pretindea că nu mai exista şi un alt motiv pentru care hotărâse să îmbrace acea rochie chiar în seara respectivă. Blackmoor stătea în picioare în cameră, părând, în egală măsură, enervat şi uimit. El nu putea obiecta faţă de alegerea ei – deşi fata ştia că ar fi dorit să o facă. Alex arăta superb în rochia de culoare violet. Dacă avea să stârnească rumoare în acea noapte, Blackmoor urma să tragă toate ponoasele, şi astfel se răzbuna ea pe el. Şi amândoi ştiau asta.

Alex zâmbi triumfătoare, observând că Gavin se uita oriunde în altă parte numai spre ea nu. „Laşule”, îşi zise fata, „ai fost la un pas de a mă săruta şi apoi ai dispărut

două săptămâni? Am să-ţi arăt eu ţie!”

Tânărul înghiţi din nou în sec, iar zâmbetul ei deveni şi mai larg.

— Mergem, milord? Nu mi-ar plăcea să ratez primul vals.

Cuvintele ei îl scoaseră din amorţeală. Străbătu graţios încăperea şi-i oferi braţul Alexandrei.

— Desigur. Nu putem rata primul vals.

Era oare o undă de sarcasm în tonul lui?

Traversând foaierul, Gavin îşi aminti jurământul făcut, de a rămâne detaşat sentimental în seara respectivă şi-i zise fetei, cu un aer cât se poate de frăţesc:

— Arăţi încântător, desigur, Alex… Dar nu crezi totuşi că rochia asta e puţin cam decoltată?

— Nici n-am observat, milord.

Gavin ridică dintr-o sprânceană aurie la auzul acestor cuvinte, despre care ştia că sunt mincinoase. Intuind că ar urma o conversaţie ce trebuia evitată, el scoase un oftat prelung şi-şi reprimă dorinţa de a-i mai cere socoteală.

În trăsură, cei doi nu-şi vorbiră deloc, într-o înţelegere tacită de a nu deschide discuţia despre evenimentele din săptămânile precedente. Alexandrei îi convenea situaţia, căci, deşi fusese pe deplin satisfăcută că-l stârnise pe Blackmoor purtând acea rochie incitantă, continua să fie stânjenită de întregul curs al evenimentelor de la dineul de la reşedinţa Worthington şi chiar prefera să nu le mai aducă vreodată în discuţie. Nu putea uita cum

stătuse acolo, tremurând în întuneric, aşteptând ca el s-o sărute! Ah! Ce prostuţă trebuie să fi părut – mare minune că Gavin nu dăduse fuga la fraţii ei, să râdă împreună de ea! Oh… chiar îşi putea imagina replica lui: „Cineva trebuie s-o mărite pe fetişcana asta!”

Da, întreaga experienţă fusese groaznică. Simţea cum sângele-i inundă obrajii doar amintindu-şi de clipele de atunci. Înălţând o rugă de mulţumire pentru că în trăsură era întuneric şi Gavin nu o putea vedea, fata dori ca roşeaţa să-i dispară – cu siguranţă el nu se gândea la dineu… deci nu trebuia să se mai gândească nici ea. Deşi nepăsarea asta o ucidea.

Îşi drese glasul şi începu o conversaţie neutră:

— Îţi mulţumesc că mă însoţeşti în seara asta.

— Nicio problemă, Alex. Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Oricum plănuiam să particip şi ştiam cât de mult îţi doreai să vii şi tu la balul Nicolei.

— Da, eu îmi doream. Dar tu de ce eşti aici?

Gavin se afundă în pernele trăsurii şi îşi întinse picioarele în faţă.:

— Presupun că din cel mai comun motiv cu putinţă.

— Care-i acela? întrebă ea mirată.

— Mamele. Şi dorinţa lor infernală de a-şi vedea fiii însuraţi.

Ea zâmbi. Primul ei zâmbet adevărat de la începutul serii.

— Şi mama ta?

— Desigur! Şi, fiindcă e în doliu în acest sezon, nu are altceva de făcut decât să viseze că-mi voi găsi viitoarea soţie. Dacă-mi ceri mie părerea, află că aş dori ca obligaţiile de doliu ale văduvelor cu copii de vârsta măritişului să fie serios limitate.

— Dar de ce să asişti la bal? Ea e în North Country, pentru numele lui Dumnezeu. Nu te poate obliga.

— Pari să uiţi priceperea cu care mama mea mânuieşte sabia vinovăţiei. E disperată după veşti şi bârfe din sezon, deci mă simt obligat să i le furnizez. Mai mult decât atât, continuă el, mă presează să-mi intru în atribuţiile de conte, şi, deşi sunt sigur că, dacă ar fi aici, aş putea-o ignora făţiş, faptul că e absentă mă face să nu-i pot trece cu vederea rugăminţile. Bine, asta pe lângă faptul că sunt sigur că are o armată de spioni mai mare decât a Ministerului de Război şi mă tem de mânia mamei.

— Da, un fiu bun, într-adevăr, zise Alex şi înclină din cap, cu prefăcut respect.

— Hmm, pufni el nemulţumit. Dar… desigur, mai e şi un motiv care nu are legătură cu mama.

Sprâncenele Alexandrei se înălţară în semn de curiozitate în creme ce trăsura încetini.

— Nu te-aş fi putut lăsa să mergi la un bal fără însoţitor.

Nu termină bine de spus aceste cuvinte, când uşa trăsurii se deschise, iar Gavin păşi, sprinten, pe aleea de pietriş ce ducea la reşedinţa Salisbury şi-i oferi braţul fetei, ajutând-o să coboare.

Luându-i mâna, Alex râse şi pe un ton încărcat cu

umor:

— Asta ar fi fost, într-adevăr, un risc. Imaginează-ţi în ce buclucuri aş fi putut intra dacă n-ai fi fost tu să veghezi asupra mea.

Făcu o pauză, prefăcându-se că se gândeşte la necazurile în chestiune, şi scoase un oftat profund.

— Dorinţa ta copleşitoare de a mă salva mereu e mai degrabă incomodă, milord, zise ea şi simţi cum o inundă bucuria când auzi râsul zdravăn al bărbatului.

Apoi se lăsă condusă înăuntru. Aici, fură anunţaţi de un valet la intrarea în sala balului şi întâmpinaţi de Lord Salisbury şi de soţia lui, o pereche ciudată nu doar pentru că erau complet diferiţi – el înalt şi slab ca o trestie, cu o personalitate fadă, ea mică de statură, rotofeie, dar probabil cea mai veselă doamnă din lumea bună –, ci şi pentru că erau topiţi unul după altul, chiar şi după şase copii, toţi complet stânjeniţi de atitudinea părinţilor lor.

— Dragii mei, zise Lady Salisbury năpustindu-se asupra lor, în maniera ei drăgăstoasă, şi sărutând-o pe Alex pe amândoi obrajii. Suntem, ca întotdeauna, încântaţi să vă găzduim! Nicola te-a aşteptat, Alex! Dar acum va trebui să aştepţi şi tu puţin, înainte să o vezi! Aţi ajuns la timp! Primul vals începe chiar acum! Nu trebuie să-l rataţi!

După un salut scurt şi din partea lui Lord Salisbury, cei doi fură absorbiţi de valul de oameni ce se îndreptau către ringul de dans. Lady Salisbury avusese dreptate: valsul începu imediat.

— Ai remarcat, zise Blackmoor, oferindu-i mâna înmănuşată, că Lady Salisbury nu vorbeşte în propoziţii, ci doar în exclamaţii?

Alex chicoti şi-i aruncă o privire piezişă.

— Milord! Ce vrei să spui cu asta?!

Râsul lui sănătos se risipi în jurul lor.

— Sunt de condamnat că remarc un asemenea lucru despre o asemenea femeie de ispravă? Dar simplu fapt că o imiţi îmi dă dreptate!

Destinşi, cei doi dansară, într-o tăcere prietenoasă. Trăgând cu ochiul către Gavin, ea încercă să descopere vreun semn că evenimentele din ultimele două săptămâni îl afectaseră în vreun fel. Dar nu găsi nimic, şi, în acel moment, rotindu-se pe ringul de dans, înţelese că fusese o prostuţă să creadă că Gavin, acest Gavin pe care-l cunoştea de-o viaţă, ar fi putut-o privi vreodată şi altfel decât ca pe o prietenă foarte dragă. Oftă cu uşurare, dar şi cu un strop de dezamăgire – uşurare fiindcă nu mai trebuia să discute despre incident şi aveau să treacă peste el de parcă nimic nu se întâmplase şi dezamăgire din exact aceleaşi motive.

Ultimul sentiment o înspăimântă şi-o făcu să renunţe puţin la compania lui, după vals, pentru a o căuta pe Nicola Salisbury, pe care o găsi rapid, angajată într-o discuţie cu Ella şi cu Vivi, într-un colţ opus al sălii de dans.

Nicola fusese întotdeauna bine-venită în grupul lor – era o persoană foarte amuzantă şi pusă pe şotii, întotdeauna dornică să spună vreo bizarerie. Fiind o Salisbury, genealogia şi imensa ei avere cereau însă înaltei societăţi londoneze să-i tolereze personalitatea extravagantă. Bineînţeles, părerea celorlalţi n-o interesa câtuşi de puţin. Ea era una dintre puţinele persoane cunoscute de Alex care spuneau şi făceau orice le era pe plac fără a se sinchisi de ceea ce credeau alţii despre ei – o

calitate rară printre membrii lumii bune –, iar pentru asta Alex o plăcuse mereu.

Croindu-şi drum către cele trei, Alex nu se putu abţine să nu zâmbească. Niciuna dintre prietenele ei nu părea interesată de faptul că în jurul lor roiau tineri eligibili, toţi încercând să pară calmi şi încrezători, dar reuşind doar să arate disperaţi să fie băgaţi în seama de cele trei tinere. Scutură din cap, ca şi cum i s-ar fi făcut milă de bieţii băieţi. Niciunul n-avea să primească, în seara aceea, mai mult de un surâs politicos din partea prietenelor ei – de asta era sigură.

Ajunsă în locul unde stăteau cele trei, Alex şopti, cât se poate de teatral:

— Fetelor, trebuie să vă mişcaţi de aici, începeţi să atrageţi o mulţime de peţitori în direcţia voastră.

Imediat, cele trei se uitară de jur împrejur, determinându-i pe admiratori să zâmbească, stânjeniţi, să facă nişte plecăciuni caraghioase şi, pe scurt, să se facă de râs.

Nicola îşi roti ochii în jurul ei şi se aplecă să o îmbrăţişeze pe Alex.

— Sunt ridicoli. Chiar cred că linguşeala va fi de vreun folos pentru cauza lor comună? Bine ai venit, Lady Alexandra! Rostise titlul apăsat, ţinând-o pe Alex de braţ şi studiind-o cu atenţie. Această culoare îţi vine extraordinar de bine. Şi decolteul, de asemenea. Doamne, Alex, ai să-i înnebuneşti pe toţi! Uite-i cum dau năvală! Cred că Waring are deja nevoie de săruri, să nu leşine… Dar te-am văzut venind cu Blackmoor? Să ştii că nu-şi face bine treaba de însoţitor în seara asta.

Alex râse în faţa acestor complimente exagerate, în vreme ce Vivi vorbi:

— Doamne, Dumnezeule! Cum de sunt atât de mulţi pretendenţi aici? Pentru care dintre noi crezi că au venit?

— Sinceră să fiu, nu sunt prea sigură dacă şi-au format o opinie în această privinţă, zise Alex zâmbind.

— Aş paria că, dacă vreuna din voi le-ar acorda şi cea mai mică atenţie, ei ar lua-o la fugă după ea!

— Ah, Doamne, atunci să nu faci asta, replică Nicola, prefăcându-se alarmată.

— Ce creaturi interesante, interveni Ella, pe un ton atât de savant, încât pe celelalte fete le pufni râsul.

Privind peste umărul Alexandrei, Vivi spuse, suficient de încet pentru ca doar fetele să o audă:

— Ai grijă, Alex, se apropie cineva despre care bag mâna-n foc că ştie pentru cine a venit!

Înainte ca Alex să se răsucească şi a vedea la cine se referea Vivi, auzi vocea amplă, de tenor, a lui Freddie Stanhope:

— Fetelor, n-ar trebui să staţi toate aici… Rechinii dau târcoale!

Cu o bucurie sinceră, Alex îi zâmbi.

— Tocmai asta remarcam şi noi, milord. Dar tu eşti cu siguranţă bine-venit!

— Într-adevăr, dar numai dacă nu dai şi tu târcoale, milord! adăugă, cu îndrăzneală, Nicola.

Freddie îşi duse palma dreaptă la piept, prefăcându-se jignit.

— Nici vorbă de aşa ceva, milady! Mă răneşti spunând astfel de lucruri, rosti el, ridicând indecent din sprâncene, ceea ce le făcu pe fete să chicotească. Pe un ton conspirativ, continuă: Vă pot însoţi altundeva, departe de aceşti căţeluşi blegi?

— Nu sunt sigură că nu se vor ţine după noi, dar planul tău îmi pare foarte bun, replică Ella, amuzată.

Freddie se înclină către ea.

— Nu mi-aş face griji. Niciunul nu pare prea încântat de însurătoare… Dacă ar fi fost dornici să se căsătorească, ar fi trebuit să dau din coate ca să ajung aşa aproape de voi.

— Ciudat, spuse Alex. Deci acum, că ai pus stăpânire pe noi, cineva va trebui să dea din coate ca să fie băgat în seamă?

Freddie îi aruncă un zâmbet diavolesc.

— Lady Alexandra, nu sunt genul de om care să pună stăpânire pe patru femei deodată… doar vă ofer protecţia mea. Deocamdată – se opri, prefăcându-se că şi-a amintit o problemă importantă – nu vreau decât să vă completez carneţelele de bal. Şi, zicând asta, luă carneţelele la rând, terminând cu cel al Alexandrei. În vreme ce privea cartonaşul ce-i atârna fetei la încheietura mâinii, clătină din cap, prefăcându-se dezamăgit: Vai, Alexandra Stafford, nu se poate să ai următorul vals liber. Doar dacă… îl păstrai pentru vreun peţitor mai îndrăzneţ?

— Chiar aşa, milord! zise Alex ţanţoşă. Dar presupun

că poţi îndrăzni să mi-l ceri!

Stanhope o prinse în braţe şi o conduse pe ringul de dans. Nu pierdu timpul şi începu să flirteze cu viclenie: Alex, eşti cea mai frumoasă femeie din sala asta.

— Iar tu eşti cel mai bădăran din sala asta, Freddie, îl repezi ea, fără ca zâmbetul să i se şteargă de pe buze.

— Corect! Doar că nu poţi să nu te bucuri de compania mea. Recunoaşte asta!

— Nu am spus vreodată că nu m-aş bucura de ea… dar îmi spun că-i primejdioasă. Ella şi Vivi cred că ai pus ochii pe mine.

— Şi dacă ar avea dreptate?

Vocea lui era mai profundă decât de obicei, şi fata îşi imagină că exact acela era tonul pe care el îl exersa pentru a suci gâtul tinerelor.

— Nu te osteni, Stanhope, pufni ea. Dacă ai crezut fie şi un minut că ţi-aş putea cădea în mreje, mai bine ţi-ai lua tălpăşiţa. Rapid. Şi departe!

— Foarte adevărat, prietena mea sensibilă şi strălucitoare. Foarte adevărat!

— Într-o zi, Freddie… într-o zi vreo tânără lady te va pune cu botul pe labe. Şi nu vei fi capabil să-i rezişti.

— Niciodată!

— Cu o asemenea încredere exagerată în tine, sunt sigură că asta chiar se va întâmpla.

— Voi flirta fără ruşine cu tine şi o voi pune pe fugă!

— Dar ăsta nu e deja flirt neruşinat?

— Nici pe departe! Abia am început!

Se rotiră sub luminile care pâlpâiau în candelabre, în vreme ce hohotele de râs ale Alexandrei se pierdeau peste ringul de dans, iar el continuă, netulburat:

— Dar, milady, se pare că mai ai un admirator total diferit, care nu-şi poate desprinde ochii de la tine. Şi, chiar în acest moment, el nu pare deloc încântat că te distrezi aşa bine în braţele mele.

Alex căută să vadă despre cine era vorba, când el o opri:

— Nu te uita, drăguţo! Va şti că discutăm despre el.

— Cine e?

— Vrei să spui că nu ştii? Nu ai remarcat că te-a supravegheat toată seara? Tot sezonul?

— Freddie, CINE E?

— Blackmoor, normal!

— Eşti scrântit, zise Alex amuzată, scuturând din cap. Nu m-a supravegheat tot sezonul, iar, dacă o face în seara asta, e doar pentru că se simte obligat. El este însoţitorul meu la acest eveniment.

Freddie râse scurt.

— Măi, să fie! însoţitorul tău! Se pare că familia ta e aia ţicnită. Practic, te dau de vie la leu!

— N-ai habar despre ce vorbeşti, Freddie. Blackmoor nu are pentru mine decât o admiraţie de-a dreptul

frăţească.

— Oare? Am şi eu două surori, în caz că ai uitat. Şi niciodată nu m-am uitat la ele aşa cum se uită el la tine chiar acum.

Alex se strădui din răsputeri să nu privească înspre Blackmoor.

— Şi ce fel de admiraţie e asta?

— E ca şi cum n-ar şti dacă vrea să te sărute sau să te ucidă.

— Freddie! murmură ea, iar obrajii îi luară foc.

— Nu ucide aducătorul de veşti, dragă!

— Te înşeli amarnic.

— Poate.

Melodia ajunse la un crescendo, iar ei mai făcură o piruetă înainte de a se opri. Freddie se înclină pentru a-i săruta mâna, dar atingerea dură mai mult decât ar fi fost convenţional acceptabil. El îi făcu cu ochiul şi-i şopti:

— Atunci hai să aflăm, vrei? Apoi, cu chipul schimonosit de un rictus ispititor, zise mai tare: Nu vrei să căutăm ieşirea în grădină, milady? îndrăznesc să spun că am avea amândoi nevoie de nişte… aer.

— Nu cred că-i deloc necesar, Stanhope.

Vorbele tăiară aerul ca un cuţit, şi Alex simţi un gol în stomac când înţelese că Blackmoor stătea fix în spatele ei. Îl privi cu ochi mari pe Freddie, neştiind cum să procedeze. Tânărul vorbi cu un aer plictisit şi dispreţuitor:

— Blackmoor, ce surpriză! Ce vrei, amice?

Tonul lui Blackmoor nu permitea refuz, dar fu surprinzător de moale, deşi contele vorbi suficient de tare ca toţi trei să audă:

— Vreau să stai departe de Lady Alexandra, Stanhope. Nu are nici cea mai mică nevoie să se plimbe prin grădini cu indivizi de teapa ta.

— Presupun că tu ai fi un companion mai bun? zise, pe un ton tărăgănat, Freddie.

Alex intui că acest dialog n-avea să se sfârşească bine, dar avu bănuiala că Freddie se distra de minune.

— Cu siguranţă. Practic, sunt ca şi fratele ei.

Freddie râse auzindu-l, ceea ce-l enervă şi mai tare pe Blackmoor.

— Şi, lucrul cel mai important, e că sunt însoţitorul ei în seara asta, şi eu decid unde merge Alex şi cu cine. În mod sigur nu va merge nicăieri cu tine.

— Poftim? interveni Alex, străduindu-se să nu vorbească prea tare, dar păşind cu îndrăzneală între cei doi bărbaţi. Faţa îi strălucea de indignare, şi-l măsură pe Blackmoor cu o privire mohorâtă. Ce-ai spus?

El o privi tăcut, încercând să-i ţină piept, dar ea insistă:

— Sunt aproape sigură că tu sugerezi… nu, tu decizi… că ai avea vreun control asupra comportamentului meu.

Blackmoor deschise gura, dar ea îi reteză vorbele:

— Cred că-i mai bine să nu mai zici nimic, milord, căci te-ai face şi mai rău de ruşine. Vreau să fie clar. Din câte ştiu, nu eşti nici soţul, nici tatăl, nici regele meu. Prin urmare, orice control pe care ţi l-ai imagina că-l deţii asupra mea nu este altfel decât imaginar, se înfierbântă ea, iar furia îi făcu vocea să tremure. Dacă vreau să mă plimb prin grădină cu Stanhope sau cu oricine altcineva, e doar problema mea. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu te-ai mai amesteca în treburile mele. Sau e cazul să-ţi reamintesc că nu de *Stanhope* ar trebui să mă tem când ies pe terase?

Întrebarea ei, abia şoptită, căzu ca un trăsnet între ei, iar chipul lui Blackmoor împietri. Văzu furia sclipindu-i în ochi înainte ca tânărul conte să facă o plecăciune scurtă şi să se răsucească pe călcâie, pentru a fi înghiţit aproape imediat de şuvoiul de oameni care n-aveau habar de scena petrecută acolo.

Cu pumnii încleştaţi de mânie, Alex îl privi plecând.

— Ei bine, începu Stanhope, de îndată ce Gavin dispăru, asta a fost, în mod categoric, o întâmplare mult mai relevantă decât m-aş fi aşteptat.

— Mai taci, Freddie.

— Buzele-mi sunt pecetluite, drăguţo… Dar pot să-ţi dau un sfat? De fapt, două.

— De parcă aş putea să te împiedic…

— În primul rând, eu n-aş menţiona atât de nonşalant şi într-o atmosferă atât de aglomerată partea cu terasele. Nu e chiar o imagine măgulitoare pentru Blackmoor… şi îţi poate afecta şi reputaţia.

— Îţi mulţumesc, Freddie, nu mi-am dat seama, rosti

ea, pe un ton sarcastic.

— Sarcasmul nu te prinde, dragă, zise el şi continuă: în al doilea rând… îmi imaginez că Blackmoor va fi mai curând umilit pentru că l-ai demascat în faţa mea…

— Mai mult decât umilit. Turbat de furie.

— Da, bine spus.

— Deci, care ar fi a doua sugestie?

— Ia-l cu binişorul.

— Ce? Ăsta-i cel mai bun sfat pe care mi-l dai?

— Bine, atunci ia-l mai mult decât cu binişorul!

Capitolul 13

Alex se plimbă până la urmă prin grădini în acea seară – singură.

Ieşi la puţin timp după cearta cu Blackmoor, tremurând de nervi. Era furioasă pe el pentru că fusese atât de necioplit, era furioasă pe ea fiindcă se aprinsese aşa repede şi furioasă pe Freddie pentru că părea să fi înţeles tot ce se întâmplase – când nici măcar ea nu ştia ce se întâmplase de fapt. Merse pe aleea din grădină, simţindu-se şi mai groaznic decât atunci când plecase de acasă. N-ar fi trebuit să pomenească despre terasă în faţa

lui Stanhope. Nu era îngrijorată că el ar fi putut spune cuiva despre asta – în ciuda părerii lui Blackmoor despre el, Alex ştia că Freddie avea un puternic simţ al onoarei şi nici nu i-ar fi trecut prin minte să facă sau să spună ceva ce să aducă prejudicii reputaţiei ei.

Dar nu trebuia să pomenească nimic despre terasă fiindcă ar fi trebuit să ştie că astfel l-ar insulta şi l-ar ofensa pe Blackmoor. El nu suporta să fie luat prin surprindere, se mândrea că era capabil să prevadă traiectoria unei conversaţii, iar ea îl surprinsese – nu doar fiindcă spusese acele vorbe de faţă cu Stanhope, ci pentru că le rostise pur şi simplu, încălcând acordul lor tacit de a nu mai discuta niciodată despre cele întâmplate pe terasă.

Poate că asta o deranja atât de mult… faptul că el era pregătit să ignore pentru totdeauna posibilitatea, apărută doar pentru o clipă, ca ei să fie vreodată şi ceva mai mult decât simpli prieteni. Nu că ea ar fi dorit să fie mai mult de atât. Sau ar fi dorit? Nu! Cu siguranţă, nu. Şi, chiar de ar fi vrut-o, nu dorea cu niciun chip să se mărite, ceea ce însemna că nu făcea deloc bine sărutându-se cu el pe terase sau oriunde altundeva.

Desigur, ar fi vrut să fie sărutată atunci, în acel moment. Era foarte curioasă în privinţa acestei părţi a dilemei. Şi, când îl zărise iarăşi pe Blackmoor, numai la asta se gândise. Oftă prelung.

— Ah, Alexandra, cum de ai devenit o asemenea nătăfleaţă?

Întrebarea, abia şoptită, stărui în aer şi niciun răspuns nu-i încolţi fetei în minte. Oftă iarăşi, ca de o povară, şi se aşeză pe una dintre băncile de marmură risipite prin grădinile reşedinţei Salisbury. Îşi trase

picioarele sub rochia largă, cuprinzându-şi apoi genunchii cu braţele.

Putea auzi în depărtare sunetele slabe ale balului, râsetele şi sporovăielile amestecându-se cu notele unui dans popular, şi se întrebă dacă Vivi şi Ella dansau şi cu cine. Sunetele firave se potriveau cu lumina difuză care se răspândea prin grădini, făcând-o pe fată să distingă cu greu lucrurile. Îşi sprijini obrazul pe genunchi şi-şi închise ochii, întrebându-se cât ar putea sta acolo până să-şi dea seama cineva că lipseşte şi să înceapă s-o caute. Avea să se întoarcă în sala de bal la un moment dat şi să caute pe cineva care s-o însoţească acasă – dar, dacă ştia un lucru cert, acela era că, pentru nimic în lume, Blackmoor n-avea să mai fie acea persoană.

Auzi un foşnet în spatele ei şi se ridică nervoasă, ştiind că ar da de bucluc dacă fusese descoperită de un gentleman singur. Scrută întunericul şi văzu că din el se desprinde o siluetă feminină, grăbind paşii pe aleea din grădină şi bodogănind de una singură. Alex o recunoscu pe Ella – afundată în propriile gânduri, fără că măcar să se mai uite pe unde merge.

— Hei, ce faci tu aici singură? se arătă surprinsă Alex, ieşindu-i în cale.

Întrebarea o luă pe Ella pe nepregătite, şi fata tresări şi ţipă îngrozită. Scena fu atât de comică, încât pe Alexandra o pufni râsul.

Ella îşi reveni şi-şi duse mâna la piept, unde inima bătea năvalnic.

— N-a fost deloc aşa amuzant cum crezi, o repezi ea.

Alex zâmbi afectat.

— Asta pentru că tu ai fost cea păcălită. Dar eşti cât se poate de bine-venită, Ella!

— Tu ce faci aici? îşi mai reveni Ella, devenind suspicioasă.

— Eu te-am întrebat prima, dacă-ţi aminteşti.

— Vag. Asta s-a întâmplat adineauri, când m-ai speriat aşa de tare, de cred că mi-ai scurtat viaţa cu zece ani?

— Chiar atunci.

— Nu, mai degrabă cred că tu trebuie să-mi spui prima. Având în vedere faptul că m-ai speriat de moarte şi că ai râs de mine.

— E o poveste ridicolă şi destul de lungă, care mă face să par când nesuferită, când iraţională. Aş prefera să nu discut despre asta acum.

— Hmm, asta pare o poveste foarte interesantă, zise Ella şi-şi semeţi capul. Îţi permit să amâni destăinuirea ei doar fiindcă eu însumi am o poveste la fel de incitantă.

— Uite de ce te ador! Nu doar că mă scuteşti de o situaţie stânjenitoare, dar o faci în cel mai atractiv mod cu putinţă.

— Asta-i adevărat!

Alex se aşează iar pe bancă şi curăţă locul de lângă ea.

— Vino aici, Ella, abia aştept să-ţi ascult povestea.

Prietena ei se aşează şi începu:

— Tocmai voiam să evit următorul dans de pe carneţelul de bal…

— Cu cine?

— Lord Grabeham.

— A, Lord Grabhaţ, glumi Alex, făcând aluzie la lăcomia personajului.

— Exact! încuviinţă Ella. Deci tocmai ieşisem pe terasă, când l-am zărit pe baronul Montgrave strecurându-se în grădină.

— Vai, Ella, obsesia ta devine chiar îngrijorătoare.

— Nu e o obsesie! Şi vei înţelege asta dacă o să mă laşi să termin măcar o propoziţie.

— Râde ciob de oală spartă, făcu Alex, dar o invită să vorbească: Bine, hai, spune!

— Mulţumesc, replică Ella şi-şi plecă uşor capul. Unde eram?

— Deşi nu sunt pe deplin sigură, cred că tocmai ce te furişai în întuneric, după un bărbat care are de trei ori vârsta ta.

— Sst! În primul rând, nu m-am furişat. Doar l-am urmărit. De la o distanţă discretă.

— Poftim?!?

— Şi, în al doilea rând, vorbeşte mai încet. Dacă ne aude cineva, sunt distrusă.

— Bine, şopti Alex. Dar ce te-a apucat să-l urmăreşti?

— De la o distanţă discretă, preciză Ella.

— Mă rog, de la o distanţă discretă… într-o grădină pustie?

— Ei, se pare că nu era chiar cu totul pustie, remarcă Ella, dar vom ajunge şi la aspectul ăsta mai încolo, te asigur. Nu ştiu de ce am făcut-o… Din curiozitate ori din plictiseală… nu contează. Asta chiar n-are nicio relevanţă acum. Ideea e că am făcut-o.

— Şi?

— Şi… mă gândesc… Vocea Ellei coborî, devenind o şoaptă pe care până şi Alex abia o auzea: Mă gândesc că am auzit ceva ce n-ar fi trebuit să aud.

— Adică?

Cele două aveau capetele aşa de apropiate, că aproape se atingeau.

— Nu sunt chiar sigură. Baronul s-a întâlnit cu un alt gentleman în grădină, dar nu am putut identifica şi cealaltă persoană. Vorbeau foarte încet, şi am doar o vagă bănuială că discutau ceva…

Alex aşteptă, întrucât Ella se opri, cu o mină teatrală. Ella adora asemenea puneri în scenă.

— … Ceva infam.

Şoapta Ellei abia se auzi, iar Alex nu se putu abţine să nu zâmbească în colţul gurii.

— Infam?

— Da, infam, răspunse Ella sec.

— Bine, Ella, făcu Alex, pe un ton amuzat, şi se sprijini iar de bancă. Şi ce lucru infam crezi că ai auzit?

— Nu prea sunt sigură de unele aspecte, se grăbi Ella să răspundă, dar există câteva pentru care pot băga mâna-n foc. Mai întâi, spuse ea, bătând darabana în bancă, e clar că el s-a întâlnit cu cineva cu care plănuise să se întâlnească şi într-un loc dinainte stabilit. A mers direct în acel loc, fără să mai piardă vremea rătăcind prin grădină.

— Da, dar asta nu înseamnă mare lucru, sper că-ţi dai seama.

Ignorând-o pe Alex, fata continuă:

— În al doilea rând, persoana cu care s-a întâlnit nu era îmbrăcată de gală. Am avut impresia că ea nu era un invitat la balul Salisbury. *Şi…* s-au salutat unul pe celălalt în franceză!

— Tare ciudat, dacă ţineam seama ca baronul e francez, o luă Alex peste picior.

Ella o privi enervată.

— În al treilea rând, conversaţia s-a purtat codat. Ei au discutat despre „problemă” şi despre „situaţie”, fără alte detalii. La un moment dat, celălalt a zis ceva de genul: „Situaţia trebuie rezolvată în seara asta fără întârziere”.

Alex vru să spună ceva, dar Ella ridică mâna, cu un gest melodramatic, şi o opri.

— Şi, ca şi cum n-ar fi fost îndeajuns… pot jura că l-am auzit pe baron vorbind despre un *voleur.*

— Un hoţ? Eşti sigură?

— De fapt… nu aşa sigură, dar asta trebuie să fi fost! Cine vorbeşte astfel? După mine, doar nişte spioni!

Alex râse cu poftă, apoi spuse:

— Mai vorbesc şi alţii, te asigur. Dar nu avem decât puţine indicii că baronul ar fi altceva decât un bătrânel cumsecade, deşi uşor excentric. Nu avem în mod cert nicio dovadă că e spion, pentru numele lui Dumnezeu! Tatăl Vivianei şi unchiul lui Blackmoor îl cunosc şi-l consideră un oaspete bine-venit în cercurile lor, deci nu văd niciun motiv să-l catalogăm drept ticălos de la prima vedere. N-ai vrea să auzi şi teoria mea în această privinţă?

— Bineînţeles, replică Ella nerăbdătoare.

— Te-ai gândit prea mult la romanul tău… iar imaginaţia ta a luat-o razna, rosti Alex cu ironie.

— Se prea poate, acceptă Ella, dar din tonul ei reieşi că nici nu lua în calcul o asemenea variantă.

— Se poate, zici? Tu crezi că bătrânelul şi-a propus să răstoarne Coroana?

— Nu ştiu, zise Ella şi-şi drese glasul. Dar e o coincidenţă ciudată.

— Cam aşa ceva. Dar mă îndoiesc că ar fi o problemă de siguranţă naţională. Şi cum s-a terminat?

— Fără tam-tam. Şi-au strâns mâna şi s-au despărţit. Am aşteptat vreo cinci minute şi am dat să mă întorc… iar aici te-am găsit pe tine. Tonul ei deveni curios. Tu ce faci aici, Alexandra Stafford?

— Nu prea multe, răspunse ea. Iau puţin aer curat, cuget la misterele vieţii, vând secrete de stat francezilor…

Ella chicoti.

— Un lucru pe care-l fac mulţi în seara asta, se pare. Se opri pentru o clipă, aşteptând ca Alex să vorbească. Văzând că ea n-avea de gând să spună ceva, Ella vorbi din nou: N-ai de gând să mă lămureşti?

— Mă tem că nu.

Ella acceptă răspunsul încuviinţând din cap.

— Măcar eşti bine?

— Sunt bine. Doar puţin stingherită şi iritată.

— Înţeleg. Dar o să-ţi revii.

— Absolut.

Cele două rămaseră într-o tăcere amiabilă, născută din ani de prietenie, fiecare ştiind că prezenţa celeilalte era de natură să o calmeze. Alex respiră adânc şi privi cerul înstelat, întrebându-se dacă ar simţi cineva lipsa ei şi a Ellei în caz că ar rămâne acolo pentru tot restul serii.

Din păcate, le-ar simţi-o. Fără să-şi dezlipească ochii de la bolta cerească, Alex vorbi:

— Ar trebui să ne întoarcem.

— Da, aşa cred şi eu.

Se ridicară şi-şi neteziră rochiile, apoi traversară grădinile luxuriante, către sala de bal. În vreme ce urcau scările spre uşile deschise, unde mai multe cupluri stăteau la aer, Ella vorbi ceva mai tare decât de obicei:

— Ce plimbare minunată am făcut, nu crezi, Alex?

Alex îi zâmbi.

— Da, şi foarte relaxantă. Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit cu ideea asta.

Se înclină uşor către Lord Denton, care făcu o plecăciune adâncă la trecerea lor şi care auzi, cu siguranţă, discuţia lor.

— Nu şi-a dat seama de nimic, şopti printre dinţi Ella, pe când treceau pragul sălii de bal.

Abia se opriră, încercând să se orienteze în mijlocul acelei mulţimi, când Alexandra simţi că i se ridică părul pe ceafă. Ştiu că Blackmoor se află prin apropiere înainte să se uite după el. Şi-l văzut imediat, la mică distanţă de ea, având în priviri un amestec de plictiseală şi furie. Ea avu impresia că tânărul doar se prefăcea că e plictisit, dar fu sigură că furia era reală. Ella îl remarcă, la rândul ei, şi-l gratulă cu un surâs.

— Bună seara, Lord Blackmoor, zise ea înainte de a-i spune Alexandrei: Am văzut-o pe Vivi la masa cu răcoritoare. Mă duc la ea. Ne vedem mai încolo?

— Da, răspunse Alex, şi vorba îi fu imediat înghiţită în acea vânzoleală teribilă. Fata oftă şi murmură ca pentru sine: Ştii, Ella, pentru cineva aşa perspicace, poţi fi mai degrabă uitucă atunci când vrei. Se răsuci spre Blackmoor şi-i zise: Dacă eşti aici pentru a-mi face morală, te asigur că n-am nevoie de aşa ceva.

— Sunt aici pentru a-ţi spune că plec. Dacă vrei să fii dusă acasă, ar trebui să-ţi iei rămas-bun de la lume, spuse el cu voce rece şi distantă.

Pentru o clipă, Alex dori să-l refuze şi să-i ceară

marchizului de Langford s-o conducă acasă, dar ştia că asta l-ar fi iritat şi mai mult pe Blackmoor şi nu dorea să agraveze situaţia.

— Prea bine, milord, îi răspunse ea cu o voce la fel de rece. Sunt gata în câteva minute.

Cei doi se întoarseră acasă într-o tăcere împietrită, niciunul dornic nici să uite, nici să ierte evenimentele din acea seară. Când trăsura ajunse la reşedinţa Worthington, Blackmoor, mereu gentil, ieşi primul pentru a o ajuta pe Alexandra să se dea jos. Coborând, ea şopti:

— Îţi mulţumesc, milord.

Tânărul nu-i răspunse, ci doar făcu o plecăciune scurtă, moment în care ea îi întoarse spatele şi intră în casă, închizând uşa în urmă, fără să mai aştepte să vadă dacă Blackmoor se urcă sau nu în trăsură. Îi mulţumi valetului care o aşteptase să se întoarcă acasă şi-l concedie, trimiţându-l la culcare. Dar nu-şi termină bine vorbele, că auzi vocea mamei ei, din bibliotecă:

— Alexandra, tu eşti?

Oftând, Alexandra străbătu foaierul, pentru a o saluta.

— Da, prinţesa s-a întors de la bal, chicoti ea, trântindu-se pe un scaun de piele. Îşi scoase pantofii, îşi ghemui picioarele sub ea şi începu să-şi descheie butonii de la mănuşi.

Mama şi tatăl ei stăteau aşezaţi în scaune identice, ca într-un ritual la care fata asistase de sute de ori până atunci. Când unul dintre copii ieşea în oraş şi era aşteptat să se întoarcă târziu, părinţii stăteau treji şi-şi ţineau unul

altuia companie, până când odrasla revenea acasă. Tatăl ei sorbea un pahar de scotch, în vreme ce mama citea, dar în general sfârşeau prin a sta la taifas. Alex adormise de nenumărate ori pe duşumeaua bibliotecii, în sunetul discuţiilor lor. Oricât ar fi fost de obosită, îi plăcea mult să stea cu ei.

Tatăl ei vorbi primul, întrebând, cu glasul lui melodios:

— Nu pare răspunsul unei tinere lady care vine acasă după o seară pe deplin amuzantă.

— Nu ţi-a plăcut la bal, iubire? o descusu mama ei.

— Balul în sine a fost minunat, spuse Alex, dându-şi jos mănuşa albă de satin şi punând-o pe marginea fotoliului. Nicola era minunată şi amuzantă ca întotdeauna, iar Lord şi Lady Salisbury… ei bine, Lord şi Lady…

Încurcătura ei stârni zâmbetele ambilor părinţi.

— Dar, dacă a fost atât de bine, de ce pari aşa supărată? o întrebă tatăl ei, tachinând-o. Oare să fie de vină vreun partener nepriceput, care te-a călcat pe picior la cadril?

Alex îi trimise un surâs prefăcut.

— Aş fi vrut eu să fie aşa, dar nu e. Dacă tot mă întrebaţi, aflaţi că m-am cam certat cu Blackmoor.

— Din ce cauză? întrebă ducesa.

Oftând, Alex îşi privi atentă cealaltă mănuşă, pe când îşi scotea din ţesătura fină de satin degetele, rând pe rând. Într-un târziu, rosti:

— Totul a fost bine până când am dansat cu cineva cu care el nu era de acord.

— Cu cine? întrebă ducele încruntat.

Alex începu să fluture o mănuşă, cu o mină frustrată.

— Freddie Stanhope! Total inofensivul Freddie Stanhope.

— Dar credeam că Stanhope şi Blackmoor sunt prieteni, zise ducesa, căutând din priviri o confirmare din partea soţului.

Acesta însă nu răspunse, lăsând-o pe Alex să continue.

— Şi eu credeam, până la sezonul ăsta. Will, Nick şi Kit par să se bucure, ca întotdeauna, de compania lui Freddie, dar Blackmoor susţine că ar avea intenţii ascunse şi nu e de încredere în preajma femeilor, mai ales a mea. Ceea ce e ridicol, dacă ţinem seama că eu şi Freddie am fost prieteni încă din copilărie.

— E chiar ciudat. Mi-a plăcut mereu de tânărul Stanhope, spuse ducesa, iar cuvintele ei stârniră râsul soţului.

— Îmi imaginez că tocmai din această cauză se teme şi Gavin. De generaţii întregi, femeilor „le-a plăcut mereu" de bărbaţii din familia Stanhope. Răsucindu-se spre Alex, o întrebă: A fost cumva tânărul Stanhope necuviincios în prezenţa ta?

— Niciodată, spuse Alex cu vehemenţă. Dimpotrivă, Freddie a fost un prieten de nădejde. Chiar dacă e puţin afemeiat, faţă de mine a fost inofensiv. La urma urmei, îl

ştiu de atâţia ani, şi e foarte apropiat de Nick. Doar ne distrăm împreună, iar Blackmoor pare decis să distrugă tot ce pare să mă distreze pe mine. Îşi ia prea în serios rolul de înlocuitor de frate, iar în seara asta a întrecut toate limitele, lăsându-mă puţin…

Se opri şi-şi concentră atenţia asupra rochiei sale. Vocea i se topi, ajungând doar o şoaptă când rosti ultimul cuvânt din frază:

— … Furioasă.

Ducele râse de modul copilăresc în care fata vorbise, dar mama ei nu părea deloc amuzată.

— O, Alexandra, zise ea, cu un aer de cunoscătoare, ce aţi făcut?

— Nimic! Chipul şi tonul fetei erau cât se poate de împăciuitoare. El a început să pretindă că e păzitorul meu… de parcă aş fi vreun animal. N-are încredere că aş şti singură cum să-mi port de grijă, aşa că i-am spus în faţă *exact* ce gândeam.

— Ciudat! făcu ducele, pe un ton amuzat. Dar i-ai spus în particular, sper.

— Vezi… aici e problema.

Alex simţi cum roşeaţa îi urcă în obraji când tatăl ei râse zgomotos, iar mama ei icni:

— Alexandra Stafford! Apoi i se adresă, vizibil supărată, soţului ei: Asta e numai din cauză că eşti prea îngăduitor cu ea. Se răsuci spre Alexandra şi întrebă: Şi unde i-ai spus *exact* ce gândeai?

Răspunsul nu întârzie:

— În sala de dans… dar n-a auzit nimeni!

— Alexandra, strigă, indignată, ducesa.

— Chiar nimeni? întrebă ducele.

— Ei bine… nimeni… cu excepţia lui Freddie.

Tatăl vorbi, tot pe un ton amuzat:

— Aş paria că, dată fiind opinia lui Blackmoor despre Stanhope, el nu-l consideră nici pe departe ca fiind „nimeni”.

— Chiar aşa, adăugă ducesa. Da, atunci asta poate explica de ce tu şi Gavin v-aţi certat.

Alex tocmai voia să se apere, când Harquist, sosit pe neaşteptate, îşi drese glasul şi o întrerupse. Alex se întoarse spre el surprinsă, întrucât valetul rareori era prezent alături de ei la o oră aşa târzie. Bătrânul spuse repede:

— Milord, doamnelor, Lord Blackmoor e aici şi solicită o audienţă.

Alex îşi privi stupefiată părinţii; mama ei părea surprinsă, tatăl – doar curios.

— Tată, te rog să nu-l primeşti! şopti ea grăbită. Nu mai vreau să am parte de atitudinea lui exagerat de protectoare în seara asta.

— Ba îl voi primi, Alexandra, replică ducele. Trebuie să suporţi consecinţele faptelor tale, Harquist, trimite-l, te rog! îţi mulţumesc.

Alex aruncă atunci o privire rugătoare mamei, dar

aceasta nu făcu nimic să-şi salveze unica fiică. Fata se întrebă dacă mai avea timp să iasă din cameră înainte de sosirea lui Blackmoor.

Dar nu mai făcu niciun pas, căci Gavin trecu pragul uşii.

— Milord, iartă-mă că îndrăznesc, la o oră atât de târzie.

„La naiba! Nicio scăpare!” îşi zise Alex, evitând să-l privească pe noul intrat.

— Niciodată nu e târziu pentru tine, Gavin, îl linişti tatăl fetei. Dar arăţi ca naiba, ce s-a întâmplat?

Auzind tonul tatălui său, Alex nu se putu abţine să nu-l privească pe Blackmoor. Într-adevăr, avea o înfăţişare deplorabilă. Faţa i se înroşise şi respira greu, de parcă ar fi alergat tot drumul. Era oare posibil să fi venit ca să-şi ceară scuze? Sprâncenele Alexandrei se arcuiră, în semn de curiozitate, în clipa când el vorbi.

— N-aş îndrăzni să vă deranjez dacă n-ar fi vorba despre un lucru extrem de grav. Vedeţi…

Alex se aplecă spre el. Oare avea să-şi mărturisească faptele săvârşite la dineul de la reşedinţa Worthington? Oare pentru asta venise acolo în toiul nopţii?

— E vorba despre reşedinţa Blackmoor, zise el. Am căzut pradă hoţilor.

Capitolul 14

Bărbatul se plimba furios de la un capăt la altul al camerei.

Noaptea fusese crucială pentru planurile lui. Îşi convinsese partenerii să-i mai dea o şansă – încă o zi pentru a descoperi ceea ce căuta cu disperare. Promisese să găsească documentele pe care, ştiau ei, răposatul conte le deţinea. Jurase să ducă la îndeplinire această misiune, căci i se părea cea mai uşoară soluţie pentru rezolvarea problemei. Ştia că, dacă găsea altcineva informaţiile înaintea lui, el avea să fie primul ajuns în ştreangul călăului.

Dar dăduse greş.

Nu putuse cerceta biblioteca aşa cum plănuise. Începuse… golise biroul şi scotocise prin dulapuri. Tocmai când începuse să examineze rafturile cu cărţi, văzuse felinarele unei trăsuri purtând blazonul reşedinţei Worthington şi înţelesese că era momentul să-şi ia tălpăşiţa. Ah, dacă băiatul n-ar fi venit mai devreme acasă de la bal! Dacă ar fi rămas alături de limitaţii şi desfrânaţii membri ai lumii bune, petrecând în exces, de parcă n-ar fi existat nimic pe lume de care să le pese. Ce se întâmplase de tânărul conte fusese obligat să revină acasă cu câteva ore mai devreme decât se aşteptase el? Poate că junei Worthington i se făcuse rău…

Iar Blackmoor nu avusese altceva de făcut decât s-o conducă acasă. „Ce manierat”, îşi zise el, zâmbind dispreţuitor. Şi apoi, într-o clipă, fu cuprins de un uimitor sentiment de calm. Soluţia era clară, ca şi cum n-ar fi existat niciodată vreun dubiu în această privinţă. Fără informaţii, nu exista posibilitatea de a fi prins, iar băiatul era singura persoană convinsă că moartea contelui nu fusese provocată de un accident. El era problema – întotdeauna fusese. Contele de Blackmoor era tot ce rămăsese între el şi liniştea lui. Libertatea lui. Fără tânărul conte, nimeni nu s-ar mai fi sinchisit să caute răspunsuri pentru cele întâmplate pe domeniul Essex. Nimeni n-avea să-şi mai bată capul cu descoperirea adevărului în privinţa morţii contelui.

Soluţia era evidentă.

El îşi mânjise deja mâinile cu sângele unui Blackmoor. Ce mai conta încă unul?

*

Câteva ore mai târziu, Alex era încă în bibliotecă, alături de mama ei, doar că acum aştepta reîntoarcerea tatălui ei de la reşedinţa Blackmoor, unde bărbatul plecase imediat după anunţul stupefiant făcut de tânărul conte.

Ecoul cuvintelor lui Blackmoor nu se stinsese încă, că ducele şi intrase în acţiune, cerându-i lui Harquist să trezească urgent valeţii, pentru a-i înştiinţa pe poliţiştii de pe Bow Street, corpul armat însărcinat cu păstrarea ordinii în Londra, şi pe marchizul de Langford, unul dintre cei mai buni investigatori din Marea Britanie. De îndată ce

mesagerii fuseseră trimişi, ducele şi tânărul conte se întorseseră la reşedinţa Blackmoor, pentru a evalua situaţia. Excelenţa Sa nu spusese mare lucru, doar le sfătuise pe soţia şi pe fiica lui să nu-l aştepte, ci să meargă la culcare.

Desigur, femeile Stafford nu aveau nicio intenţie de a pleca spre dormitoarele lor înainte de a şti exact ce se întâmplase în noaptea aceea la reşedinţa Blackmoor şi ce urma să se facă pentru ca tâlharul care-l jefuise pe Gavin să fie prins. Alex încercă, pe rând, să citească, să brodeze şi să-şi vadă de corespondenţa cu verişoarele ei de pe continent, dar fără folos. Se pomeni trează, la ora trei şi un sfert dimineaţa, ascultând respiraţia uşoară a mamei sale, care aţipise pe scaunul ei.

Aşteptarea îi dădu suficient timp să mediteze la comportamentul ei de la bal, de la dineul Worthington şi din cele două săptămâni dintre evenimente, precum şi la sentimentele ei faţă de Blackmoor, pe care era îngrozită să le recunoască.

Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât se îngrijora mai tare – nu în privinţa furtului, care era un incident nefericit, fără îndoială, dar care urma să fie rezolvat de poliţişti şi de tatăl ei. Se îngrijora, în schimb, fiindcă ea şi Blackmoor se îndepărtau atât de evident unul de altul; se îngrijora deoarece i se părea că avea cu el o relaţie complet diferită de cea avută până atunci; şi se îngrijora că distrusese orice soi de relaţie ar fi avut, pierzându-şi cumpătul de faţă cu Freddie. Pur şi simplu nu mai era ea din clipa în care Gavin fusese atât de aproape s-o sărute.

La urma urmei, aproape se sărutaseră, nu?

Torturându-se pe sine însăşi, fata repetă în minte, iar

şi iar, scena de pe terasa reşedinţei Worthington, de fiecare dată întrebându-se cum de putuse fi atât de necugetată încât să creadă că el avea să o sărute. Poate toată această emoţie fusese în van. Poate interpretase greşit situaţia – în definitiv, nu era ceva cu care să se mai fi confruntat. Poate nici fuseseră cât pe ce să se sărute. Poate totul se petrecuse doar în mintea ei. Oricum, ea nici nu voise cu adevărat să fie sărutată de Blackmoor.

Ba sigur că voise asta. Da, îşi dorise un sărut. Şi încă îl voia. Voia ca Blackmoor să-i ceară să revină la el. Cum de se întâmplase una ca asta? Tânăra oftă, înspăimântată de faptul că sezonul complicase, într-un mod total neplăcut, majoritatea lucrurilor din viaţa ei.

Orologiul din hol bătut de trei şi jumătate, amintindu-i fetei că trecuseră două ore de când tatăl ei şi Gavin plecaseră să-i alarmeze pe poliţişti. Alex privi spre tavan, întrebându-se cât mai avea de aşteptat ca tatăl ei să revină acasă cu veşti.

Tocmai se hotărâse să trimită un valet la reşedinţa Blackmoor, să vadă cum stăteau lucrurile, când auzi uşa de la intrare deschizându-se şi vocea de tenor a tatălui:

— Nu-i nicio problemă, Gavin. Ştii asta. Mama ta nu ne-ar ierta niciodată dacă nu ţi-am oferi un acoperiş deasupra capului, în noaptea asta şi-n cele ce vor urma. Şi, un lucru şi mai important, ducesa nici n-ar accepta o altă variantă. Pentru asta pot băga mâna-n foc!

Alex se ridică şi merse la uşa bibliotecii, de unde-i văzu pe duce şi pe Blackmoor întinzându-i paltoanele şi bastoanele lui Harquist, care stătuse treaz toată noaptea, în aşteptarea stăpânului.

— Mulţumesc, Harquist. Te rog, pregăteşte o cameră pentru Lord Blackmoor, şi asta-i tot, dragul meu, poţi merge pe urmă la culcare. Te-ai depăşit pe tine în noaptea asta, zise ducele, pe un ton cald.

— Aşa-i, Harquist, încuviinţă Blackmoor. Îţi mulţumesc pentru tot sprijinul!

— Domnilor, a fost plăcerea mea, zise bătrânul. Lord Blackmoor, camera stacojie te aşteaptă deja. Excelenţa Sa ducesa spera că vei petrece seara alături de noi, încheie el şi se retrase, cu o scurtă plecăciune.

Istovit, ducele găsi puterea să-i zâmbească lui Blackmoor.

— Vezi? Eşti bine-venit la noi, băiete! Apoi, întorcându-se, o observă pe Alex. Hei, eşti încă trează, fetiţo?

Ea încuviinţă din cap, cu un aer serios.

— Desigur. Eu şi mama am rămas treze pentru a ne asigura că totul va fi aranjat când vă întoarceţi. Dar, privind peste umăr, se corectă: De fapt, eu şi mama am stat aici *jos* pentru a ne asigura că totul va fi pus la punct. Despre rămas treze însă…

Ca şi cum ar fi primit un imbold, ducesa, care între timp se trezise, ieşi din bibliotecă şi-l îmbrăţişă cu căldură pe Blackmoor.

— Ştiu că eşti conte acum, Gavin, dar până şi conţii au nevoie de grijă maternă uneori, zise ea.

— Într-adevăr, aşa e, admise el încercuindu-i trupul cu braţele puternice.

Ducesa se trase îndărăt puţin şi îl sărută pe amândoi obrajii, apoi îi spuse:

— Rămâi la noi. Nici nu se pune problema!

— Da, Excelenţă, vă mulţumesc.

Ducesa îi înlătură mulţumirile cu o fluturare din mână..

— Camera stacojie e deja pregătită. Alexandra te va conduce!

— Vă mulţumesc, Excelenţă, spuse Gavin.

— N-ai pentru ce! Ne vedem la micul dejun, zise femeia şi, răsucindu-se spre Alex, vorbi ca o regină: Alexandra, mă gândesc că Gavin a avut o noapte suficient de agitată. Încearcă să nu o înrăutăţeşti.

Obrajii fetei se îmbujorară, dar ea nu spuse nimic, ci acceptă sărutul mamei.

— Da, mamă!

— Noapte bună.

Cu aceasta, ducele şi ducesa îşi luară rămas-bun de la Alex şi de la Blackmoor şi urcară scările către dormitoarele lor.

După plecarea părinţilor, Alex se scutură pentru a ieşi din transă şi intră iar în bibliotecă, să stingă lampa şi să ia o lumânare de care să se folosească pentru a înainta pe holurile întunecate, până la etaj. Sarcina aceasta o împiedică să se gândească prea serios la faptul că se afla, din nou, singură cu Blackmoor. Reveni, cu lumânarea în mână, şi-l găsi pe Gavin sprijinit de tocul uşii, masându-şi

ceafa cu degetele şi ţintuind-o cu privirea.

Alex vorbi repede, dornică să umple tăcerea:

— Milord, te simţi bine?

El îi zâmbi obosit.

— Pe cât de bine te poţi simţi după o asemenea noapte. Dar, trebuie să-ţi mărturisesc, sunt fericit să mă aflu acum aici.

— Şi noi suntem fericiţi să te găzduim. Sper ca lucrurile să arate mai bine dimineaţă… sau măcar mai luminoase.

— Să sperăm că aşa va fi.

— Nici mama şi nici eu n-am fi suportat să te ştim singur la reşedinţa Blackmoor în noaptea asta.

Gavin surâse iar.

— Voi două sunteţi o forţă irezistibilă. Nu m-aş încumeta să vă înfrunt.

În pauza ce urmă, Alex căută un subiect neutru – unul care să-i poată alunga nervozitatea resimţită la gândul că era singură cu el.

— Hoţii ţi-au furat multe lucruri?

— Nu, zise el şi scutură din cap. De fapt, nu am remarcat să fi furat ceva. Se pare că hoţul a fost întrerupt în mijlocul spargerii. Am rămas cu toate bunurile, dar individul a lăsat în urmă o mizerie de nedescris.

— Vrei să spui că hoţul era în casă când ai ajuns tu?

Gândul îi dădu fetei fiori pe şira spinării.

— Aşa cred, zise el şi, văzând stupoarea de pe chipul fetei, păşi spre ea şi încercă să o calmeze. Dar nu l-am văzut. Deci totul e bine.

— Hmm, în afară de faptul că ai fi putut fi ucis, vrei să spui… Şi totul din pricina mea!

— Din pricina ta? făcu el, şi în glas i se citi confuzia.

— Desigur! Dacă nu ne-am fi certat…

Fata vru să mai spună ceva, dar se opri.

— Dacă nu ne-am fi certat, nu l-aş fi putut surprinde pe hoţ şi probabil că acum din reşedinţa Blackmoor ar fi lipsit lucruri de preţ. Pe când aşa, am pierdut doar timpul necesar pentru a face ordine în biroul meu.

— Şi totuşi… Alex făcu iar o pauză, apoi vorbi, ţinându-şi privirea în pământ. Îmi pare rău.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

— Ba este. Nu-mi pare rău doar pentru spargere – deşi sunt necăjită şi din cauza asta. Dar îmi pare rău mai ales pentru aseară, şi pentru Freddie, şi pentru că te-am supărat atât… şi pentru tot.

Când îşi încheie spusele, vocea ei nu mai era decât o şoaptă.

— Alex.

Ea nu putu să-şi înalţe ochii spre el.

— Alexandra! Uită-te la mine.

Oftând, fata se supuse şi-i întâlni privirea, iar el zise cu hotărâre:

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare pentru nimic. Eu sunt de vină, fiindcă te-am provocat… O ştiu acum la fel de bine cum o ştiam şi atunci. Îmi pare rău că am fost bădăran. Trebuia să-mi fi controlat comportamentul cu mult înainte de a ajunge la cearta noastră din toiul balului. Se întinse şi luă lumânarea din mâinile ei, punând-o pe o masă alăturată, apoi cuprinse palmele fetei într-ale lui. *Eu* sunt singurul care ar trebui să-şi ceară iertare. Nu ştiu ce m-a apucat în privinţa lui Freddie. Întotdeauna mi-a plăcut de el. Dar în sezonul ăsta… când l-am văzut că flirtează cu tine… mi-a fost greu să privesc. Şi ştiu că purtarea mea a fost vrednică de dispreţ.

— Trebuie să încetezi să te gândeşti la mine ca la o soră, Gavin.

El schiţă un zâmbet.

— Asta pare a fi singura problemă.

Nedumerirea umbri ochii ei de smarald în clipa când tânărul continuă:

— Vezi, eu nu m-am gândit la tine ca la sora mea. De fapt, modul în care gândesc atunci când vine vorba despre tine e chiar opusul a ceea ce ar presupune sentimentele frăţeşti.

Cuvintele dăinuiră în aer, şi Alex făcu ochii tot mai mari pe măsură ce începea să înţeleagă.

— Văd că pricepi ce vreau să spun, zise Gavin zâmbind. Îi dădu drumul la mâini şi îşi trecu degetele prin păr, ca şi cum n-ar fi ştiut ce să facă cu ele. Nu trebuie să

te îngrijorezi. N-am de gând să-mi urmez sentimentele.

— De ce? întrebă Alex, fără să se gândească la ce spusese.

— Ah, dacă aş şti de ce… Sentimentul ăsta a început să se manifeste la debutul sezonului şi iniţial l-am pus pe seama faptului că mi-ai lipsit cât am fost în doliu. Şi chiar mi-ai lipsit. Dar, în loc ca sentimentul să se atenueze pe măsură ce-mi petreceam timpul în compania ta, zise el şi spintecă aerul cu palma, el devenea tot mai puternic.

Alex se uită în sus şi-i întâlni ochii cenuşii, încărcaţi de frustrare.

— Nu te întreb de ce simţi astfel, Gavin. Te întreb de ce nu-ţi urmezi sentimentele, îl lămuri ea.

Blackmoor împietri. Niciunul dintre ei nu se mişcă, fiecare temându-se să facă următorul pas. Primul pas. Momentul se prelungi, părând o veşnicie, iar Alex începu să se simtă groaznic, de parcă ar fi spus ceva greşit.

— Eu.. Îmi pare rău… Nu ştiu ce m-a făcut să zic aşa ceva, se bâlbâi ea şi făcu un pas înapoi.

— Nu!

Tonul lui era delicat, dar nu admitea refuz. Fata rămase nemişcată, în vreme ce el continuă:

— Există o mulţime de motive pentru care n-ar trebui să fac ce-mi dictează sentimentele. Îşi ridică palmele şi cuprinse chipul fetei între ele. Şi există o sută de motive pentru care ar trebui să ies din camera asta chiar acum. Se aplecă, atât de aproape de ea, încât îi simţea răsuflarea în obraji. Dar de data asta vreau să dau ascultare

sentimentelor mele.

Şi, zicând aceste cuvinte, o sărută. În clipa în care simţi buzele lui apăsându-le pe ale ei, Alex nu se putu stăpâni să-i întoarcă sărutul, desfătându-se cu parfumul buzelor lui. Erau calde şi tari, şi, când le simţi atât de minunate, toate gândurile o părăsiră. Era primul ei sărut – oferit unei persoane atât de neaşteptate, într-un loc atât de neaşteptat şi într-un moment la fel de neaşteptat. Dar era perfect… şi ea ar fi vrut să nu se sfârşească niciodată. Ar fi vrut să rămână acolo pentru totdeauna, cuibărită în magia acelui moment perfect, simţind mâinile lui Gavin pe obraji, căldura trupului lui, ritmul respiraţiei lui şi senzaţia că era prinsă într-un vârtej care nu se mai oprea.

Desigur, acesta se opri. Prea curând. Dar, când totul luă sfârşit, el îşi sprijini fruntea de a ei, îşi închise ochii şi respiră adânc, de parcă ar fi vrut să se pregătească sufleteşte înainte de a o lăsa să se îndepărteze.

— Am aşteptat asta vreme de săptămâni întregi, zise el, cu surprindere în glas. Sunt mai degrabă şocat că s-a întâmplat.

— Nu mai şocat decât mine, îmi închipui, spuse ea şi zâmbi sfioasă.

— Deci nu vrei să îmi tragi una şi să fugi din cameră?

— Nici vorbă. Dimpotrivă, întreaga experienţă chiar mi-a plăcut.

— Sunt bucuros s-aud asta, chicoti el.

Fata roşi şi lăsă privirea în jos, întrebându-se ce ar cere eticheta să facă într-o asemenea situaţie. Imediat, îşi dădu seama că nu exista niciun fel de conduită de urmat,

întrucât comportamentul ei fusese total nepotrivit.

„Ce are să se întâmple acum?”

Întrebarea îi plutea încă prin minte când orologiul bătu ora patru. În clipa aceea, îl privi uimită pe Gavin. El luă lumânarea din locul unde o pusese Alex şi zise:

— Cred că e momentul să mergem la culcare, Lady Alexandra. A fost o noapte foarte plină.

În cuvintele ei se citi dezamăgirea.

— Da, cu siguranţă. Probabil eşti epuizat.

El ridică dintr-o sprânceană la auzul acestor cuvinte şi se îndreptă spre uşă.

— Dimpotrivă, acum parcă m-am umplut de energie, şi asta numai datorită ţie.

Fata roşi din nou şi mulţumi în gând pentru lumina slabă care îi ascundea fâstâceala. Ce se întâmpla cu ea?

Tânărul conte aşteptă ca Alex să intre în foaier, apoi o urmă, cu lumânarea în mână. La baza scărilor, chiar înainte ca Alex să înceapă să urce, el o opri.

— Stai!

Ea îl privi curioasă, iar Blackmoor spuse:

— N-am onorat ocazia de a te însoţi cum trebuie acasă aseară, Alex. Aşa că lasă-mă să-ţi ofer o companie corespunzătoare acum.

Îşi întinse mâna spre ea, iar Alex i-o prinse. Urcară împreună scările, în tăcere.

Mult mai târziu, când Alex se afla în pat, neputând să doarmă din cauză că inima îi bătea nebuneşte, îşi imagină că încă putea simţi căldura palmei lui, lipită de a ei.

Primul ei sărut. Cu *Gavin.* Cuvintele i se roteau iar şi iar în minte, în vreme ce revedea acel moment, sunetul fin al respiraţiei lor, mişcarea mâinilor lui, felul cum lumina se risipise prin auriul părului lui atunci când fruntea lui Gavin se sprijinise de a ei. Oftă şi-i şopti numele în întunericul dormitorului ei, înainte de a se întoarce pe o parte, privind pe fereastră coroanele copacilor, luminate de razele lunii. Simţea energia acelei nopţi scurgându-i-se prin trup şi împiedicând-o să adoarmă. Mintea ei gonea năvalnic; erau atât de multe lucruri la care să se gândească – atât de multe lucruri care se schimbaseră. Gavin n-avea să-i mai fie niciodată un simplu prieten. Nicicând n-avea să se mai gândească la el ca la un frate. Pentru totdeauna, el avea să fie primul bărbat pe care îl sărutase.

Acum înţelegea ce voiau toţi să spună atunci când vorbeau despre dragoste… *acest sentiment* trimisese pe mare mii de corăbii în Războiul Troian, *acest sentiment* o aruncase pe Guinevere în braţele lui Lancelot, *acest sentiment* îl făcuse pe Fitzwilliam Darcy să-şi mărturisească adoraţia pentru Elizabeth Bennett. Chicoti în întuneric gândindu-se cât fusese de prostuţă, ameţită de încântare. Ani de zile ironizase acest sentiment… crezuse dintotdeauna că acest gen de dragoste minunată şi frenetică nu poate exista decât în legende. Şi totuşi, în acea noapte, în braţele lui Gavin, ea îi simţise gustul.

Cu faţa ascunsă în pernă, ţipă de bucurie, apoi se întoarse pe spate şi oftă, imaginându-şi cum Gavin dormea la doar câteva camere distanţă.

Se întrebă ce-avea să-i aducă ziua de mâine.

Capitolul 15

— Stai să văd dacă am înţeles bine!

Ella era aşezată pe patul Alexandrei, privind cum Eliza pieptăna cu grijă şuviţele lungi ale fetei şi le aranja într-un coc elegant. Blackmoor a sosit acasă mai devreme decât de obicei şi l-a surprins pe hoţ, făcându-l să fugă înainte de a apuca să fure ceva de la reşedinţa Blackmoor?

— Da! Chiar aşa credem că s-a întâmplat.

Cele trei fete erau în dormitorul Alexandrei, pregătindu-se pentru mult aşteptatul bal Worthington. Deşi, în mod tradiţional, ar fi trebuit să se îmbrace acasă şi să sosească separat, ele căzuseră de acord ca în acea seară să se îmbrace împreună. Eliza, pe care tinerele o adorau, acceptase să-şi dăruiască tuturor geniul în ale machiajului şi-n ale coafurii, aşa că Vivi şi Ella veniseră, cu rochiile la ele, pentru ceaiul de la ora cinci, iar acum aşteptau, răbdătoare, ca servitoarea să-i termine cocul Alexandrei, pentru a se ocupa de ele.

Alex nu se amăgi imaginându-şi că nu avusese şi un alt motiv pentru a le invita în seara respectivă. Trecuseră câteva zile de la sărutul ei cu Blackmoor, şi, deşi de atunci îl mai văzuse de câteva ori, experienţa nu se mai repetase. Nu fiindcă ar fi fost el prea rezervat. Dimpotrivă, atitudinea tânărului faţă de ea era din nou aceea manifestată de ani

buni. El venea la reşedinţa Worthington la prânz, la ceai sau la cină, glumea cu fraţii ei, sporovăia cu părinţii ei şi în general era la fel de fermecător ca întotdeauna.

Dar nicio vorbă despre sărut! Nicio tentativă de a-l repeta! Nici măcar o referire la el, fapt care o frustrase şi, în egală măsură, o buimăcise pe Alexandra, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva ea însăşi îşi imaginase că sărutul însemna mai mult decât era de fapt – la urma urmei, Blackmoor trecuse prin clipe groaznice în acea noapte, şi poate că sărutul fusese o stranie întâmplare. Analizase de zeci de ori în gând această posibilitate şi în final decisese că era timpul să le destăinuiască tot prietenelor sale. Se săturase să simtă un gol în stomac de fiecare dată când el intra în cameră sau ea îi auzea vocea. Era tot mai iritată, simţind că devenea tot mai ursuză din cauza întregii situaţii, şi avea nevoie de o doză de obiectivitate pentru a-şi recăpăta liniştea.

Desigur, încă nu le spusese nimic. Nu era sigură cum anume să-şi anunţe prietenele şi camerista că fusese sărutată. Întreaga experienţă o făcea să se simtă ca peştele pe uscat. Îi displăcea ideea de a da totul în vileag în toiul conversaţiei – nu voia să facă o scenă, mai ales dacă nu era un eveniment important. În schimb, le spusese despre spargerea de la reşedinţa Blackmoor, fapt care-i dăduse curaj să le dezvăluie şi restul poveştii.

Vivi, care stătea pe o canapea, vizavi de măsuţa de toaletă a Alexandrei, spuse:

— Tata mi-a povestit că toată casa a fost răscolită. Ai văzut-o?

— Nu. Deşi Gavin mi-a destăinuit faptul că paguba s-a limitat la biroul lui. El pare să creadă că hoţul n-a căutat

obiecte de valoare. Dimpotrivă, căuta un anume lucru.

— Şi tata zice la fel, încuviinţă Vivi, dar se pare că nimeni nu ştie ce anume ar fi putut căuta cineva acolo… Deci nimeni nu ştie dacă obiectul în chestiune a fost sau nu luat.

— Poate era ceva ce aparţinuse fostului conte? presupuse Ella.

— Posibil. Dar oare Gavin n-ar fi trebuit să ştie dacă exista vreun lucru important deţinut de tatăl lui? întrebă Alex mirată, în vreme ce Elizei îi dădea de furcă o buclă rebelă.

— Şi asta e posibil, admise Ella, mângâind cu palma cuvertura pe care stătea. Dar cum moartea contelui a fost atât de neaşteptată, poate că el n-a avut timp să-l înştiinţeze pe Gavin despre acest lucru.

— Oricum ar fi, cel mai mult contează că Blackmoor e nevătămat. Fie tata, fie poliţiştii din Bow Street vor da de urma hoţului. Vivi se ridică şi veni în spatele Elizei, urmărind-o cu câtă migală lucra, apoi o întrebă pe Alexandra: Gavin a dormit la reşedinţa Blackmoor în noaptea aceea?

Alex scutură din cap, atrăgându-şi o privire aspră din partea cameristei, care o trase de o buclă ceva mai tare decât de obicei.

— Nu, n-a dormit. Mama nu l-ar fi lăsat nici în ruptul capului. A venit aici după ce au plecat detectivii.

— Săracul Blackmoor, trebuie să fi fost o noapte cumplită pentru el, îşi dădu Vivi cu presupusul. Ai reuşit să vorbeşti cu el după ce-a sosit aici? Sau era prea târziu?

— Eu şi mama l-am aşteptat.

Vivi încuviinţă, recunoscând că, desigur, Alexandra şi ducesa ar fi trebuit să-l aştepte pe Gavin.

— Cum se simţea?

— Era…

Alex făcu o pauză, privindu-şi imaginea în oglindă, aparent preocupată de activitatea Elizei. Îşi dădu seama că acela era momentul prielnic pentru a le destăinui fetelor ce se întâmplase.

— … Era bine. Era obosit şi copleşit de cele întâmplate, dar noi… Trase adânc aer în piept, dar îşi pierdu curajul. Am stat puţin de vorbă, mi s-a părut că stătea bine cu moralul.

— Ţi-a spus ceva despre jaf? Bănuieşte pe cineva? A pomenit vreun indiciu?

Vivi râse auzind tirul de întrebări al Ellei, în vreme ce Alex o privea pe Eliza fixându-i ultima agrafă în coafură. Îi zâmbi cameristei şi-i mulţumi, proclamând:

— Nu e nimeni în insulele britanice mai priceput în ale coafurilor decât tine, Eliza.

Îi cedă scaunul de la măsuţa de toaletă lui Vivi şi merse spre garderobă, pentru a lua pe ea cămăşuţa pe care urma să poarte pe sub rochia de bal în acea seară. În vreme ce se îmbrăca, Ella o întrebă iarăşi, tolănindu-se pe canapea:

— Ei? Ţi-a spus? Bănuieşte pe cineva?

Respirând din nou cu greutate, Alex răspunse cu

jumătate de glas:

— Nu. Nu mi-a vorbit despre niciunul dintre aceste lucruri. Cred că era prea ocupat să mă sărute.

Urmă un moment de tăcere. Cuvintele pluteau încă în aerul din încăpere când trei icnete rupseră tăcerea, urmate de un strigăt de durere al lui Vivi, căci Eliza, tulburată peste măsură, o trăsese, din greşeală, de păr.

Alex nu-şi putu stăpâni râsul nervos la vederea feţelor prietenelor ei. La Vivi, şocul se transformă rapid în curiozitate; Eliza era personificarea uimirii, iar Ella părea total buimacă.

— Ce-ai spus? întrebă Eliza în cele din urmă.

— Te-a sărutat? Şi tu nu ne-ai *spus* nouă? se înfurie Vivi, care se foia pe scaunul ei şi o împinsese deoparte pe Eliza, ceea ce nu o deranjă defel pe cameristă, care profită de prilej pentru a-i arunca o privire admirativă stăpânei, exclamând:

— Oh! Lady Alexandra!

Alex, care se aşezase pe un fotoliu de alături, stânjenită de atenţia acordată, rosti:

— Da, m-a sărutat. Nu v-am spus pentru că nu e un subiect atât de confortabil încât să vorbesc despre el în văzul lumii. Uitându-se la Eliza, continuă: Nu m-aş entuziasma prea tare, Eliza. Nu am primit niciun semn că sărutul se va repeta.

Vivi şi Ella făcură ochii mari.

— Poftim?

— De ce nu? se interesă şi Eliza.

Alex scutură din cap şi înălţă ochii spre tavan:

— Fiindcă el ignoră întreaga întâmplare!

Mereu pragmatică, Ella întrebă iar:

— Ce vrei să spui, că te ignoră? Parcă spuneai că v-aţi mai văzut de atunci!

— Nu am spus că mă ignoră. Am zis că ignoră cele întâmplate. L-am văzut. A fost aici, a vorbit cu mine, a mâncat alături de familia mea…

Alex îşi privi picioarele încălţate pe care le ridicase peste braţul fotoliului şi zise:

— Pur şi simplu n-a menţionat… nici măcar n-a părut să-şi amintească… sărutul.

— Cum e posibil? sări Vivi. Cu siguranţă trebuie să fie măcar mai grijuliu cu tine… decât înainte, nu?!?

Căută sprijin din partea Elizei, iar slujitoarea dădu aprobator din cap.

Alex pufni, cu un aer de dezamăgire:

— Oh, el e un gentleman perfect. Fermecător, amuzant… e Gavin, aşa cum îl ştiţi. Nu e ca şi cum m-ar evita. E ca şi cum povestea cu sărutul nu s-ar fi întâmplat vreodată. Ceea ce, oricum, ar fi mai bine decât data trecută.

Ella şi Vivi schimbară priviri uimite.

— Poftim?! zise Ella. Data trecută?

— Să înţeleg că s-a mai întâmplat? chicoti Vivi entuziastă.

— Oh, Lady Alexandra! murmură Eliza.

— Staţi puţin! Alex despică aerul cu mâna, fulgerându-le cu privirea mai întâi pe Eliza, apoi pe Vivi. Nu vă duceţi cu gândul la nişte fantezii. Situaţia nu e chiar aşa roz precum pare.

Văzându-le cât sunt de uluite, pufni:

— Dacă o să continuaţi să staţi aşa, n-o să putem fi gata la timp pentru balul de diseară.

— Te mai poţi gândi la bal într-un moment ca ăsta? interveni Vivi, răsucindu-se cu faţa spre oglindă, pentru a-i permite Elizei să o coafeze. Doar nu-ţi imaginezi că am fi interesate mai mult de o coafură banală decât de conversaţia asta!?

Camerista îi dădu dreptate, dar, cu toate astea, începu să-i onduleze părul.

— Excelentă încercare de a te sustrage, Alex, recunoscu Ella, dar nu ne-ai răspuns la întrebare. A existat şi o „dată trecută”?

— Nu chiar, se fâstâci Alex.

— Cum adică?

— Ai fi grozavă ca detectiv pe Bow Street, Ella, spuse morocănoasă Alex, ignorând privirea ironică a prietenei sale. Bine, vă spun! În seara dineului de la reşedinţa Worthington, eu şi Gavin stăteam de vorbă pe terasă şi mi s-a *părut* că *ar vrea* să mă sărute. Dar n-a făcut-o. Şi apoi, brusc, m-a evitat timp de două săptămâni.

— Aha… deci de *asta* ai fost tu în dispoziţia aia nesuferită zile bune de la acea zi, remarcă Ella.

— N-am avut o dispoziţie nesuferită, sări Alex şi se uită peste umăr, căutând sprijin din partea lui Vivi, pe care o surprinse însă tocmai când schimba priviri amuzate cu Eliza, în oglinda măsuţei de toaletă.

— Trădătoarelor, toate sunteţi nişte trădătoare, izbucni Alex, prefăcându-se supărată.

Vivi surâse, având grijă să nu-şi mai mişte capul.

— Bine, bine, zi mai departe!

— Mare lucru n-ar mai fi de zis. În noaptea spargerii de la reşedinţa Blackmoor, ne-am întâlnit aici, în bibliotecă, şi… m-a sărutat.

— Oh! Lady Alexandra! exclamă Eliza, făcând-o pe Alex să se întrebe dacă servitoarea ei îşi pierduse abilitatea de-a mai rosti şi altceva.

— Ce minunat! se entuziasmă Vivi.

— Da, aşa am crezut şi eu… Dar acum… Nu cred că sărutul acela a avut vreo semnificaţie.

— Prostii! Sărutul e cel mai important. Îţi repet, e minunat.

— Romantismul tău fără speranţă nu e de folos în această situaţie, Vivi. Te asigur că n-ai de ce să oftezi. Chiar aşa s-a întâmplat. Şi, dacă am fi fost prinşi, aş fi fost ruinată. Deşi, practic, sunt ruinată oricum.

— Aiurea, toată lumea ştie că nu eşti ruinată cu adevărat până nu eşti prinsă în flagrant, o linişti Ella.

Arată-mi mie o femeie care merge în faţa altarului fără să-şi fi sărutat deja logodnicul!

— Ruinată! Ce incitant! Cât de romantic! fredonă Vivi, iar Ella şi Alex se uitară la ea de parcă i-ar fi crescut încă un cap.

— Nu e deloc incitant, Vivi. Şi în niciun caz romantic, protestă Alex. Romantic înseamnă să fii sărutată, apoi curtată. Sau curtată şi apoi sărutată. Te asigur însă că Gavin nu mi-a făcut deloc curte.

Dar Vivi continuă să o soarbă din ochi, buimacă de încântare.

— *Te-*a *sărutat! Blackmoor te-a sărutat!*

— Vivian, întreaga casă va şti că e ruinată dacă tu continui pe tonul ăsta! se răsti Ella. Nu că ai fi cu adevărat ruinată, Alex.

— Mulţumesc, răspunse aceasta.

— Îmi pare rău, zise Vivi, cu glas scăzut. Pur şi simplu m-am lăsat dusă de val.

— E în ordine. Ştiam dinainte să-ţi spun că vei reacţiona ca şi când am fi prinse în cine ştie ce roman gotic, mărturisi Alex şi continuă, dându-şi seama ea însăşi de tristeţea ce i se simţea în glas. Deşi nu sunt în măsură să înţeleg ce ar fi de aşteptat să se întâmple, pot să vă spun cu siguranţă că n-o să mă las ignorată.

— Sinceră să fiu, nu mi se pare că el te ignoră, interveni mereu pragmatica Ella.

— Dar sper să înţelegi că toată povestea nu-mi provoacă o stare de spirit prea bună, spuse, dintr-un suflet,

Alex, apoi răsuflă de frustrare. Iată de ce mi-am jurat să nu pornesc la vânătoare de soţi în sezonul ăsta. Am depus un legământ că nu mă voi înhăma la frâul căsniciei. Întreaga speţă bărbătească e de neînţeles!

— Într-adevăr, îi dădu dreptate Ella, lucrurile *chiar a*u luat o turnură ciudată. Şi *eu* care credeam că el îi face curte lui Penelope…

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să apuce să le oprească.

— Ce? Ai crezut asta? întrebă, surprinsă, Alex.

— Ella! o admonestă Vivi. Asta-i exact ce nu are Alex nevoie să audă în clipa de faţă.

— Bine, dar… în mod cert am tras o concluzie greşită, se apără Ella. Vreau să spun… dacă o curta pe Penelope, n-ar mai fi sărutat-o pe Alex.

— Şi de ce crezi că o curta pe Penelope? trecu Alexandra direct la subiect.

— N-am niciun motiv să cred asta, cu excepţia întâlnirilor pe care le-am avut cu toţii. Penelope a fost… foarte apropiată de el. Citind dezamăgirea pe chipul Alexandrei, ea adăugă imediat: Dar probabil mi-am imaginat lucrurile astea. Ştii doar ce imaginaţie bogată am!

Vivi sări să încuviinţeze:

— Aşa e, ai o imaginaţie… Se prea poate ca Penelopa să fi fost atât de apropiată de Blackmoor pentru că ea e ca o iederă care se caţără pe orice – frumoasă, dar păguboasă. Dar Blackmoor pe *tine* te-a sărutat, Alex, ceea ce înseamnă clar că tu eşti persoana care-l interesează. N-ar fi făcut

asta dacă râvnea la inima lui Penelope Grayson. Sunt sigură că nu-i făcut din acelaşi aluat cu ea.

— Cu excepţia recentului său comportament faţă de tine, Alex, adăugă Ella.

— Ella! rosti Vivi, cu uimire în glas. Ai face bine să-ţi ţii gura dacă n-ai ceva util de spus. Există situaţii când incapacitatea ta de a distinge între ce se cuvine şi ce nu se cuvine mă uluieşte.

— Ei bine, asta ar face mai de înţeles faptul că el a ignorat toată povestea, spuse Alex, încercând să-şi păstreze calmul. În definitiv, a avut o noapte deosebit de grea şi în mod clar era pe punctul de a claca. Întotdeauna s-a simţit confortabil alături de mine, deci poate că sărutul… pur şi simplu s-a întâmplat.

— Alex, săruturile nu se *întâmplă,* pur şi simplu! spuse Vivi strict şi la obiect.

— Noi nu ştim asta. N-am mai fost niciodată sărutate.

— Cred că tocmai asta vrea să spună, Alex, replică Ella, însă Alexandra scutură din cap.

— Cum puteţi specula pe tema asta? N-am ieşit în lume decât de două luni!

— Putem specula pe tema asta fiindcă ştim că, dacă am fi prinse sărutându-ne, am fi obligate să ne măritäm, explică Ella.

Şi, cum majoritatea oamenilor pe care-i cunosc nu au fost obligaţi să se căsătorească, putem presupune că ei nu s-au sărutat cu toată lumea de prin vecinătate. Afişă apoi un zâmbet mulţumit de sine. Ai văzut? Pot fi şi de folos.

— Vivi, te rog, insistă Alex. Am fost sărutată o singură dată şi la un pas de a fi sărutată iar, în decurs de trei săptămâni, şi nu m-a prins nimeni. Sărutul nu poate fi ceva atât de ieşit din comun. Poate că Gavin o sărută şi pe Penelope, poţi să ştii?

— Uff! se strâmbă Ella, fără să-şi poate ascunde dezgustul faţă de această idee. Nici nu vreau să-mi închipui!

— Tu ai deschis discuţia asta, o repezi Vivi şi se ridică, întrucât Eliza îi terminase coafura, aranjându-i părul în bucle superbe. Meriţi să fii dezgustată. Nu am pic de milă pentru tine! Întorcându-se spre Alex în vreme ce Ella se strecură pe scaun, în faţa măsuţei de toaletă, Vivi zise: Nu ştiu eu prea multe despre curtat şi sărut, Alex, dar ştiu sigur că Blackmoor te-a adorat întotdeauna. Întotdeauna.

— Şi atunci, de ce mă ignoră? De ce nu mi-a spus-o niciodată? De ce n-a încercat să mă sărute din nou? întrebă Alex, după care oftă, acoperindu-şi gura cu mâna. Dacă am fost pur şi simplu *îngrozitoare* la asta?

— Nu ai fost, o linişti Vivi.

— Cu siguranţă nu! fu de acord şi Ella.

— De unde ştiţi voi? le întrebă Alex, măcinată de dubii. Poate că am făcut totul greşit.

— Ar fi un moment potrivit să discutăm sărutul în chestiune, propuse Ella. Cum a fost?

— Cred că a fost minunat! Aş vrea să repet experienţa pe dată! Dar dacă l-am sărutat groaznic şi pur şi simplu nu mi-am dat seama de asta?

— Nu cred că e cazul, spuse Vivi, scuturând din cap.

— Chiar aşa, spuse şi Eliza. Dacă te-a făcut să-ţi doreşti să-l săruţi din nou, şi cât mai grabnic, trebuie să fi fost un sărut straşnic!

— Pentru mine… Dar oare pentru el?

— Şi lui trebuie să-i fi plăcut, Alex, zise Ella.

Frustrarea Alexandrei răbufni iarăşi.

— Atunci de ce nu pare deloc interesat de mine? De ce nu vrea să mă sărute din nou? Poate o doreşte pe Penelope, spuse ea, cu voce tot mai firavă, pentru a încheia şoptit: De ce nu mă doreşte?

— Alex, vrei să spui… că tu îl doreşti? se miră Ella.

Fata se gândi serios la întrebarea Ellei. Oare îl dorea pe Gavin?

— Ei… sărutul acela a fost încântător, recunoscu ea.

— Desigur că a fost, dar… omul în sine? interveni Vivi. L-ai putea iubi?

Iubire? Gavin? Ea le privi pe fete în vreme ce acestea o cercetau cu privirea, de parcă urma să le împărtăşească cine ştie ce secret capital. Erau prea multe lucruri la care trebuia să se gândească…

— Eu… eu nu ştiu. Întotdeauna l-am privit ca pe un frate. Dar de curând… totul s-a schimbat. M-a sărutat, şi eu am *dorit* să o facă, şi… totul pare diferit acum. Însă nu ştiu ce să cred. Poate că lui nu i se pare nimic schimbat. Poate că sărutul ăsta n-a însemnat nimic pentru el.

Vivi merse spre ea, o apucă de umeri şi-i vorbi, cu convingere:

— Poate că nu ştiu prea multe despre chestia cu sărutul, Alex, dar ştiu că Gavin n-ar face pentru nimic în lume ceva ce te-ar răni. Inclusiv să te sărute, dacă nu şi-ar fi dorit, măcar puţin, lucrul ăsta.

Alex schiţă un surâs.

— Ai dreptate, dar dacă asta e problema? Dacă el nu şi-a dorit decât într-o prea mică măsură să mă sărute?

Vivi rămase tăcută preţ de câteva clipe, înainte ca faţa să i se destindă într-un zâmbet conspirativ.

— Atunci va trebui să ne asigurăm că într-un final el îşi va dori asta din tot sufletul.

Capitolul 16

— Nu cred c-am mai văzut vreodată atâţia oameni într-o încăpere! Dumnezeule! întreaga lume bună din Londra trebuie să fie aici! exclamă Vivi, incapabilă să-şi desprindă privirea de marea de oameni de dedesubt.

Vivi, Ella şi Alex se aflau la etajul reşedinţei Worthington, privind sala de bal de sub ele. Ele se retrăseseră într-un alcov de la etaj şi cercetau cu luare-aminte mulţimea venită pentru balul Worthington. În

fiecare an, ducele şi ducesa găzduiau cel mai mare şi mai faimos bal al sezonului londonez. Nimeni dintre cei care primeau o invitaţie aici nu pierdea ocazia de a o onora.

— Cred că se prea poate ca mama să fi invitat toată lumea din înalta societate, comentă Alex.

Îşi privi mama, care întâmpina şirul nesfârşit de oaspeţi ce se revărsa în enorma sală de bal. Încăperea era pustie în mai tot timpul anului, până când, la mijlocul lui aprilie, draperiile sale erau trase, iar husele erau îndepărtate de pe mobilă, pentru o inspecţie amănunţită, în vederea pregătirii acestei nopţi. Apoi, timp de săptămâni întregi, servitorii curăţau zecile de candelabre de cristal, lustruiau cu ceară parchetul de mahon şi spălau ferestrele imense, ce se înălţau de la duşumea la tavan, spre a se asigura că totul avea să fie perfect în seara cea mare.

Şi era perfect. Mii de lumânări fuseseră aprinse în candelabrele uriaşe care atârnau din tavan şi-n sfeşnicele care împodobeau pereţii laterali, dând întregului loc o strălucire aurie, magică. Orchestra era aşezată pe un podium, la capătul celălalt al intrării, fiind ascunsă privirilor de ghivece cu arbuşti aduşi special în încăpere pentru a crea iluzia în vizibilităţii. Dincolo de salonul principal, direct sub locul unde se găseau fetele, erau numeroase anticamere, fiecare destinate unui scop diferit: un salon cu răcoritoare unde tronau vase cu limonadă sau vin, biscuiţi şi cafea; un salon pentru supeu, situat la mijlocul sălii de bal; o sală de joc, unde oaspeţii în vârstă se puteau odihni şi jucau whist, în timp ce ascultau atenţi orice bârfă suculentă; o cameră de fumat pentru bărbaţi; un salon pentru doamne, unde acestea se puteau refugia în cazul nefericit în care rochiile pompoase le jucau feste. Mama ei se gândise la toate, şi tocmai acea atenţie la

detalii diferenţia total acest eveniment de alte baluri ale sezonului.

— E o privelişte uimitoare, remarcă Ella. Câţi oameni crezi că sunt aici?

— Probabil undeva între cinci şi şase sute, răspunse Alex confuză. Respiră adânc, de parcă s-ar fi pregătit pentru o luptă, şi se întoarse spre prietenele ei. Deşi sunt cu trei mai puţini decât ar trebui să fie, aş îndrăzni să spun. Cu toate că mi-ar plăcea mai mult să stau aici şi să urmăresc toată petrecerea de sus, am sentimentul că va veni cineva după noi dacă nu apărem cât mai grabnic.

— Aşa el zise Vivi, privindu-şi prietenele, şi adăugă: Şi ce apariţie încântătoare ne vom face!

Desigur, avea dreptate. Cu ajutorul remarcabilei Eliza, cele trei se îmbrăcaseră şi se machiaseră perfect. Toate purtau rochii croite de Madame Fernaud special pentru acel bal. Alex se gândi că formau un trio extraordinar. Vivi purta o superbă rochie aurie din mătase de Damasc, cu talie înaltă, în stil Empire, şi mâneci ataşate, care-i accentuau tenul măsliniu şi formele suple şi prelungi. Culoarea avea să stârnească, în mod sigur, invidia tuturor femeilor prezente, căci era una atât de dificil de purtat, dar care parcă fusese făcută anume pentru Vivian. Ella purta o rochie de voal roz, cu un decolteu larg, care-i scotea în evidenţă silueta delicată şi făcea trimitere la moştenirea franţuzească, de care Madame Fernaud era atât de mândră. Ţesătura rozalie, ce trimitea cu gândul scoicile cele mai deschise la culoare, se unduia ca borangicul şi se asorta de minune cu coloritul Ellei – care era deja motiv de invidie pentru doamnele din protipendada londoneză.

Rochia Alexandrei completa trioul, fiind dintr-o ţesătură de satin albastru-deschis, tivită cu fire argintii, care sclipeau în lumină de parcă ar fi fost făcute din mii de picături de apă pe cale să îngheţe. Era o rochie în faţa căreia rămâneai extaziat – o asigurase mama ei, pretinzând că balul Worthington era locul unde se aştepta ca Alex să-şi găsească viitorul soţ. În acel moment însă, fata era prea adâncită în lectura cărţii *Mândrie şi prejudecată* – pe care o citea pentru a treia oară – pentru a-şi bate capul cu rochia, dar acum, când se gândea cum să-l impresioneze pe Blackmoor, ar fi dorit să-şi sărute mama pentru decizia ei înţeleaptă de a-i comanda un asemenea minunat veşmânt.

În vreme ce coborau scara centrală a reşedinţei Worthington, observând cum, ciorchini-ciorchini, invitaţii se întorceau să le privească, Vivi le trimise prietenelor ei un surâs strălucitor şi le şopti printre dinţi:

— Pur şi simplu nu înţeleg farmecul turbanului. Lady Barrington arată de parcă i-ar fi crescut o pernă pe cap!

Incapabilă să rateze acoperământul de cap în cauză, Alex adoptă aceeaşi metodă de conversaţie şi replică:

— Chiar aşa. Deşi, dacă judecăm după imensa pană de păun care iese din turbanul acela, mi se pare mai curând că o pasăre exotică ar fi fost prinsă-n capcană acolo.

— Să încercăm s-o salvăm? întrebă, în mod ironic, Ella, făcându-le pe fete să râdă.

Când ajunseră la parter, Alex se aplecă spre Ella şi vorbi doar îndeajuns de tare încât să audă prietena ei:

— Nu-ţi mai lăsa imaginaţia debordantă să te atragă iar în grădină la noapte.

Ella afişă un zâmbet larg şi îi răspunse cu o tachinare:

— Cu siguranţă nu! Deşi mă gândeam că strania conversaţie pe care am auzit-o în noaptea aceea ar putea avea ceva legătură cu povestea cu Blackmoor. Făcu o pauză, apoi continuă, râzând: Mă rog… cu prima poveste cu Blackmoor, cel puţin.

Alex râse şi ea.

— Nu crezi că pot exista şi coincidenţe, nu-i aşa?

— Niciodată. Coincidenţele elimină amuzamentul speculaţiilor.

— Aşa e.

Şi, cu aceste vorbe, ele se lăsară prinse în vârtejul serii. Intraseră în sala de dans chiar cu câteva minute ca primul dans, un menuet, să înceapă, şi fură înconjurate de o mulţime de tineri aristocraţi, toţi dornici să-şi treacă numele pe carneţelele de dans ale fetelor. Alex se pomeni dansând cu Lord St. Marks, un marchiz simpatic, dar foarte scund, pe care-l simpatizase mereu. Ea găsi dansul destul de agreabil, până când îl observă pe Blackmoor, peste capul partenerului ei. Tânărul părea a se distra de minune, zâmbind şi râzând cu domnişoara din braţele lui – care se întâmpla să fie Penelope Grayson. Alex fu cuprinsă de o gelozie teribilă. „Cum poate dansa cu ea după ce m-a sărutat pe mine?”

— Are natura unei vipere, murmură Alex ca pentru sine.

— Ce-aţi spus, milady?

Ea îl privi zâmbind pe St. Marks şi se scuză:

— Aaa… Tocmai citesc *Antoniu şi Cleopatra,* de Shakespeare, milord, şi mă obsedează scena oribilă a morţii reginei. Ucisă de-o viperă. Groaznic, să ştii!

Din privirea nedumerită a lui St. Marks, deduse că acesta nu mai avusese o asemenea conversaţie bizară la vreun bal şi, dacă ar fi fost într-o altă stare, s-ar fi amuzat copios auzindu-l cum îngaimă un „Destul de groaznic" – în mod clar singurul răspuns pe care-l putu găsi. Prinşi în menuet, se răsuciră, astfel încât Alex nu-i mai putea zări pe Penelope şi pe Blackmoor fără să-şi lungească gâtul, într-un mod nedelicat, aşa că preferă să numere paşii până la sfârşitul dansului. Erau fix două sute patruzeci şi trei de paşi. La final, St. Marks continuă să o ţină de mână, şi străbătură astfel jumătate de salon, aşa cum cerea protocolul. Apoi, bărbatul îi mulţumi şi-şi luă rămas-bun – cu uşurare, i se păru ei. Alex începu să caute pe altcineva cu care să danseze, pentru a scăpa de gândurile ce o frământau. În niciun minut, se trezi însă faţă în faţă cu Blackmoor însuşi, îmbrăcat la patru ace, cu umerii largi şi un surâs strălucitor. Alex se întunecă la faţă. „Oare cum de se poate distra atât de bine?"

— Lady Alexandra, zise el, cu un surâs seducător şi o reverenţă scurtă.

— Lord Blackmoor, răspunse ea, neputându-şi înfrâna o nuanţă de ironie în glas. Credeam că eşti cu Penelope.

— Am fost, răspunse el amabil, dar s-a întâlnit cu nişte prieteni şi am decis să mă plimb puţin prin sală. Fraţii tăi sunt aici? întrebă el, căutându-i din privire pe tinerii Stafford.

Alex simţi o dorinţă acerbă absurdă de a-l călca zdravăn pe picior. Dar se stăpâni şi spuse sarcastic:

— Presupun că sunt, din moment ce asta e casa lor strămoşească.

— Bine, atunci aştept să-i întâlnesc, zise el zâmbind şi, ridicându-i mâna înmănuşată, luă micul creion legat cu un şnuruleţ de ea. Privind în carneţelul de bal al fetei, o şuviţă de păr blond îi alunecă peste frunte în clipa în care spuse:

— Văd că următorul tău dans e liber. Mi-l acorzi?

Distrasă de şuviţa lui rebelă, de dorinţa ei copleşitoare de a i-o îndepărta de pe frunte şi de privirea lui clară, scrutătoare, ea uită că-şi propusese să rămână nepăsătoare şi zise:

— Da, desigur.

Îl privi cum îşi aşterne numele pe cartonaş, remarcând forţa pe care scrisul lui o degaja, înainte de a se smulge din visare, furioasă pe ea însăşi pentru această reacţie nebunească.

— Atunci, mergem? întrebă el şi-i oferi braţul, conducând-o în centrul aglomeratului ring de dans, la timp pentru a prinde începutul valsului. Când o atinse, fata se simţi dezorientată, instantaneu şi inexplicabil, fără a şti cu siguranţă dacă senzaţia de ameţeală se datora paşilor rotiţi ai dansului sau faptului că putea simţi căldura palmei lui Blackmoor chiar şi prin ţesătura mănuşilor. Nu se putu stăpâni să nu fie fascinată de acea căldură, de greutatea celeilalte mâini a lui, care-i atingea spinarea, de modul în care părul lui cădea, în şuviţe răsucite, peste gulerul hainei impecabile, de porţiunea unde unghiul bărbiei sale

puternice întâlnea linia rotundă a gâtului. Se întrebă dacă pielea lui era tot aşa moale pe cât părea. Scuturând din cap, într-o încercare disperată de a ignora sentimentele ce o potopeau, fata închise ochii şi-l lăsă pe tânărul conte s-o călăuzească în cercurile valsului, dorind să şi-l imagineze nu ca pe bărbatul care o sărutase în urmă cu o săptămână, ci ca pe cel care o înfuriase adeseori în ultimul timp. Respiră adânc. „Miroase pur şi simplu minunat.”

Se dispreţui pe sine însăşi. Cu adevărat. „încetează să mai fii atât de prostuţă, Alexandra!”

— Te simţi bine, Alex?

Întrebarea fusese abia şoptită, ca pentru a fi auzită doar de ea, şi, când fata deschise ochii, văzu îngrijorarea în privirea lui cenuşie. Îi vorbi repede, aproape fără să facă pauze între cuvinte:

— Da, sunt bine, îmi pare rău, presupun doar că sunt puţin agitată din cauza balului şi a emoţiei provocate de această seară.

— Zău? şopti el şi ridică dintr-o sprânceană.

— Da, murmură fata, căutând în minte o explicaţie plauzibilă pentru fâstâceala ce o cuprinsese. Ella şi Vivi au fost aici toată după-amiaza, şi cred că am băut prea mult ceai.

Aproape că-i veni să urle. „Am băut prea mult ceai?” Răspunsul îi părea până şi ei prostesc.

— Prea mult ceai, repetă Blackmoor, zâmbind slab, iar Alex dădu să pună capăt discuţiei:

— Chiar aşa. De fapt, mă simt mai degrabă obosită.

Te deranjează dacă nu mai vorbim?

— Nici vorbă.

Îi răspunsese oare pe un ton sarcastic?

— Excelent.

Lui Alex i se păru că dansul ţinu o veşnicie. La final, se desprinse din braţele lui, permiţându-i totuşi să o conducă, potrivit protocolului. Numai că el nu se opri după ce dădură pe jumătate ocol ringului de dans. Dimpotrivă, o conduse direct afară din încăpere, către uşile ce fuseseră lăsate larg deschise spre grădinile pe care casa Worthington le împărţea cu casa Blackmoor. Ea îşi trase mâna, încercând să se desprindă de braţul contelui. Dar acesta nu o lăsă.

— Unde mergem?

— Te simţi slăbită. M-am gândit că un pic de aer proaspăt îţi va face bine.

— Mă simt mult mai bine deja. Nu mi-ar plăcea să mă aleg cu o răceală.

— O, cred că nici nu poate fi vorba să răceşti, o linişti el, iar tânăra simţi iar sarcasm în vocea lui.

Ajunseră pe terasa pe care nu mai era nimeni şi abia atunci îi dădu drumul.

— Acum o să-mi spui ce anume te supără?

— Ţi-am zis…

— Da, mi-ai zis. Ceaiul, spuse el zâmbind. Tare mincinoasă mai eşti, Neastâmpărato!

— Nu e o minciună!

— Nu? făcu el, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de balustrada de marmură ce străjuia terasa.

— Nu! pufni ea.

Gavin o privi. Aştepta.

— Bine, ai dreptate, e o minciună! Dacă vrei să ştii, sunt mai degrabă… nervoasă din pricina ta.

— Zău? N-am observat.

— Nu te mai uita aşa ironic la mine, spuse ea, cu o căutătură severă, iar el se supuse.

— Foarte bine, nu mă mai uit. De ce eşti nervoasă?

Alex se uită la el ca la un om care-şi pierduse minţile.

— Sincer, chiar nu-ţi imaginezi de ce?

El nu răspunse, ci o aşteptă să continue. Strângând balustrada rece, fata privi spre grădina cufundată în beznă. Ce-ar fi trebuit să spună? în mintea ei, motivul pentru care era nervoasă nu era doar evident, ci şi previzibil. Oare nu cunoscuse relaţia lor o schimbare nemaipomenită în ultimele câteva zile? Greşea oare crezând că între ei apăruse ceva nou, diferit şi mai curând terifiant?

Dar el nu gândea, în mod clar, astfel. Deşi şi-ar fi dorit să pară la fel de calmă şi de stăpână pe sine pe cât era el, Alex nu reuşi.

— M-ai sărutat, şopti ea.

— Da, te-am sărutat, admise el, trăgând cu nesaţ aer în piept şi apoi expirându-l.

— Şi în noaptea aceea mi s-a părut că totul va evolua cumva diferit. Doar că n-a fost aşa. A rămas la fel. Într-un sens bun… presupun. Dar… eu… îşi ridică privirea de smarald spre el şi şopti: M-ai sărutat. Şi nu poţi şterge asta.

— Ai dreptate. Nu-mi pot lua sărutul înapoi. Şi nici n-aş încerca vreodată să-l şterg. Fiindcă mi-ar fi imposibil. Oftă şi se îndreptă de spate. Dar să te sărut din nou ar fi una dintre cele mai mari greşeli pe care le-aş putea face.

Zări o sclipire de durere în ochii ei, dar, înainte să-i poată oferi explicaţii, Vivi dădu năvală pe uşi.

— O, slavă Domnului că sunteţi aici! Grabhaţ m-a înghesuit groaznic pe drumul spre salonul cu răcoritoare. N-am avut altă soluţie decât să fug de el… V-am văzut că veneaţi încoace şi… iată-mă! rosti ea, cu un zâmbet larg. Sper să nu vă întrerup, dar am nevoie de un salvator.

Ochii de smarald ai Alexandrei sclipeau de lacrimile reţinute, în vreme ce ea îl privea pe Blackmoor.

— Atunci, eşti norocoasă, Vivi. Blackmoor se simte mai mult decât confortabil în rolul de salvator. Răsucindu-se spre sala de bal, ea continuă: Dacă nu te deranjează, Vivi, eu am să mă întorc înăuntru acum.

Şi, spunând aceste cuvinte, fugi.

Capitolul 17

Alex intră iar în sala de bal, disperată să găsească un loc unde să fie singură, pentru a-şi putea obloji sufletul rănit. Desigur, cu peste cinci sute de oameni în casa ei, o asemenea dorinţă nu era uşor de adus la îndeplinire. Dar nu degeaba se jucase de-a v-aţi ascunselea prin casă toată copilăria, în seri precum aceasta. Strecurându-se prin garderoba pentru doamne, pentru a intra în holul servitorilor, care avea să o ducă într-un pavilion neocupat al reşedinţei Worthington, ea îşi puse întrebarea dacă nu cumva ar fi fost mai bine să se retragă, pur şi simplu, în dormitorul ei, fără a atrage atenţia.

Ideea nu i se închegase încă bine în minte, când îşi dădu seama că n-ar scăpa niciodată de mânia mamei ei dacă ar proceda astfel. După calculele ei, nu avea mai mult de un sfert de oră la dispoziţie pentru a fi singură cu gândurile sale, înainte de a fi nevoită să revină în sala de bal.

Ieşi din aripa servitorilor într-un coridor întunecat, îndreptându-se spre sera de portocali, ce fusese mereu încăperea ei favorită. Sunetele orchestrei se estompau pe măsură ce păşea pe holul înecat în beznă, mulţumind proniei cereşti că ducesa decisese să nu lase vizitatorii în aceste încăperi. Dar, deodată, auzi nişte murmure venind de dincolo de una dintre uşile închise ale camerelor ce dădeau în coridor. Întrebându-se cine plecase în toiul petrecerii şi, mai ales, de ce se afla în spatele uşilor închise, într-o aripă pustie a casei, Alex păşi până în dreptul uşii şi-şi lipi urechea de lemnul dur, încercând să audă cât mai bine vocile dinăuntru, ce păreau să discute despre politică.

— Napoleon se întăreşte. Primeşte sprijin din toată

Franţa. Dacă coroana britanică va lovi, o va face curând. Însă nu avem informatori să ne spună asta.

Vocea, încărcată cu dispreţ, avea un accent străin, dar Alex nu o putu identifica prin uşa groasă.

— Nu, sigur că nu. N-am sugerat să-mi spui tu. Pur şi simplu remarcam că am multe legături puternice care s-ar putea dovedi utile, în încercarea ta de a găsi informaţii. Dacă e plănuită vreo lovitură, te pot ajuta s-o previi. Cred că mi-am dovedit cu prisosinţă ataşamentul faţă de cauza voastră.

Alex îşi duse mâna la gură, uluită, înţelegând că trăgea cu urechea la o conversaţie deosebit de primejdioasă. Rămase însă tăcută, încercând să-şi domolească bătăile inimii, care aproape că acopereau vocile bărbaţilor din cameră.

— Într-adevăr… Ţi-ai dovedit implicarea într-un mod mai mult decât evident.

— Şi am de gând să o fac din nou. Mă aştept ca, în câteva zile, să primesc informaţii clare despre mişcările lui Wellington.

Alexandra făcu ochii mari, înţelegând că unul dintre bărbaţii din cameră era un spion de cea mai joasă speţă – unul care trăda secrete ale serviciului de informaţii britanic.

— Sunt sigur că tu crezi asta. Dar trebuie să înţelegi, nu putem avea încredere că vei lua şi în continuare decizii înţelepte. Am ajuns prea departe pentru a risca acum să pierdem teren. Pur şi simplu nu te mai putem implica.

Vocea era rece, calmă şi nu admitea contrazicere;

Alex îşi putu da seama de asta chiar şi prin cei câţiva centimetri ai uşii de stejar.

— Ai acţionat în pripă… şi fără niciun folos. N-ai reuşit să descoperi nimic, n-ai putut să ne spui cât anume se cunoaşte din planurile noastre. Iar informaţiile au fost chiar sub nasul tău. Implicarea ta începe deja să semene cu o treabă murdară. Şi, pur şi simplu, nu avem nici timpul, şi nici dorinţa de a mai face curat după tine.

— Să faceţi curat după mine? *Eu* sunt cel care a făcut curat.

Alex tresări când vocea de pe partea cealaltă a uşii începu să tremure, semn că bărbatul abia îşi putea stăpâni furia.

— Dacă n-aş fi fost eu, întreaga operaţiune ar fi fost descoperită. Tu şi toţi ceilalţi aţi fi fost daţi în vileag şi spânzuraţi. Dacă n-aş fi fost eu, contele Blackmoor era viu şi acum.

Fata încremeni de groază, înţelegând însemnătatea lucrurilor pe care le auzea. Ştia că trebuia să alerge degrabă să-şi anunţe tatăl, pe tatăl lui Vivi şi pe alţi oaspeţi. Dar nu se putu dezlipi din loc, dornică să audă noi dezvăluiri.

— Dar, chiar şi cu Blackmoor mort, n-ai reuşit să obţii informaţiile pe care el le deţinea. Suntem norocoşi că, până acum cel puţin, tânărul conte nu a descoperit nimic, căci altfel am fi atârnat cu toţii în ştreang. După jaful tău ratat, în urma căruia puţin a lipsit să fii prins, acest şir de evenimente a devenit mult prea riscant.

— Nu trebuie să vă faceţi griji. În curând, tânărul Blackmoor n-o să mai fie un motiv de îngrijorare pentru

nimeni. O să aibă de-a face cu mine.

— Iartă-mă dacă nu mai cred în capacitatea ta de a-ţi ţine promisiunile.

Alex nu îşi putu reţine icnetul când înţelese ce voia să facă ticălosul aflat dincolo de uşă. Zgomotul spintecă aerul şi o smulse din transă în vremea ce liniştea se aşternu dincolo de uşă. Alex se strecură înapoi pe coridor, iar pantofii moi, de catifea, îi asigurară o retragere cât se poate de tăcută. De îndată ce ajunse în sera de portocali, se prăbuşi la pământ în încăperea întunecată, lăsând mirosul dulceag al florilor de portocal să o învăluie. Inima îi bătea cu putere şi încă nu-i venea să creadă ce auzise; din cauza răsuflării atât de zgomotoase, abia de se mai putea concentra.

Deci contele fusese asasinat. Gavin avusese dreptate. Alex scutură din cap, de parcă ar fi vrut să-şi şteargă din minte grozăviile auzite. Fostul conte de Blackmoor era mort, iar Gavin se afla în primejdie. Blackmoor nu avea să mai fie un motiv de îngrijorare după acea noapte, aşa spusese bărbatul. Dar ea trebuia să ajungă prima la el.

Nici nu-şi termină bine gândul, că şi sări în picioare, mânată de un singur imbold: să-l găsească pe Gavin. Dădu să iasă din seră, când auzi pe coridor sunetul unei chei învârtite în broască.

Lipindu-se de zid, mulţumi în gând cerului pentru întunericul care-o ascundea şi rămase pe loc. Văzu cum mai întâi un bărbat, apoi al doilea ies din cameră. Pentru moment, nu le putu distinge chipurile – cei doi păreau doar nişte umbre –, dar, când se apropiară mai mult de lumina ce iradia din sala de bal, ochii ei se măriră de groază.

Deşi nu era întru totul convinsă, ar fi zis că unul dintre bărbaţi era Lucian Sewell, unchiul lui Gavin.

Rămase nemişcată pentru o clipă, îngrozită de gravitatea lucrurilor pe care le auzise, precum şi de posibilitatea ca unchiul lui Gavin să-şi fi ucis cu sânge rece propriul frate. Cum avea ea să-i spună lui Gavin că unchiul lui îi omorâse tatăl? Cum avea să-l avertizeze că, dacă nu căuta imediat ajutor, el urma să fie următoarea victimă? Trebuia să ajungă la el. Poate că asasinii îl căutau chiar acum.

După ce aşteptă puţin, pentru a se asigura că bărbaţii se întorseseră, într-adevăr, în sala de bal şi nu avea să fie descoperită, îşi reluă mersul pe coridorul întunecat şi ajunse în garderoba doamnelor. De aici, iuţi paşii, astfel că aproape alerga când ajunse în sala de bal… unde fu imediat blocată de avalanşa de oameni.

Uitându-se în jur, căută cu disperare pe cineva cunoscut. Clipind des şi înălţată pe vârfuri, Alex îi căuta din priviri pe Gavin, pe unul dintre fraţii ei, pe Vivi, pe Ella, pe *oricine.*

— Cauţi pe cineva?

Vocea pe care o auzi foarte aproape de urechea ei o sperie, şi Alex scoase un ţipăt scurt, răsucindu-se pentru a da nas în nas cu zâmbitorul Lord Stanhope.

— Oh, Freddie! zise ea şi-şi puse palma pe piept, pentru a se linişti. Nici n-ai idee cât sunt de bucuroasă că am dat de tine.

— După cum îţi imaginezi, asta aud mai mereu din partea femeilor, glumi el, dar strălucirea veselă din ochi i se transformă rapid în îngrijorare. Ce-i cu tine, micuţo?

Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

— Mă tem că e ceva mai rău de atât. Dar nu pot discuta despre asta acum. Trebuie să-l găsesc pe Blackmoor.

Tonul lui Freddie deveni sumbru şi ameninţător:

— Ticălosul a făcut ceva care te-a rănit?

Altă dată, Stanhope ar fi amuzat-o pe Alex cu întrebarea lui, dar în seara aceasta nu făcu decât să îl ignore, fluturând agitată din mână.

— Nu, doar trebuie să-l găsesc. Mă ajuţi?

— O să-i trag o mamă de bătaie dacă a făcut ceva nepotrivit.

— Freddie, încetează să te porţi ca o brută şi ajută-mă, bine?

El încuviinţă din cap, deşi nu părea deloc mulţumit de situaţie.

— Excelent! Eu merg într-acolo, îl anunţă ea, arătând spre orchestră. Dacă-i vezi pe fraţii mei, pe Vivi sau pe Ella, cere-le să mă ajute să-l găsesc. E o chestiune de mare importanţă.

Alex pomi în direcţia opusă, dar Stanhope o prinse de braţ şi o opri pentru o clipă.

— Ce se întâmplă, Alex?

— Nu pot… nu pot să-ţi spun acum. Te rog! insistă ea, implorându-l din priviri. Te rog, mă ajuţi?

Uitându-se adânc în ochii ei, Stanhope încercă să-i

citească gândurile. Şi ceva din privirea ei păru să-l convingă. Încuviinţă din cap, se răsuci pe călcâie şi dispăru în mulţime. Fata îl privi doar pentru o secundă, admirându-i loialitatea, înainte de a porni şi ea în căutarea lui Blackmoor.

Câteva minute mai târziu, se întâlni cu Vivi şi cu Ella, care aveau adâncite într-o discuţie serioasă… sau într-o bârfă la fel de serioasă. Alex se apropie de ele din spate, îşi strecură mâinile printre ele şi le întrerupse:

— Slavă Domnului că v-am găsit! Am nevoie de ajutorul vostru.

Ambele fete o priviră surprinsă, înainte ca Vivi să răspundă:

— Şi noi te-am căutat peste tot! Ce s-a întâmplat? Arăţi de parcă Blackmoor ar fi spus ceva groaznic, ticălosul! Eşti bine?

— Chiar a spus ceva groaznic. Dar acum asta nici nu mai contează, întrucât e pe cale să se întâmple ceva mult mai rău. Trebuie să-l găsesc.

— Cum adică mult mai rău? întrebă Ella, iar îngrijorarea i se citi în ochii albaştri.

— N-am timp să vă explic acum.

— Nici măcar nouă? se arătă jignită Vivi.

— Nimănui! Dar vă promit că veţi fi primele care vor afla… după ce-l găsesc pe Gavin. Ceea ce trebuie să fac imediat!

— Alex, rosti Vivi, pe un ton ameninţător.

— Nu, Vivi, o opri Alex, spintecând aerul cu mâna. Îţi cer să mă ajuţi. Îţi voi spune totul mai târziu, îţi promit. Te rog, ajută-mă să-l găsesc acum.

— A plecat, o anunţă Ella.

— Ce? De ce? Unde a plecat?

Alex se întoarse şi-i cuprinse braţele prietenei sale cu amândouă mâinile. Ella se uită la ea uimită.

— A plecat la puţin timp după ce ai dispărut tu. A zis ceva despre baluri, cum că n-ar fi cel mai bun loc pentru el în sezonul ăsta.

— V-a spus unde se duce?

— Nu, deşi a ieşit prin grădină, deci presupun că a mers acasă.

— Trebuie să mă duc după el.

— Ce? se mirară, într-un glas, Vivi şi Ella.

— V-am spus, n-am timp să vă explic acum. Trebuie să mă ajutaţi. O iau prin grădină. Dacă întreabă cineva, spuneţi-le că mi s-a descusut tivul la rochie şi am mers la Eliza să îl repare.

— Aşteaptă! Alex, eşti bine? întrebă Vivi îngrijorată.

— Sunt bine. Faceţi asta pentru mine? A… şi găsiţi-l pe Freddie. Transmiteţi-i că-i mulţumesc şi că am dat de Blackmoor.

— Povestea asta devine tot mai ciudată cu fiecare clipă, spuse Ella.

— Alex, nu poţi, pur şi simplu, să pleci la reşedinţa

Blackmoor după el. Ai fi ruinată dacă ar afla cineva!

— N-am încotro, trebuie să risc, răspunse Alex, dorindu-şi să fi avut mai mult timp, pentru a le savura reacţia de surprindere. Vă spun totul când mă întorc. Promit! Le sărută pe amândouă pe obraji şi-şi adăugă: A, şi încă un lucru: dacă nu mă întorc în trei sferturi de oră, spune-i tatălui tău unde am plecat, Vivi.

— Ce?

— O să fiu bine. E doar o măsură de precauţie.

— O precauţie care-l implică pe tata?

— Îţi explic totul când mă întorc, repetă ea, după care ieşi din încăpere croindu-şi drum spre salonul orchestrei, care avea o ieşire spre grădină.

Dacă o lua pe aici, riscul de a fi surprinsă când pleca era ceva mai mic.

Înaintând grăbită prin grădina întunecoasă ce lega cele două case, Alex nu avu timp să se gândească la cum ar reacţiona dacă ar surprinde în plină desfăşurare un eveniment terifiant. Se gândi, în schimb, numai la Gavin: ochii lui cenuşii, de culoarea mării pe timp de iarnă, zâmbetul îndrăzneţ, ce-i încălzea inima, spiritul său generos. Aceste gânduri o făcură să se concentreze asupra unui singur lucru… trebuia să ajungă la el înaintea oricărei alte persoane.

Trecu printre copaci şi ajunse în grădina casei Blackmoor. Nu pătrunse direct în casă, ci mai întâi o cercetă cu atenţie, pe dinafară. Văzu o lumină slabă la etaj, în camera rezervată slujitorilor, dar restul casei era învăluit în beznă, aparent nelocuită şi ameninţătoare.

Tocmai se hotărâse pe unde să intre în casă, când simţi mişcare în apropiere. Instinctiv, se dădu înapoi, lipindu-se de un copac şi amestecându-se cu umbrele nopţii. O siluetă măruntă şi întunecată se strecură prin grădină, către fereastra care, ştia fata, dădea în biroul contelui Blackmoor. Alex o urmări cu atenţie, încercând să-i descifreze trăsăturile, dar, din cauza întunericului, nu distinse nimic, deşi fizicul individului îi era vag familiar.

Surprinsă, fata văzu cum necunoscutul forţă fereastra, o descuie rapid din afară şi apoi, ridicând ivărul, o deschise larg. Era clar că individul voia să pătrundă în casă. Şi la fel de clar că ea trebuia să-l împiedice.

Îşi adună curajul, pregătindu-se să se repeadă asupra lui, pentru a-l opri, când o lumină strălucitoare se aprinse în birou, surprinzând-o şi făcându-l pe intrus să o zbughească precum un şoarece, după colţul casei, pentru a se pierde în întunericul grădinii. În vreme îl privea retrăgându-se grăbit, ea avu o tresărire.

Era sigură că în faţa ochilor avea pe nimeni altcineva decât pe baronul Montgrave.

— Dumnezeule, Ella a avut dreptate, şopti ea, în aerul răcoros al nopţii.

Făcuse glume pe seama imaginaţiei mult prea bogate a prietenei ei, dar de astă dată ar fi trebuit s-o asculte!

De îndată ce baronul se pierdu în beznă, ea îi urmă paşii spre fereastra biroului, rămasă deschisă. Mergând cu grijă pe pământul reavăn de sub fereastră, aruncă o privire în încăpere şi-l văzu pe Blackmoor la biroul lui, cu ochii aţintiţi în gol, pierdut în gânduri. Fata oftă adânc, recunoscătoare că era nevătămat, dar în acelaşi timp

disperată să-l atingă, să se convingă că era teafăr.

Ridicându-se pe vârfuri, ciocăni uşor în rama ferestrei, smulgându-l pe Blackmoor din reverie. Tânărul se ridică rapid şi ţâşni spre fereastră. Alex îşi dădu seama că el n-o putea vedea, din cauza reflexiei luminii în geam, aşa că spuse încetişor:

— Sunt eu!

Blackmoor se holbă la ea şi se apropie şi mai iute, zicând:

— Nu, e clar că visez. Nici prin gând nu-mi trece că ţi-ai putea risca reputaţia în halul ăsta. Deschise fereastra larg şi se aplecă peste pervaz, vrând să scruteze întunericul, dar dădu nas în nas cu ea şi rosti, tulburat: Spune-mi că visez, Alexandra.

— Regret că nu pot face asta, milord. Sunt chiar eu cea care stă acum pe rondul de flori din grădina ta… E drept, cam clandestin, zise ea şi, punându-şi palmele peste mâinile lui sprijinite de pervaz, continuă: Trebuie să vorbesc neapărat cu tine. Mă ajuţi să intru?

Lui Blackmoor îi trecu o clipă prin minte s-o lase în grădină, dar se răzgândi. Întinzându-se peste pervaz, o trase în sus, spre el, iar în clipa următoare Alex era în cameră. Tânărul închise fereastra şi o lăsă pe Alexandra să-şi mai tragă sufletul înainte de a deschide discuţia:

— Ţi-ai riscat reputaţia urmărindu-mă până aici, şi, sincer vorbind, ar fi bine să ai un motiv serios ca să hoinăreşti prin grădina mea în loc să dansezi toată noaptea în casa părinţilor tăi.

— Chiar am. De fapt, am mai multe motive, inclusiv

faptul că nu sunt, se pare, singura persoană care hoinăreşte prin grădina ta în seara asta.

Tânărul făcu ochii mari, surprins de vorbele ei.

— Poftim?

Aruncând o privire spre orologiul de deasupra şemineului, Alex zise:

— Nu pot sta mult şi nici tu nu poţi. Trebuie să ne întoarcem la casa Worthington.

— De ce? N-am fost la suficiente baluri sezonul ăsta? glumi el.

— Nu e vorba despre bal, ci despre faptul că nu mai poţi rămâne aici singur. Cineva urmăreşte să te ucidă. Tocmai am asistat la o tentativă eşuată a cuiva de a pătrunde în casă, chiar prin fereastra asta. Cred că era baronul Montgrave. Nu sunt sigură, dar aş zice că el era. Acum a plecat, l-ai speriat când ai aprins lumina. Alex îl zori: Ştiu că nu a fost cel mai politicos mod de a-ţi spune asta, dar, hai, nu avem mult timp. Vezi tu… acum doar câteva minute, la bal, am tras cu urechea la o discuţie tainică între doi bărbaţi care păreau foarte implicaţi în ceea ce nu putea fi decât o afacere de spionaj. Au dat clar de înţeles că au acces la unele informaţii foarte periculoase sau, mai degrabă, că tatăl tău intrase în posesia unor informaţii pe care n-ar fi trebuit să le cunoască. Şi, mai important, au spus că vor să te ucidă, ca nu cumva să transmiţi altcuiva aceste lucruri de care s-ar putea să ştii. Sau, dacă cumva nu le ştii, nici să nu le afli. Îl prinse de mână şi-l trase spre ea. Trebuie să plecăm de aici. Acum.

El nici nu se clinti.

— Nu plecăm nicăieri până nu-mi destăinui mai mult decât mi-ai spus deja.

— Nu mai am timp să-ţi explic, oftă ea grăbită. Cineva poate escalada fereastra în orice moment, surprinzându-ne aici.

— Da, pare o intrare populară, remarcă Gavin.

— Îţi arde de glume într-un moment ca ăsta? se înfurie fata. Nu înţelegi ce-ţi spun? Cineva plănuieşte să-ţi vină de hac!

— Alex, încearcă să te calmezi.

— Să mă calmez? izbucni ea, frustrată. N-ai fost acolo! Nu i-ai auzit vorbind de parcă uciderea ta li s-ar fi părut un mizilic, de făcut între micul dejun şi primirea vizitatorilor de dimineaţă!

— Auzi ce încerc să-ţi spun, Alex? replică el, calm. Ştiu. Cunosc tot. Ştiu că tata deţinea informaţii suficient de primejdioase cât să fie ucis pentru ele. Ştiu că ele se leagă, cumva, de război. Şi ştiu că se crede că informaţiile sunt ascunse undeva în casa Blackmoor. Sunt conştient că persoana care mi-a ucis tatăl caută acum să mă ucidă şi pe mine. Ştiu, şi asta o ştiu şi mulţi din Ministerul de Război. Aşteptăm cu toţii ca ticălosul să facă următoarea mutare, care nu va întârzia să se producă… Ar fi putut să fie chiar acum dacă tot ce-mi spui despre intrusul care a fugit e adevărat. Te asigur, suntem cu toţii pregătiţi de acţiune.

— *Ce?* Ştii de asta? Dar cum? De ce nu mi-a spus nimeni nimic?

— Am bănuit de luni de zile că aşa stau lucrurile – ştii că n-am crezut niciodată cu adevărat că moartea tatălui

meu a fost pricinuită de un accident. Singurii care mi-au dat dreptate au fost tatăl tău şi Lord Langford, dar niciunul dintre noi n-a putut dovedi nimic – sau cel puţin aşa am crezut. De îndată ce casa Blackmoor a fost spartă fără să fi dispărut nimic de valoare, am ştiut că totul trebuie să aibă legătură cu tata. Eu, tatăl tău şi Lord Langford tot încercăm, de atunci, să dăm de urma făptaşului.

— Dar ai putea fi ucis.

Blackmoor scutură din cap cu hotărâre.

— Deşi e, în mod cert, o posibilitate, asta nu cred că se va întâmplat, datorită deselor mele ieşiri în *public* şi pricepuţilor poliţişti din Bow Street, care fac adesea ronduri în jurul casei.

— Mai trebuie să-ţi reamintesc că baronul Montgrave dădea târcoale casei chiar adineauri? Unde erau poliţiştii atunci?

— Parcă ziceai că nu eşti sigură c-ar fi fost Montgrave, remarcă el, ocolindu-i întrebarea.

— E adevărat, nu sunt, dar simt că în această situaţie e mai bine să ne asigurăm decât să regretăm. Nu l-aş mai invita pe baron la ceai prea curând.

— Alex, înainte de toate, dacă era într-adevăr baronul, te asigur că îmi pot purta singur de grijă, zise el, ignorând privirea ei speriată. În al doilea rând, în situaţia asta nu poate fi vorba despre „noi”. Unul dintre motivele pentru care nu ai fost pusă la curent cu situaţia e fiindcă am preferat cu toţii să *nu* ştii, întrucât vă cunoaştem pe tine, pe Vivi şi pe Ella mai mult decât îţi închipui. Ştiam că, de îndată ce aţi fi prins de veste despre asta, cu greu v-am fi putut convinge să nu vă amestecaţi. Acestea fiind zise, aş

vrea să rămâi în afara problemei. *Pe de-a-ntregul.* Nu e un joc!

— *Ştiu* că nu e un joc, Gavin. Nu mai sunt un copil. Şi nu pot, pur şi simplu, să stau deoparte. E prea târziu pentru asta.

— Nu, nu e târziu. Vreau să te comporţi de parcă n-ai fi auzit nimic din cele ce ţi-au ajuns la urechi în seara asta. Dacă ar exista vreodată un moment potrivit pentru a face pe floarea delicată, acum ar fi acel moment. Ai înţeles? Nu aşteptă răspunsul ei. Bun! Ar trebui să-ţi dau nişte palme la fund, ca unui copil, pentru că te-ai vânzolit prin grădina mea în seara asta, dar mă voi abţine, fiindcă nu pot nega faptul că sunt mai degrabă bucuros că te afli aici.

Ea deschise gura să riposteze, dar el îi duse palma la buze, oprind-o.

— Ştii, am o mulţime de lucruri să-ţi spun. Îmi pare rău că te-am jignit mai devreme. Niciodată n-am vrut să-ţi las impresia că eu cred că am făcut o greşeală sărutându-te. De fapt, dacă mă întrebi ce mi-aş fi dorit mai mult decât orice pe lume în ultimele zile, ce-mi doresc cel mai mult acum, ţi-aş răspunde, fără ezitare, nu că aş vrea să-l găsesc pe hoţul care mi-a spart casa şi nici că aş vrea să aflu adevărul despre moartea tatălui meu, ci că te vreau pe tine.

Alex îi simţi privirea fierbinte aţintită asupra ei, iar el continuă:

— Nu am folosit cuvântul „greşeală" referindu-mă la tine. Niciodată nu aş face-o. L-am folosit pentru că fraţii tăi îmi sunt ca nişte fraţi, iar tatăl tău – făcu o pauză preţ de o clipă – îmi e acum aproape ca un tată. Cu toţii au încredere

să mă lase cu tine. Ei te consideră în siguranţă când eşti cu mine. Iar purtarea mea faţă de tine e o trădare a acestei încrederi. Şi o trădare a încrederii lor.

Tulburată de cuvintele lui pătimaşe, fata întrebă:

— De ce să-mi fi trădat mie încrederea? Eu am încă încredere în tine. Şi cred că eşti acelaşi Gavin dintotdeauna.

— Tocmai asta-i problema. Sentimentele pe care le am acum pentru tine sunt altfel decât mai demult. Nu mai sunt acelaşi Gavin. Te consideram doar o prietenă. Acum te consider… ceva mai mult.

Ea dorea din tot sufletul să-l descoasă în această privinţă, dar voia mai întâi să ştie dacă ea însăşi sau, mai curând, sentimentul iubirii în general îl determinase să facă o asemenea confesiune.

— Vrei să-i ceri mâna lui Penelope Grayson? îl întrebă ea direct.

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să conştientizeze ceea ce zicea. Fata îşi lăsă privirea în pământ, iar obrajii i se înroşiră pe loc. N-avea habar de ce pusese o asemenea întrebare nepotrivită. Mai mult decât atât, se temea groaznic de răspunsul lui. Dacă l-ar fi privit pe Blackmoor în acea clipă, ar fi văzut expresia de şoc care i se aşternuse acestuia pe chip şi i-ar fi ştiut răspunsul înainte ca tânărul să-l dea.

— Nu, Alex. N-am nicio intenţie de a o cere în căsătorie pe Penelope. E foarte frumoasă, dar… Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton ferm: Ea nu e ca tine.

Ea ridică iute privirea să întâlnească ochii lui când

înţelese cât de sublim fusese acel moment – acea declaraţie.

— Îţi mărturisesc… La începutul sezonului, aveam planuri s-o curtez pe Penelope. Ea părea… candidata ideală.

— Încântător sentiment, îl întrerupse Alex şi adăugă: E incredibil că bărbaţii se gândesc să-şi găsească o femeie în acelaşi mod cum se gândesc să aleagă un politician.

Ignorând aerul ei pompos, el continuă:

— *Oricum…* totul s-a schimbat acum. Nu-mi pot imagina viaţa alături de Penelope. Fiindcă nu sunt în stare să-mi imaginez viaţa decât alături de tine.

Străduindu-se să ignore golul pe care-l simţi în stomac la auzul acestor cuvinte, Alex răspunse:

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ai devenit standardul după care judec toate femeile din viaţa mea. Dacă sunt amuzante ca tine, volubile ca tine, fermecătoare, isteţe ca tine…

Se opri brusc, dar ea îl invită:

— Continuă!

Blackmoor surâse în faţa dorinţei ei neînfrânate de a auzi mai multe complimente.

— Minunate ca tine… Inteligente, frumoase ca tine…

Fata roşi, devenind dintr-odată sfioasă.

— Nu sunt frumoasă!

— Ba da, iubire, eşti. Se apropie de ea, o lipi de trupul lui şi îşi trecu un deget peste curba obrazului ei. Eşti atât de frumoasă, încât chiar mă întreb cum de nu te-am observat până la începutul acestui sezon.

Şi, fără să mai spună nimic, o sărută. Fata îşi pierdu toată vlaga când simţi buzele lui strivindu-le pe ale ei, dar Blackmoor o prinse în braţe ca pe o dulce povară. Alex îşi trecu palmele prin părul lui moale, înainte de a-l mângâia pe gât, lăsându-se cuprinsă de plăcerea momentului.

După câteva clipe, el îşi ridică spre ea capul, şi privirile lor se întâlniră. Niciunul din ei nu îşi putea ascunde zâmbetul larg de pe chip. Alex vorbi, fără să-şi mai poată stăpâni sentimentele după mărturisirea lui îndrăzneaţă:

— Gavin… niciodată nu m-am mai simţit astfel. Nu vei mai fi niciodată prietenul meu şi nici fratele meu închipuit. Dacă eu sunt standardul după care judeci femeile din viaţa ta… atunci tu pentru mine eşti mai mult decât un standard în privinţa bărbaţilor. Cum aş putea găsi vreodată pe cineva cu care să te compar? Tu, cu zâmbetul tău îndrăzneţ şi cu mintea strălucită, cu chipul tău frumos… Îi atinse obrajii, plimbându-şi degetele peste bărbia lui. N-am să pot fi niciodată a altui bărbat în afară de tine.

Se sărutară din nou, desfătându-se unul în braţele celuilalt, înainte ca el să-şi ridice capul şi să spună, cu voce adâncă şi catifelată:

— Acum, când ţi-ai croit drum în inima şi-n mintea mea şi m-ai făcut să-ţi mărturisesc sentimentele pe care le am faţă de tine, nu crezi că ar trebui să-ţi vezi de drum… înainte să ne descopere cineva, iar reputaţia ta să fie total ruinată? Deşi, îţi mărturisesc, ştiu că există moduri mult

mai rele de a sfârşi această seară decât obligaţia de a mă logodi cu tine... în ciuda opiniilor tale referitoare la căsnicie.

Cuvintele îi dădură fetei fiori reci pe şira spinării, căci îşi dădu seama că el avea dreptate. Se desprinse din braţele lui şi-i aruncă o privire îngrijorată.

— Eşti sigur că nu te afli în primejdie aici? Nu mai bine vii să-ţi petreci noaptea la casa Worthington?

Tânărul scutură din cap şi, după ce-i adresă un surâs liniştitor, îşi trecu mâna prin păr, dând după ureche o şuviţă rebelă.

— Nu e nevoie. Nu-ţi face griji în privinţa mea, Alex. Aş prefera să uiţi tot ce ai auzit în această seară.

Fata îşi dădu ochii peste cap, vizibil deranjată.

— Nu pot, pur şi simplu, să mă prefac că n-am auzit, Gavin. Unchiul tău complotează împotriva ta, şi ăsta nu-i un lucru pe care să-l pot uita uşor.

— Unchiul meu?

Interesul surprins din vocea lui Gavin o făcu pe Alex să-şi dea seama că el nu ştia chiar tot ce era de ştiut în privinţa acelei seri. Ea se abţinuse până atunci în mod intenţionat să menţioneze faptul că-l auzise mai devreme pe Lucian Sewell ţesând intrigi împotriva lui Gavin – atât pentru că nu ştia cum să-i destăinuiască asta cu tact, cât şi pentru că era sigură că, dacă-i explica totul, el nu avea să mai vrea să-şi părăsească rapid casa.

— Ce spui, Alexandra, unchiul meu?

Ea tăcu, neştiind cum să procedeze, ce cuvinte să

folosească pentru a-i oferi această cumplită veste. Trăgând adânc aer în piept pentru a-şi face curaj, se lansă într-o explicaţie:

— Discuţia pe care am auzit-o s-a purtat în aripa în care se află biblioteca, cum mergi spre sera de portocali.

El înclină din cap, tot numai ochi şi urechi, iar Alexandra continuă:

— În cameră erau doi bărbaţi, dar uşa era încuiată, aşa că nu i-am putut recunoaşte doar după voci… căci se auzeau prea estompate. M-am ascuns în seră, în întuneric, până când au ieşit şi, deşi pe primul bărbat nu l-am putut identifica, pe al doilea l-am recunoscut. Se opri şi se uită atentă în ochii lui Gavin, înainte de mărturisirea finală: Era unchiul tău, Lucian.

Tânărul rămase pe moment împietrit, înainte de a rosti sec:

— Cu siguranţă greşeşti.

Fu rândul ei să se arate surprinsă.

— Ce vrei să spui?

— Că nu e posibil ca unchiul meu să uneltească împotriva familiei Blackmoor. N-ai văzut ceea ce crezi c-ai văzut, sigur te înşeli.

— Dar l-am văzut, Gavin. L-am văzut chiar pe unchiul tău ieşind din acea încăpere.

— Nu, n-ai fi avut cum. Unchiul meu are multe păcate, dar pentru nimic în lume nu şi-ar trăda familia. De asta sunt sigur.

Alex simţi cum o cuprinde un val de indignare; din cauza furiei mocnite, o trecură toate transpiraţiile.

— Cu tot respectul, milord, am asistat la o scenă care indică exact contrariul.

— Sunt sigură că tu crezi că ai văzut asta. Dar îţi spun că te înşeli. Fără îndoială ai văzut pe cineva care semăna cu unchiul meu. Oricum, n-a fost el. Sunt sigur de asta.

— Ştiu ce-am văzut. Eşti într-o mare primejdie. Iar Lucian Sewell reprezintă o ameninţare pentru tine şi pentru familia Blackmoor. El a recunoscut că ţi-a ucis tatăl, Gavin! Văzu răceala ce apăru în ochii lui şi şopti: Tot nu mă crezi?

— Nu pun la îndoială vorbele pe care le-ai auzit. Doar persoana care le-a spus, o lămuri el şi, dându-şi seama că Alex devenea tot mai nervoasă, încercă să o liniştească. Alex, unchiul meu, Lucian, îşi adora fratele mai mare – el a fost primul care a sosit pe domeniul Blackmoor când am găsit trupul fără viaţă al tatălui meu. M-a ajutat să-mi pun ordine în moştenire şi a luat parte la discuţiile referitoare la moartea tatălui meu şi la potenţiala ameninţare la adresa mea. E un aliat, nu un ticălos.

— Dar nu-i posibil ca tocmai toate aceste lucruri să facă din el ticălosul *perfect?* Alexandra vorbise aproape cu disperare, văzând că tot nu era crezută. Poate a ajuns primul la domeniul Essex pentru că *era deja acolo.* Ai luat în calcul că *ajutorul* pe care ţi l-a dat în noua ta calitate de conte n-a fost decât o viclenie, pentru ca el să ajungă mai aproape de informaţiile pe care tatăl tău le obţinuse? Şi, Gavin… trebuie să încetezi să-l mai incluzi în vreo discuţie privind siguranţa ta. Nu e deloc de încredere! Fata îl privi

cum se sprijini de birou, cu braţele încrucişate peste pieptul larg, iar frustrarea aproape că o făcu să izbucnească în lacrimi. Dar refuză să plângă în biroul lui. Răsuflând adânc, vorbi, cu o voce tremurătoare: Mi-am riscat reputaţia venind aici în seara asta. Am venit mânată doar de cea mai sinceră grijă pentru tine şi pentru binele familiei tale. Niciodată n-aş fi sugerat ceva atât de grav dacă n-aş fi crezut, din toată inima, că e adevărat. Şi eşti dator faţă de mine – dar şi faţă de tine – să admiţi că există măcar o posibilitate ca tot ce ţi-am spus să fie adevărat.

Blackmoor o fulgeră cu o privire cenuşie tăioasă, cu o expresie înnegurată pe chip.

— Ai dreptate că ţi-ai riscat reputaţia venind aici în seara asta, Alex. Dar se pare că ai primejduit şi bunul renume al familiei mele procedând astfel. Cel mai bine ar fi, cred, să te întorci la bal şi să uiţi tot ce ai văzut. Te asigur că situaţia e sub control.

Ea fu şocată de atitudinea rece cu care o expedie. Era posibil să se fi simţit ofensat de grijile ei? Deschise gura să spună ceva, dar Blackmoor o opri înainte să apuce să scoată un cuvânt.

— Am auzit ce aveai de spus, Alex. Nu trebuie să repeţi. Te sfătuiesc să pleci, cât mai grabnic. N-aş vrea ca doar reputaţia unchiului meu să fie pătată în noaptea asta.

— Gavin…

— Noapte bună, Alexandra.

Îl privi cum se răsuceşte pe călcâie şi o podidiră lacrimile.

— Gavin…

Contele se opri, dar nu se întoarse spre ea, ci păru a aştepta continuarea ei.

— Să fii atent. Te rog!

Şi, cu asta, se întoarse spre fereastră şi o deschise iar larg, se sui pe pervaz şi îşi făcu vânt spre rondul de flori de sub geam. Gavin nu făcu nicio mişcare pentru a o ajuta, iar fata îşi pierdu echilibru şi alunecă pe pământul moale şi umed, căzând în genunchi.

Dar nu-i păsa de rochia distrusă, de pantofii murdari de noroi sau de lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Nu voia decât să se întoarcă acasă şi să găsească pe cineva care să-i creadă spusele.

Capitolul 18

Nu fu nevoită să meargă prea departe.

De îndată ce reveni în grădinile casei Worthington, se întoarse pe terasa în care dădea cabinetul de muzică. Traversă spaţiul cufundat în beznă de parcă ar fi fost în transă, neştiind la cine să meargă şi ce să spună. Deschise uşa şi pătrunse în holul plin cu oaspeţii care părăsiseră sala de bal pentru a discuta în linişte sau pentru câteva clipe de odihnă, iar Vivi şi Ella aproape că se prăbuşiră peste ea. Fetele stătuseră sprijinite de uşă, aşteptând-o să se întoarcă, iar intrarea bruscă a Alexandrei le luase prin surprindere. Dacă Alex n-ar fi fost atât de şocată în urma

întâlnirii cu Gavin, probabil ar fi izbucnit în râs. Vivi se ridică prima şi şopti cu voce aspră:

— Slavă cerului! Am fost moarte de frică!

— Şi moarte de curiozitate, adăugă Ella.

— Ce expresie mai e şi asta? Vivi o privi cu năduf şi, întorcându-se spre Alex, continuă: Chiar ne întrebam dacă nu e cazul să chemăm cavaleria în ajutor.

— Prin cavalerie vrea să spună „tatăl ei", o ironiză Ella.

— Tata ar fi fost atât de furios dacă ar fi aflat că te-am lăsat să pleci singură în noapte, încât „cavaleria" e, cred, o descriere perfect acceptabilă, sublinie Vivi.

Cele două fete se uitară apoi la Alex şi întrebară într-un glas:

— Ce s-a întâmplat?

Văzând expresiile curioase de pe chipurile celor mai bune prietene ale ei, Alex făcu ceea ce dorise încă de când se despărţise de Blackmoor pe terasă, la începutul acelei seri: izbucni în plâns. Ella şi Vivi se priviră speriate, înainte de a se repezi să o ducă pe Alex înapoi în cabinetul de muzică, închizând uşa în urma lor.

— Hei, eşti bine? Ce s-a întâmplat? întrebă Vivi, cu sufletul la gură, ajutând-o pe Alex să se aşeze pe un scăunel, în vreme ce Ella mai aprinse nişte lumânări.

— Credeam că am stabilit deja că nu e deloc bine, Vivi, o dojeni Ella, aplecându-se deasupra prietenei înlăcrimate. Alex, te doare ceva? Blackmoor ţi-a făcut ceva pentru care ar merita o chelfăneală?

Alex se smiorcăi şi răspunse, cu un zâmbet firav:

— Da, te duci tu să-i altoieşti câteva?

Ella surâse şi ea.

— Mă bucur să văd că umorul nu te-a părăsit nici în această situaţie. Ştii că m-aş duce, ca să-ţi fac pe plac. Doar că e mult mai puternic decât mine.

— Da, este. Dar este şi extrem de nesuferit. Privindu-le pe fete, Alex continuă: Nu vreau să mă întorc la bal. Vreau să merg în dormitorul meu şi să mă înec în suferinţa mea vrednică de milă.

— La cum arată rochia ta, nici nu cred că te-ai mai putea întoarce la bal, chiar dacă ai vrea. Ce Dumnezeu ai făcut? Eşti plină de noroi. Iar pantofii tăi sunt distruşi, remarcă Ella.

— Arăţi de parcă ai fi căzut pe un rond de flori! exclamă Vivi.

Alex îşi privi cu tristeţe poalele rochiei, trăgându-le în sus pentru a-şi inspecta şi pantofii. Cu un oftat prelung, şopti:

— Chiar am căzut pe un rond de flori.

— Pare o poveste fascinantă, o tachină Ella, dar ai răbdare să ajungem sus, la tine în dormitor, şi ne-o spui atunci, bine?

— Perfect! zise Vivi şi, cum era de fiecare dată cea mai activă dintre ele, începu să le organizeze. Ella, ajut-o pe Alex să se ridice! De restul mă ocup eu! Să mergem!

— Cum? întrebă Alex. Mama se va albi de groază

dacă plec aşa devreme de la bal.

Vivi îi aruncă o privire trufaşă.

— Nu-ţi mai face gânduri negre. Încă nu te-am învăţat că eu nu dau greş niciodată? îşi sărută prietena întristată pe amândoi obrajii şi zise, înainte să iasă pe uşă: Ne revedem în curând.

Apoi părăsi încăperea, pentru a-i convinge pe toţi cunoscuţii Alexandrei că e perfect normal ca o fată să dispară în timpul unui bal găzduit în propria ei casă.

Ella îşi luă sarcina în serios, şi, în doar câteva momente, cele două fete erau în dormitorul Alexandrei. Ella o ajutase pe Alex să rămână doar în cămaşa lungă de mătase, pentru ca rochia buclucaşă să fie ascunsă şi dusă la spălat înainte de a fi găsită de mama fetei. Cât priveşte pantofii, Ella îi azvârli pe raftul cel mai de jos al şifonierului, sperând să nu dea nimeni de ei. Apoi, întorcându-se spre prietena ei, care deja se ghemuise sub cuvertură, cu o expresie de tristeţe profundă întipărită pe chip, Ella îşi scoase pantofii şi se aruncă şi ea de-a curmezişul patului. Aterizã exact în clipa în care uşa dormitorului se deschise şi Vivi intră, cu un zâmbet larg pe faţă, anunţând:

— Problema e rezolvată. N-o să te mai caute nimeni până mâine-dimineaţă, Alexandra.

— Chiar că faci minuni, rosti Alexandra, cu uimire în glas. Cum de-ai reuşit?

— Destul de uşor. Mi-am asigurat ajutorul lui Freddie, care a spus că ţi s-a făcut, brusc, rău, chiar înainte de dansul pe care i-l acordaseşi, iar el ni te-a încredinţat nouă. Asta, precum şi o discuţie rapidă cu Kit,

căruia i-am explicat că nu vrei să o superi sau să o îngrijorezi pe mama ta, au dus şiretlicul la bun sfârşit. Pantofii lui Vivi ajunseră lângă cei ai Ellei, pe podea, iar fata se aşeză în pat lângă Alex. Stanhope doreşte să-i trimiţi mâine un bilet prin care să-l asiguri că eşti bine şi că, îl citez, „acel Blackmoor nu e un ticălos care merită provocat la duel”.

Ella râse şi îşi dădu ochii peste cap.

— Chiar că bravura masculină e ridicolă!

— Of, prea multe complicaţii pentru o singură seară, spuse Alex, cu ochii închişi.

— Ai de gând să ne spui ce s-a întâmplat?

— Ce parte vă interesează? Cea în care Blackmoor mi-a zis că a făcut o greşeală sărutându-mă? Sau când mi-a destăinuit că ştia că cineva doreşte să-l ucidă? Sau poate când l-am anunţat că acel cineva e chiar unchiul lui, Lucian, iar el nu m-a crezut?

— Poftim? replică Ella peste poate de uimită, iar ochii aproape îi ieşiră din orbite.

Vivi se ridică în capul oaselor şi o privi pe Alex îndeaproape, apoi îi sugeră cu blândeţe:

— De ce nu ne spui totul, de la bun început? Se pare că ai avut o seară tare încărcată.

Şi astfel Alex începu să le istorisească tot ce se întâmplase, încercând să nu uite nimic – de altfel, Ella nici n-ar fi lăsat-o. Vivi şi Ella o ascultau cu atenţie, agăţându-se parcă de fiecare cuvânt, în vreme ce ea depăna întâmplările serii, de la dansul lui Blackmoor cu Penelope

la cearta lor şi ieşirea ei, deloc demnă de o lady, din biroul tânărului conte.

De îndată ce termină, fetele se repeziră cu întrebări, dornice să obţină mai multe detalii.

— Deci crezi că omul care l-a ucis pe conte a fost chiar Lucian? Nu altcineva? se interesă Ella.

— Nu sunt sigură, întrucât n-am putut identifica vocile, dar cu siguranţă a avut un amestec în crimă.

— Şi Blackmoor ştie că cineva urmăreşte să-l ucidă? întrebă Vivi.

— Da, se pare că ştia asta de vreo două săptămâni.

— Şi taţii noştri ştiau?

— Se pare că da, replică sec Alex.

— Dar nimeni nu cunoaşte ce fel de informaţii deţinea răposatul conte? insistă Ella.

— Absolut nimeni, zise Alex, scuturând din cap, înainte de a ridica din umeri. Cel puţin el nu mi-a zis că ar şti cineva. Probabil ei aşteaptă ca făptaşul să se dea de gol şi să-i conducă el la informaţiile avute de conte.

— Dar nu-i posibil ca Lucian să fi găsit deja informaţiile şi asta să fie o pistă falsă? căută să se lămurească Vivi.

— Asta n-ar explica şi de ce dă târcoale baronul Montgrave, spuse Ella, fără să se adreseze cuiva anume.

— Şi nu explică nici de ce bărbaţii pe care i-am auzit erau în mod cert speriaţi că altcineva ar putea găsi

ascunzătoarea înaintea lor, sublinie Alex.

— Te referi la Lucian şi la Montgrave, spuse ferm Ella.

— Nu ştiu dacă Montgrave era în cameră. Nu l-am văzut. Şi… dacă e să-l cred pe Gavin…

— Blackmoor e un nerod, o întrerupse Ella, iar Vivi îi ţinu isonul:

— Exact!

Alex continuă netulburată:

— În fine, dacă e să-l cred…

— Eu nu l-aş crede, o întrerupse Vivi.

— Nici eu! zise şi Ella. Nerodul!

Alex îşi dădu enervată ochii peste cap:

— Bine!

Apoi, privindu-le cu atenţie, continuă:

— Voi mă credeţi? Credeţi că era Lucian?

— Absolut! exclamă Ella, iar Vivi întări:

— Fără îndoială.

— Atunci el de ce nu mă crede? răbufni Alex şi se lăsă moale pe perne.

Aflată la capătul celălalt al patului, Ella deschise gura să spună ceva, dar Alex flutură un deget în semn de avertisment.

— Ella… să nu-mi spui iar că e nerod!

Fata închise gura, apoi căută din priviri sprijinul lui Vivi.

— Eu cred că-l înţeleg pe Gavin, zise aceasta.

— Poftim? Ella se ridică în capul oaselor şi îi aruncă o căutătură. Ce spui nu-i deloc de folos pentru Alex, Vivian!

— N-o fi, dar eu îl înţeleg. Unchiul lui Gavin este aproape tot ce i-a mai rămas după dispariţia tatălui. Să-ţi pierzi un părinte e groaznic. Nici nu-mi pot imagina cum e să descoperi, imediat după moartea lui, că un om în care ai toată încrederea e vinovat de această tragedie.

— Chiar şi aşa… Asta nu scuză totala lui stupizenie de a nu o crede pe Alex, remarcă Ella.

— Nu, sigur că nu, acceptă Vivi. Deşi îmi imaginez că va ajunge să-i dea dreptate Alexandrei.

— Sigur că o să-i dea dreptate, zise tranşant Ella, fiindcă vom dovedi noi asta.

Alex se ridică de pe perne.

— Vom dovedi?

— Exact, rosti Ella, pe un ton care nu accepta contrazicere.

— Mă gândisem să merg imediat la părinţii noştri, le mărturisi Alex. Voiam să-l iau pe tata din sala de bal şi să-i spun tot ce am auzit. Dar Gavin nu m-a crezut. Dacă nu mă va crede nici tata?

— E o prostie. Sunt sigură că tatăl tău te va crede, o

încredinţă Vivi.

— Aşa aş zice, replică Alex, deşi nu arăta chiar convinsă.

Şi nici nu era. Replica lui Gavin o zăpăcise, supărând-o mai mult decât şi-ar fi imaginat. Se simţea jignită şi confuză de reacţia lui rece, ca şi cum ar fi fost un copil neascultător care inventase o poveste pentru a atrage atenţia asupra lui. Era devastată de lipsa lui de încredere, deşi Vivi avea dreptate şi acest lucru era doar o parte dintr-o poveste mai amplă, care n-avea decât puţin sau chiar deloc de-a face cu ea. Dar nu conta. Voia cu disperare să o creadă cineva; pentru numele lui Dumnezeu, avea informaţii care trimiteau spre ucigaşul contelui Blackmoor. Nu era de-ajuns?

— Există doar o singură modalitate de a fi sigure că ne vor crede toţi, rosti Ella gânditoare, de parcă i-ar fi citit gândurile Alexandrei. Trebuie să găsim informaţiile înaintea lor.

Vivi şi Alex se priviră surprinse, iar prima întrebă:

— Şi cum sugerezi să facem asta?

— Sunt convinsă că vom ticlui noi un plan. De îndată ce descoperim ce ştia contele, vom duce informaţiile taţilor noştri – şi, desigur, lui Blackmoor –, dovedindu-le că Alex nu s-a înşelat.

Alex zâmbi ca pentru sine.

— Mi-ar plăcea nespus să-i dovedesc lui Gavin că am avut dreptate. Făcu o pauză, după care întrebă: Oare sunt o persoană răutăcioasă dacă o parte din mine simte că, aflând adevărul, voi permite ca moartea contelui să fie

răzbunată? Cealaltă parte a mea nu vrea decât ca Gavin să vadă că am avut dreptate.

Vivi scutură din cap şi spuse direct:

— Absolut deloc. Comportamentul lui a fost total nepoliticos. Aş fi îngrijorată dacă *n-ar exista* partea din tine care doreşte să-i arate că te-a judecat greşit.

— Ceea ce ne aduce la următoarea întrebare, interveni Ella.

— Care-i aceea? întrebă Alex, începând dintr-odată, să se simtă bine, după toate întâmplările acelei seri.

— Cum a fost sărutul?

Alex stătu câteva clipe pe gânduri, căutând cuvântul potrivit. Apoi, cu un zâmbet cald, mărturisi:

— A fost minunat. Gavin a fost minunat. Iar momentul a fost…

— Minunat, completă Vivi râzând.

Alex o privi cu un zâmbet larg pe chip.

— Cam aşa ceva. Surâsul dispăru la fel de repede precum apăruse. Dar acum e mânios pe mine şi mă îndoiesc că se mai gândeşte la magia acelui moment.

— Ei, asta n-ai de unde să ştii, adăugă Vivi. Se pare că, atunci când trăieşti ceva minunat, e greu să-l uiţi. Nu eşti deloc încântată de comportamentul lui, şi totuşi asta nu te împiedică să-ţi aminteşti cât de fabulos a fost sărutul.

— E adevărat, recunoscu, oftând, Alex.

— Fii atentă, Alexandra, începi să semeni cu acele

tinere lady care vor toate acele lucruri pe care fetele obişnuite şi le doresc, o avertiză Ella şi strâmbă din nas. Căsnicie, copii şi o casă în Surrey.

— Şi ce-i greşit în a-ţi dori o căsnicie şi copii? întrebă Vivi. Eu vreau aceste lucruri. Bine, nu în Surrey, adăugă ea, ridicând degetul arătător, ci doar restul…

— Corect, dar cu tine lucrurile stau diferit. Tu îl aştepţi pe Cel Ales, o ironiză Ella, dar Vivi îi ignoră observaţia maliţioasă.

— Cine ştie, poate Blackmoor este Alesul lui Alex!

Ella se răsuci spre Alexandra şi o privi mirată.

— Chiar aşa?

Amândouă se uitară întrebătoare la Alex, care se gândi câteva clipe înainte de a le răspunde. Era Gavin *Alesul*? Putea oare să se imagineze petrecându-şi toată viaţa alături de el? Cu siguranţă, simpla lui prezenţă era de natură să-i facă inima să-i tresalte. Când el trimitea unul dintre acele surâsuri tainice, Alex îşi dorea să se oprească din orice făcea pentru a se încălzi la lumina privirii lui. Şi, dacă asta nu era de ajuns, ea nu-şi imagina că ar putea trece o zi fără ca Gavin să fie prezent în viaţa ei. Desigur, luând în calcul evenimentele din sezon, exista ceva între ei. Dar era el Alesul? Exista oare o asemenea persoană? N-ar fi trebuit atunci să aibă o relaţie mai cordială cu acest Ales? Să-l înţeleagă mai bine? N-ar fi trebuit să-i poată explica într-un mod coerent ce anume dorea de la el? Când ajunse la această întrebare, fata îşi dădu seama că, de fapt, nu putea spune *ce anume* voia de la Gavin Sewell, al optulea conte de Blackmoor, cu excepţia faptului că-l dorea, ca bărbat, pentru ea. Pentru acum. Şi, poate, pentru

totdeauna.

Întorcându-se către prietenele ei, spuse simplu:

— Nu ştiu. Oricum, mi-ar plăcea să aflu.

Cele trei fete vorbiră până târziu în noapte, dar într-un final adormiră, mult după ce balul de la parter se sfârşise şi oaspeţii plecaseră.

Alex nu fusese niciodată mai fericită să le aibă alături pe prietenele ei – ele făcuseră ca groaznica noapte să pară tolerabilă. Fără îndoială, ea ştia că, împreună, aveau să fie în stare să rezolve acea situaţie confuză şi devastatoare.

Capitolul 19

În noaptea precedentă, totul fusese atât de clar. Îşi expusese planurile atât de bine, atât de coerent. Revenise acasă de la balul Worthington pentru a-şi schimba hainele, plănuind să-l găsească repede pe tânărul Blackmoor şi să termine odată cu ceea ce trebuia să fi fost dus la bun sfârşit de multă vreme. În vreme ce se dezbrăca de costumul de gală, îşi imagină cât de bine s-ar simţi dacă l-

ar elimina pe tânăr. Cât de liber şi de revigorat ar fi să ştie că un alt atotputernic Blackmoor pierise de pe faţa pământului. Preţ de câteva clipe, fusese scuturat de un hohot de râs la gândul că avea să ucidă din nou şi-şi permisese să-şi imagineze în ce manieră ar putea scăpa de tânărul conte.

Dar apoi totul se schimbase. Un mesager sosise în goană, abia putând să mai răsufle de oboseală. Ştiuse dinainte să citească mesajul că planurile lui pentru acea seară se schimbaseră. Din păcate, în privinţa pedepsirii tânărului Blackmoor mai avea de aşteptat, dar mesagerul îi adusese vestea unei neaşteptate turnuri pe care o luaseră lucrurile – una ce trebuia rezolvată în cea mai mare grabă.

Nu-şi putu reţine bucuria când află de noua lui misiune, deşi aceasta creştea însutit riscul de a fi descoperit. Dar nu conta. Aceea era şansa lui de a-şi dovedi fidelitatea.

Ca întotdeauna, aruncă biletul în foc, privind cum marginile hârtiei se înnegresc şi se strâng în văpaia flăcărilor. Se uită cum rândurile scrise cu cerneală devin din negre maronii, înainte de a fi mistuite complet de foc. Multă vreme după ce hârtia fusese distrusă, el îşi mai amintea încă mesajul.

„În sera de portocali era o fată. Află cine.

Lui o să-i placă asta.”

*

În dimineaţa următoare, Alex se trezi din cauza razelor strălucitoare a soarelui şi a zgomotului făcut de nişte şoapte înflăcărate. Preţ de câteva clipe, mai zăbovi, leneşă, în acea stare dintre somn şi veghe, când totul pare ceţos şi confortabil, până când amintirea evenimentelor din seara precedentă o potopi, şi fata simţi o dorinţă intensă de a-şi trage pătura peste cap şi a rămâne pentru totdeauna în pat.

Dar, în loc să procedeze astfel, se răsuci şi trase cu ochiul la sursa şoaptelor. Vivi şi Ella stăteau, picior peste picior, pe scaune, una în faţa celeilalte, cu tava de ceai alături, încărcată cu un ceainic, ceşti aburinde, gem şi prăjiturele. Vivi ciuguli dintr-un biscuit, dând din cap, în semn de înţelegere, în vreme ce Ella îşi agita braţele prin aer, explicându-şi punctul de vedere.

— Ce faceţi voi acolo? mormăi Alex, pe jumătate adormită, ridicându-se din pat.

Se întoarseră spre ea, şi pe chip le înfloriră zâmbete largi.

— A, excelent! Te-ai trezit! exclamă Ella.

— Cum te simţi? se interesă Vivi, turnându-i o ceaşcă de ceai.

Alex se întinse să ia ceaiul şi biscuitul pe care Vivi i le aduse.

— Ce puneţi la cale voi două?

— Sinceră să fiu, zise Vivi, privind-o cu subînţeles pe Ella, doar una pune la cale.

— Hmm, înţeleg. Şi ce şiretlic ai pregătit pentru noi,

Lady Eleanor?

— Nu e şiretlic, cât muncă de detectiv, replică Ella.

— A, desigur.

— Teoria mea este următoarea: dacă nu putem dovedi rolul lui Lucian în conspiraţia pentru asasinarea contelui, cel puţin putem descoperi informaţiile care au dus la moartea sa. Şi poate, la rândul lui, acest fapt ne va duce la întregul complot împotriva coroanei! Măcar îi vom dovedi lui Blackmoor că a făcut o greşeală fiindcă nu te-a crezut.

— Există doar o singură problemă, o avertiză Alex.

— Doar una? replică Vivi, atrăgându-şi o privire răutăcioasă din partea Ellei.

— Da, doar una mare. Dacă Ministerul de Război, poliţiştii din Bow Street şi Blackmoor însuşi n-au reuşit să obţină aceste informaţii, cum le vom putea găsi noi?

— Aha… vocea raţiunii se trezeşte, zise Vivi zâmbitoare.

— O să-ţi spun eu de ce. Fiindcă noi avem, explică Ella, numărând pe degete, în timp ce vorbea, isteţime, intuiţie, curiozitate, instincte superioare, aşa cum am dovedit când am bănuit încă de la început că Montgrave e amestecat în toată tărăşenia asta. Şi mai e un lucru, cel mai important, zise ea, după care făcu o pauză teatrală.

— Care anume? întrebă curioasă Alex.

— Dorinţa de a dovedi că putem, adăugă Ella visătoare. Şi gândeşte-te ce lovitură va fi când toată lumea va constata că trei tinere au putut face ceea ce un batalion

de bărbaţi n-a fost în stare.

În acel moment, se auzi un ciocănit în uşă, iar ducesa intră, afişând o atitudine mândră, potrivită rangului ei. Purta o rochie de casă din satin purpuriu şi arăta atât de proaspătă, încât părea că dormise toată noaptea, nu că tocmai găzduise, în seara precedentă, unul dintre cele mai mari baluri din istoria Londrei. Făcând câţiva paşi prin încăpere, le cercetă pe rând, suspicioasă, pe fete, cu privirea ei necruţătoare, înainte de a i se adresa fiicei sale:

— Alexandra, nădăjduiesc că te simţi mai bine.

— Da, mamă, îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi.

— Dar ce ţi s-a întâmplat, de fapt, aseară?

— Eu… ştii… eu… Nici în ruptul capului fata nu-şi mai putea aminti acum care fusese scuza invocată de Vivi şi de Freddie.

Mi-am sucit glezna după un dans cu Freddie, iar Vivi şi Ella au fost atât de amabile, încât m-au condus în dormitor şi mi-au ţinut companie.

Mama ridică dintr-o sprânceană, în vreme ce Vivi tuşi, încurcată, în palmă.

— Îmi imaginez că, prin această tuse deloc subtilă, Vivian încearcă mai curând să-ţi spună că nu glezna te-a supărat seara trecută, ci nişte frisoane de răceală.

Alex se înroşi toată, sub privirea aspră a mamei.

— Mamele află întotdeauna, Alexandra.

— Eu nu am vrut să…

Ducesa ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— Prefer să nu mai aud niciun fel de scuză pe care ai inventa-o ca să-ţi explici purtarea de aseară. Dar vreau eu, în schimb, să-ţi spun că, deşi te-ai retras de la bal, de mine nu poţi scăpa. Ca pedeapsă pentru că ai lipsit de la bal, îţi cer să participi la o petrecere pe domeniul nostru de la ţară.

În ciuda uşurării pe care o simţi la gândul că mama ei credea că uneltiseră doar să scape de bal în noaptea precedentă, fără să se gândească la motive mai serioase, Alex pufni:

— Mamă, te rog! Nu poţi face asta!

— Dimpotrivă, fiica mea, pot. Mai mult, chiar o voi face. Prin urmare, tu şi fraţii tăi veţi participa. Şi, te asigur, nu vor avea cuvinte prea frumoase la adresa ta când vor auzi asta. Apoi se întoarse spre Vivi şi Ella şi adăugă: I-am invitat şi pe părinţii voştri, deci mă aştept să fiţi şi voi prezente.

Vorbele sale atraseră un zâmbet slab din partea Ellei şi unul ceva mai luminos din partea lui Vivi. Alex le tachină:

— Ei, măcar veţi fi şi voi obligate să participaţi. Iar acest lucru îi convenea de minune. Răsucindu-se spre mama ei, o întrebă, pe un ton morocănos: Cine a mai fost invitat?

— Am trimis invitaţii celor mai influente familii din Londra, inclusiv Blackmoor, Stanhope, Salisbury. Lady Twizzleton şi Waring sunt, de asemenea, invitaţi – ştiu ce sentimente îţi inspiră tânărul lord, dar, în definitiv, are rang de marchiz –, precum şi o serie întreagă de alţi tineri eligibili. Sezonul e deja la jumătate. E timpul, fetelor, să vă

gândiţi serios la găsirea unei perechi potrivite.

Ducesa era atât de preocupată să-şi impună punctul de vedere, încât nici nu observă că Alex tresărise auzind numele lui Blackmoor. N-avea să vină, nu-i aşa? Sau poate da, însă numai ca s-o ignore cu desăvârşire. Nici ea nu ştia cum era mai rău. Poate ar reuşi s-o convingă pe mama ei să amâne acea petrecere prostească? Alex deschise gura, vrând să spună ceva, dar Ella i-o luă înainte şi zise cu un zâmbet strălucitor:

— O, Excelenţă, ce oameni minunaţi aţi invitat! Abia aştept să particip. Tu nu, Vivi?

Vivi o privi ciudat şi îngăimă:

— Desigur.

Plăcut surprinsă, ducesa îi zâmbi Ellei.

— Mulţumesc, Eleanor, îţi împărtăşesc entuziasmul şi voi fi încântată să ni te alături. După care, adresându-i-se Alexandrei, continuă: Ar fi bine să te molipseşti de la prietenele tale. Mă aştept să te văd într-o dispoziţie mai veselă mâine-dimineaţă, când vom pleca.

— Mâine-dimineaţă? suspină Alex. Dar e imposibil!

Simţi un gol în stomac, la gândul motivelor pe care le avea să se teamă de acea petrecere. Prinsă între frustrarea manifestată clar de Blackmoor faţă de ea, frustrare ce l-ar fi putut lesne determina pe conte să refuze invitaţia şi să rămână la Londra, înlesnindu-le lui Lucian şi lui Montgrave sarcina de a-l găsi şi a-l face să aibă soarta tatălui său, şi posibilitatea reală ca el să li se alăture, la picnic, tratând-o cu un dispreţ total, inima fetei bătea de să-i spargă pieptul, şi Alexandra începu să se simtă cuprinsă de panică.

— Am deja reputaţia că aş organiza petreceri excelente, explică ducesa, un fapt pe care l-ai fi aflat şi tu dacă te osteneai să asişti la festivităţile de aseară. Nu văd niciun motiv să mai aşteptăm. Oaspeţii ni se vor alătura sâmbătă. Voi avea nevoie de ajutorul tău să pregătesc conacul. Se adresă apoi fetelor şi le sugeră: De ce nu veniţi cu noi? Cu dragă inimă le voi adresa şi părinţilor voştri aceeaşi invitaţie, dacă sunteţi de acord. Aţi fi o companie bine-venită pentru Alexandra şi pentru mine.

Ella şi Vivi încuviinţată tăcute, iar Alex oftă adânc, făcând-o pe mama ei să zâmbească.

— N-ai motive să fii aşa melodramatică, Alexandra. Îţi place la ţară, nu aşa spuneai?

— Ştiu, replică fata, pe un ton rezervat. Doar că *urăsc* sezonul.

— Iată un motiv în plus pentru a te mărita rapid şi a evita să mai ai parte de un alt sezon, replică femeia, cu un rictus cinic, care-i aminti Alexandrei de fraţii ei, în cele mai răutăcioase ipostaze ale lor. O privi cu furie, în vreme ce ducesa o sărută pe frunte şi ieşi din cameră, spunând: Lucrurile vor arăta mai bine după ce te îmbraci, iubito. Fetelor, un mic dejun minunat vă aşteaptă în salon. Bucătarul s-a întrecut pe el însuşi. Vă pot sugera să ne însoţiţi? întrebă ea şi plecă, fără să mai aştepte răspuns.

Când uşile se închiseră în urma ei, Alex îşi muşcă buzele de supărare, dorindu-şi să nu mai fi ieşit din sera de portocali în noaptea precedentă şi jurând, în gând, să nu mai tragă niciodată cu urechea la vreo conversaţie. Acum, intrase în mare bucluc. Nu avea nicio idee cu cine vorbise Lucian Sewell şi nici vreo dovadă că auzise într-adevăr ce auzise. Mai presus de toate, Blackmoor aproape că o

dăduse afară din biroul lui cu o seară în urmă. Iar asta era îngrozitor.

— Excelent! izbucni Ella, după ce ducesa ieşi, iar Vivi şi Alex o priviră şocate.

Vivi se dezmetici prima.

— Ce spui? Situaţia numai excelentă nu e!

— Nu priveşti tu lucrurile cum trebuie! O petrecere în Essex ne va da prilejul să găsim indicii şi informaţii chiar în Essex, unde crima a fost comisă. Mare minune dacă nu ne vom întoarce de la ţară cu întregul mister rezolvat!

— Ella, după cum merg lucrurile, voi fi surprinsă mai degrabă dacă ne vom întoarce cu toţii nevătămaţi, ripostă Alex, plină de frustrare, şi, aruncând într-o parte cuvertura, se ridică din pat şi sună din clopoţel, pentru ca Eliza s-o ajute la îmbrăcat. Dar asta e, reluă ea. Îi voi destăinui tatei totul. Nu putem rezolva problema singure.

— Dar, Alex! se opuse Ella.

— Nu, Ella. Nu e un joc. Un om a fost ucis. Nu ne putem permite să rezolvăm singure această şaradă. Viaţa lui Blackmoor e în primejdie. Şi ale noastre pot fi dacă nu spunem cui trebuie tot ceea ce ştim.

Vivi încuviinţă din cap.

— Cred că Alex are dreptate, Ella. Nu putem hoinări prin Essex ca să dezlegăm enigma acestei crime – nici măcar n-am şti cu ce să începem.

Ella strâmbă din nas, dar în cele din urmă recunoscu că prietenele sale judecaseră corect. Oftă dezamăgită şi zise cu glas scăzut:

— Bine, atunci!

*

Simţiră miresmele ample şi savuroase ale unui mic dejun englezesc tradiţional încă de când coborau masiva scară centrală a casei Worthington. Alexandrei îi lăsa deja gura apă înainte ca fetele să se alăture familiei Stafford în salon, pentru micul dejun.

Întreaga familie era prezentă în jurul mesei, cu excepţia ducelui, care plecase deja; locul rezervat de obicei lui, în capul mesei lungi de mahon, era gol – cu excepţia unui ziar deja citit, lăsat pe scaun. Alex îşi mască dezamăgirea – ea sperase să-l prindă pe tatăl ei înainte ca acesta să plece cu afaceri prin oraş, pentru tot restul zilei – şi examină restul încăperii. Ducesa stătea la locul ei obişnuit, în capătul opus al mesei, ascultând conversaţia fraţilor Alexandrei, aşezaţi ici-colo pe unele dintre cele opt scaune aflate de fiecare parte a mesei. Cum era şi de aşteptat, băieţii îşi umpluseră deja farfuriile cu munţi de mâncare şi înfulecau de zor în vreme ce stăteau de vorbă.

Remarcând venirea fetelor, toţi trei se ridicară, pentru a le saluta pe Ella şi pe Vivi, aşa cum se cuvenea unor gentlemeni, iar cele două, la rândul lor, răspunseră prin nişte reverenţe scurte. Când băieţii se aşezară, fetele îşi ocupară locurile vizavi de ei, admirând veritabilul festin creat de bucătar. Masa era plină de omlete, şuncă englezească, ciuperci, cârnaţi, pâine abia scoasă din cuptor şi unt adus de la conacul Stafford, precum şi numeroase alte feluri de mâncare sau dulciuri savuroase. De foame,

stomacul începu să-i chiorăie, iar Alex zâmbi ca pentru sine, gândindu-se: „Fie că mie frică sau nu, se pare că apetitul mi l-am păstrat intact”.

Pe când îşi umplea farfuria, asculta dialogurile din jurul ei.

— Mamă, cred că glumeşti! Patru zile la ţară, într-o casă plină de tinere doamne încă necunoscute şi de siropoasele lor mame? se bosumflă Nick. Încerci să-ţi înstrăinezi fiii de tine?

— Eu nu pot face asta, zise tranşant Will. Noaptea trecută mi-a fost de-ajuns. Am fost prezentat de o mie de ori ca „viitorul duce de Worthington”. E îngrozitor. Femeile alea nu vor nimic de la mine, în afară de titlu… Un titlu pe care încă nu-l am.

— Vorbeşti prostii, replică ducesa. Eşti un tânăr atrăgător, fermecător şi amuzant. Titlul n-are prea mult de-a face cu calităţile tale de bărbat eligibil. Femeile ar fi fost înnebunite după tine şi dacă erai un fermier, un măcelar sau orice alt soi de om de rând.

Urmă un moment de tăcere, răstimp în care fraţii Stafford se uitară unii la alţii, şocaţi, înainte de a izbucni în hohote.

— Dar e adevărat! se enervă ducesa.

— Mamă, sincer, nu poţi crede aşa ceva, zise Kitt. Mamele acelor fete vor bani şi pământuri pentru micuţele lor fiinţe angelice. Ia întreabă-te cum te-ai simţi dacă Alex ar veni acasă şi te-ar anunţa că vrea să se mărite cu un măcelar. Cum s-ar simţi contele şi contesa de Marlborough dacă Ella le-ar spune aşa ceva? Sau marchizul de Langford în cazul lui Vivi?

Fetele ridicară ochii din farfurie, surprinse să fie astfel atrase în discuţie. Alex, care se aşezase aproape de Will, interveni înainte ca ducesa să poată răspunde.

— Vă rog, nu aduceţi vorba despre perspectivele noastre de căsătorie. N-avem nimic de-a face cu discuţia asta.

— Mie mi se pare, Puşlama, că tocmai despre voi e discuţia asta, răspunse Will. De fapt, despre tine, căci toţi ne-am ales cu pedeapsa asta din cauza comportamentului tău de aseară.

— Şi-ţi mulţumim pentru asta, o luă în zeflemea Nick. Ah, ce chelfăneală aţi merita tu şi Freddie, pentru că şi el şi-a băgat nasul în asta. Uitându-se la Ella şi la Vivi, adăugă: Despre voi două nu zic nimic, pentru că nu sunteţi de sex masculin şi nici nu faceţi parte din familia noastră.

Ducesa interveni, iar poziţia ei, în capătul mesei, făcu vorbele să aducă mai mult a poruncă:

— Vă mulţumesc că aţi fost atât de sinceri cu toţii în privinţa gândurilor pe care le aveţi despre căsătorie şi viitor. Dar veţi participa la petrecere – ba chiar cu încântare.

— Nu ne poţi obliga să ne placă, mamă, zise Kit şi-i oferi un zâmbet.

— Uiţi că sunt ducesă, Christopher. Pot face orice doresc, rosti femeia, cu un zâmbet strălucitor, iar cei patru copii ai ei oftară, în faţa acestei proclamaţii solemne, făcându-le pe Vivi şi pe Ella să pufnească în râs.

— Tot nu înţeleg de ce suntem noi pedepsiţi pentru ceva ce a făcut Alexandra, mormăi Will.

Alex îl privi drept în ochi şi ripostă, pe un ton tăios:

— Te asigur că şi pentru mine e o pedeapsă. Nu-mi doresc câtuşi de puţin să-mi petrec vremea în pustietatea de la ţară, alături de voi.

— Exact de-asta, presupun, mama ne obligă pe toţi să venim, remarcă Nick. De ce n-ai suferit în tăcere pe timpul balului?

Alex îi zâmbi dulce.

— Cum de ce? Pentru a vă face viaţa un coşmar, desigur.

Toţi trei fraţii o priviră cu ciudă, pe Ella o apucă tuşea, iar Vivi pufni în râs, aplecându-se să soarbă din ceaşca de ceai.

Cuvintele Alexandrei încă pluteau în aer când uşa se deschise, făcând ca toate capetele să se întoarcă în acea direcţie. Alex simţi un gol în stomac, şi pofta de mâncare îi pieri pe dată când îl văzu pe Blackmoor intrând. Era îmbrăcat în haine de călătorie – o manta cafenie peste o cămaşă albă de pânză şi pantaloni de călărie din piele de căprioară, venind ca turnaţi pe picioarele lui lungi, într-un mod elegant, pe care fata îl remarcă pe dată. Pantalonii erau vârâţi în cizme înalte de călărie, lustruite lună. Tânărul era foarte chipeş, deşi puţin tras la faţă, cu părul blond răvăşit şi ochii trădând nerăbdare. Ţinea într-o mână o cravaşă şi o pălărie, iar în cealaltă, o pereche de mănuşi din piele de miel.

Privirea Alexandrei se îndreptă spre Vivi, care înclină din cap, aproape imperceptibil, de parcă ar fi vrut să-i spună „Fii tare” şi apoi spre Ella, care îl privea pieziş pe Blackmoor, pentru ca dispreţul resimţit faţă de el să fie

clar pentru toţi cei prezenţi. Din fericire, nimeni nu era atentă la ea, iar Vivi îi dădu încetişor un ghiont, înainte ca atitudinea ei să fie remarcată.

— Gavin! rosti ducesa, oferindu-i mâna, pe care tânărul se aplecă să o sărute. Eşti bine-venit în această pestriţă adunare. Poate vei aduce puţin calm la masa noastră. Avem mâncare din belşug. Ai mâncat?

— Ca întotdeauna, o plăcere să vă revăd, Excelenţă, rosti Blackmoor, iar vocea lui de tenor îi dădu viori Alexandrei. Deşi mi-aş dori mult să stau, am mâncat deja şi mă aflu în acest loc doar ca să-i invit alături de mine pe bărbaţii aici de faţă.

Alexandra observase că, atunci când el se uitase spre masă, îi evitase, în mod intenţionat, privirea.

— Plecăm spre Essex, îi anunţă Gavin.

— Chiar aşa, zise Will, ridicându-se de la masă.

— Essex? De ce? întrebă curioasă Ella.

— E o aventură care nu implică şi amestecul doamnelor, glumi Kit, apoi îşi drese glasul stânjenit când văzu că nu râdea nimeni.

Se ridică şi el, mergând spre hol, pentru a cere valeţilor pardesiele şi pălăriile.

Nick se ridică ultimul de la masă.

— Deja aranjasem să mergem săptămâna asta la conac, pentru o partidă de vânătoare. Petrecerea mamei a venit ca o surpriză pentru noi toţi, dar presupun că a ales să găzduiască una atât de repede pentru că ştia că astfel n-am găsi nicio scuză ca s-o evităm.

— Într-adevăr, recunoscu ducesa. Mama voastră nu e doar frumoasă, ci şi inteligentă. Lord Blackmoor, nu vrei să participi la petrecerea noastră de la ţară?

Cuvintele, deşi formulate sub forma unei întrebări, sunau mai mult a ordin.

O roşeaţă abia vizibilă se aprinse în obrajii lui Blackmoor, dar singura care o remarcă fu Alex, din simplul motiv că îl sorbea din ochi, aşteptându-i răspunsul.

— Mi-ar face plăcere să mă aflu acolo, milady.

— Excelent, se bucură ducesa, mergând spre ieşire, alături de tineri. Vom pregăti o cameră pentru tine şi să sperăm că totul va fi minunat.

Uşa se închise în urma lor, lăsându-le pe fete în salonul învăluit, dintr-odată, în linişte. Alex răsuflă atât de prelung, încât se miră şi ea de cât aer putuse să ţină în piept.

— Nu m-a privit nici măcar în treacăt. Aţi observat? făcu ea, cu un glas încărcat de tristeţe.

— Da, şopti Vivi. Dar nu poţi să te aştepţi ca el să treacă atât de repede peste evenimentele de azi-noapte, Alex. Toate aceste lucruri sunt greu de îndurat pentru un singur om.

— Aşa e, admise Ella. Bărbaţii nu sunt nici pe departe la fel de evoluaţi ca femeile pentru a rezista la asemenea încercări şi nici la fel de inteligenţi, evident.

Alex surâse, dar dezamăgirea nu o părăsi. Vivi avea dreptate – ea s-ar fi aşteptat, mai curând, la o replică dură din partea lui Blackmoor, dar indiferenţa lui o răni la fel de

tare.

Deşi înţelegea cât de grea era situaţia pentru el, asta nu schimba cu nimic faptul că fata obosise să-l înfrunte şi să o ia mereu de la început. Voia doar ca totul să fie ca înainte, când erau doar prieteni. Asta i-ar fi fost suficient. Sau aproape suficient.

Oftă şi se trase cu scaunul îndărăt.

— Mă duc să-l caut pe tata. Trebuie să-i vorbesc despre noaptea trecută.

Ella o împiedică însă să se ridice.

— Aşteaptă. Ştiu că am promis că-i vom destăinui ducelui totul, dar am o idee.

— Ella… zise Vivi, iar vocea ei sună ca o avertizare.

— Ştiu, ştiu. Dar ideea mea e cu totul inofensivă, se apără Ella.

— Am îndoieli, îi răspunse Alex, dar mă aventurez s-o ascult.

— Îţi mulţumesc. Bun! Deci Blackmoor e plecat de acasă azi, corect?

Ochii Ellei sclipiră de nerăbdare.

— Da, aşa se pare.

— Nu trebuie să facem mare lucru…

— Nu, Ella! ripostă Vivi. Văd unde vrei să ajungi, dar să ştii că e o idee groaznică.

— De ce? De ce nu ne-am strecura puţin până aici,

aproape, să aruncăm o privire prin reşedinţa Blackmoor şi pe urmă să ne întoarcem? Nu va şti nimeni, niciodată.

— Ella, ştiu cât îţi doreşti să iei parte la aventura asta, zise Alex în şoaptă. Şi eu îmi doresc. Dar am ajuns într-un punct în care trebuie să implicăm pe cineva care ştie mai multe despre lucrurile astea decât ştim noi. Nu discutăm aici despre bastonul pierdut al ducesei văduve de Lockwood. Discutăm despre crimă şi trădare. Îmi pare rău, Ella. Am să-i spun tatei.

Alex se ridică şi merse spre uşă, deschizând-o şi strigându-l pe valet.

— Harquist, tata are puţin timp pentru a discuta cu mine?

— Nu, milady. Din păcate, Excelenţa Sa a plecat în zori, răspunse servitorul, făcând o plecăciune. Este la parlament în dimineaţa asta şi de acolo va pleca direct spre Essex, pentru a se alătura fraţilor dumneavoastră.

Alex încercă să-şi domolească dezamăgirea.

— Mulţumesc. Atunci presupun că n-am altceva de făcut decât să stau şi să aştept să discut cu el acolo.

Închise uşa şi reveni la prietenele ei, care o priveau atente, aşteptându-i următoarea mişcare – una pe care aveau s-o sprijine fără discuţie. Întâlnind privirea Ellei, remarcă încercarea disperată a acesteia de a-şi ascunde gândurile care i se citeau însă, cât se poate de clar, pe chip, şi zise:

— Bine, Ella. Ai învins. Vom merge la reşedinţa Blackmoor!

Capitolul 20

Furişatul prin grădina casei Blackmoor i se păru Alexandrei foarte diferit de experienţa avută în seara precedentă, când bâjbâise în beznă pe acolo. De fapt, părea mai degrabă o plimbare de după-amiază decât o activitate clandestină. Acest lucru putea fi pus pe seama faptului că la doar câţiva paşi de ele grădinarii munceau de zor, fără să le acorde vreo atenţie fetelor sau poate se întâmpla fiindcă de data asta nu mai auzise fără voie o discuţie înfiorătoare, dar Alex bănuia că motivul era, mai degrabă, încântarea Ellei faţă de activitatea întreprinsă de ele. Şi neputinţa acesteia de a păstra secretul.

— Cum ajungem în biroul lui Blackmoor? Tu ai escaladat fereastra?

— Nu, el m-a ridicat înăuntru.

— Hmm, bine atunci. Vivi va trebui să ne ajute să ne căţărăm pe zid.

— Va trebui, nu-i aşa? veni replica acesteia. Dar altfel nu putem să pătrundem în casă?

— Eu mă gândeam să ciocănim la uşă şi să-l rugăm pe Bingham să ne lase înăuntru, zise Alex, cât se poate de serioasă, referindu-se la bătrânul şi credinciosul valet al familiei Blackmoor, în vreme ce le conducea pe prietenele ei către intrarea principală.

— Ce? Nu putem face asta, zise Ella indignată şi se opri.

— De ce nu? întrebă Vivi, urmând-o pe Alexandra. Pare o modalitate de intrare cât se poate de acceptabilă. De fapt, cred că toată viaţa am intrat astfel în casele oamenilor.

Văzând că era în inferioritate şi mai fusese şi lăsată în spatele celor două fete, Ella se grăbi să le prindă din urmă pe când îşi croiau drum spre uşa casei.

— Şi ce-i vom spune astfel încât să ne lase prin casă fără însoţitor? întrebă ea, în vreme ce Alex ciocăni în uşă şi-şi duse degetul arătător la buze, cerându-i să facă linişte.

— Îmi închipui că o să născocesc eu ceva.

Uşa se deschise, şi fata afişă un zâmbet strălucitor când un domn în vârstă apăru dincolo de prag.

— Bingham! Bună ziua! zise ea şi păşi înăuntru, urmată repede de Vivi şi de Ella. De îndată ce se văzu în casă, fata îşi dezlegă boneta şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, zise pe nerăsuflate: Blackmoor ne-a cerut să venim aici şi să-i luăm din birou nişte cărţi pe care voia să i le aducă tatălui meu, înainte de a pleca la vânătoare cu fraţii mei.

— Domnul e tare uituc, nu credeţi? zise valetul, iar Vivi sări să continue jocul.

— Ba da, cum să nu? Aseară, de pildă, şi-a uitat bastonul la dineul de la casa Worthington. Nick a trebuit să i-l dea azi-dimineaţă, nu ştiţi, fetelor?

— Sigur, e tare căscat! Alexandra flutură din mână a lehamite, după care îl întrebă pe valet: Nu te superi dacă intrăm să luăm cărţile, nu-i aşa, Bingham? zise Alex, dar se îndrepta deja spre birou, lăsându-l pe bătrân cu o expresie

de buimăceală pe chip. Nu trebuie să ne aştepţi, ne-a dat o listă destul de lungă, nu, Ella?

— Ne-a dat? întrebă Ella şi făcu ochii mari de mirare.

Vivi oftă, mimând exasperarea.

— Ella, eşti aproape la fel de uitucă precum Blackmoor. Ţi-ai pus lista chiar în jurnal, nu mai ţii minte?

— Ai adus lista, nu? Sau trebuie să mergem înapoi după ea? se interesă Alex, întorcându-se spre Ella, care pricepu, în sfârşit, jocul.

— Nu, nu, am adus-o! O am chiar aici, spuse ea şi, scotocind prin geantă, scoase o carte şi rupse repede o pagină din ea. Apoi, prefăcându-se că găsise lista, o flutură pe sub nasul valetului, care se uita mirat de la o fată la alta, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis. Ella îşi îngropă nasul în „listă" şi începu să citească:

— *Direcţiile agricole din comitatele Essex şi Staffordshire, 1750-1790.* Doamne! Bietul tău tată! Să sperăm că vom găsi şi romane pe listă.

Gura lui Vivi se schimonosi într-o încercare disperată de a-şi ascunde zâmbetul ce ameninţa să i se lăţească pe chip.

— Hai să mergem, Ella, zise ea cu un scâncet feminin. Magazinul de dantele de pe Bond Street primeşte azi un nou stoc de mătăsuri. Nu mi-ar plăcea să-mi petrec toată ziua cu cărţile pline de mucegai ale lui Blackmoor. Apoi se adresă valetului, toată numai un zâmbet: Pe unde o luăm, Bingham?

Majordomul nu scoase o vorbă, ci le pofti, din

gesturi, în direcţia biroului, iar fetele se îngrămădiră să-l urmeze. Odată ajunse, Alex strigă, suficient de tare ca valetul, rămas în spatele lor, să audă:

— E cam curent aici. Ella, eşti drăguţă să închizi uşa? N-aş vrea să mă ia o răceală.

Prietena ei îi trânti, pur şi simplu uşa în nas valetului, care rămase în afara biroului, mut de uimire, zicându-şi în sinea lui că tare neroade mai sunt femeile şi mulţumind proniei că stăpânii lui nu avuseseră fiice, apoi reveni la treburile lui obişnuite din acea după-amiază.

— Sărmanul om, nu i-am dat nicio şansă, chicoti Alex, mergând spre biroul de lucru al lui Blackmoor. Aţi fost senzaţionale, amândouă!

— Deşi Ella aproape ne distrusese toată înscenarea, nu rată Vivi ocazia să o tachineze.

— Chiar aşa, recunoscu Alex, halal detectiv! Dar bine că te-ai prins, până la urmă. Mărturisesc că am fost foarte impresionată de treaba cu *Direcţiile agricole.* Grozav ai mai născocit-o!

— Îţi mulţumesc, mă gândeam eu c-o să-mi apreciezi ideea, replică Ella.

— Ar fi bine, pentru început, să ne pregătim un teanc de cărţi pe care să le luăm cu noi când vom pleca. Nu mi-ar plăcea ca Bingham să rămână cu impresia că am căutat altceva, zise Vivi şi început să aleagă la întâmplare cărţi din bibliotecă, în vreme ce Ella şi Alex chicoteau de zor.

Fetele împărţiră încăperea în mai multe sectoare şi fiecare începu să cerceteze partea sa, rapid, dar cu grijă, având grijă să lase obiectele exact aşa cum le găsiseră. Vivi

examină rafturile, căutând cărţi care ar fi putut părea relevante în privinţa ducelui de Worthington pentru oricine ar fi aruncat un ochi curios. Făcu din ele, lângă uşă, un morman care s-ar fi dărâmat dacă cineva ar fi intrat brusc, avertizându-le astfel că erau pe cale să fie descoperite.

După câteva minute de căutări zadarnice, Alex se aşeză pe scaunul contelui, anunţând:

— Ne-am uitat peste tot, am scotocit şi am răscolit pretutindeni. Dacă ar fi fost ceva de găsit în camera asta, până acum l-am fi găsit.

Ella îşi îndepărtă o şuviţă de păr ce-i căzuse pe faţă şi închise dulapul în care căutase până atunci.

— Aşa e. Dar, atunci, unde ar putea fi?

— Nu ştiu, însă nu avem vreme să ne mai uităm acum, spuse Alex. V-am promis că vom pătrunde în biroul lui Blackmoor şi nimic altceva. Ar trebui să plecăm – altfel presimt că vom intra într-o mulţime de buclucuri.

— Asta-i interesant, zise Vivi din cealaltă parte a camerei, ţinând în mâini o carte învelită în piele. Cineva a rupt pagina de gardă.

— Ce carte-i aia? întrebă Ella.

— *A History of Essex.* Am ales-o fiindcă mi s-a părut relevantă pentru inexistentul tratat despre direcţiile agricole din Essex, pe care Bingham ştie că-l căutăm. Dar pagina de gardă e ruptă şi… Vivi se întrerupse când foaia albă de la sfârşitul cărţii, care ar fi trebuit să fixeze blocul volumului, se desprinse de coperta învelită în piele. Fata scoase un pătrat de hârtie scorţoasă din carte. Văzând-o, fetele se repeziră spre ea, dornice să afle mai multe detalii.

— Ce-i asta? întrebară ele, emoţionate.

— Nu-ţi face prea mari speranţe, Ella, o avertiză Alex. Probabil nu-i mare lucru. Aminteşte-ţi că încăperea a fost deja cercetată, în căutare de informaţii.

— Dar nu şi acest sertar, o contrazise Vivi. Cărţile astea sunt acoperite de praf. Cu siguranţă n-au mai fost atinse de luni bune.

Desfăcu cu grijă foaia groasă de hârtie, pe când celelalte două fete se zgâiau la ea, nerăbdătoare să afle ce conţinea. Acolo, redate în scris de o mână puternică se aflau cuvintele pe care tinerele speraseră – şi se temuseră – că aveau să le găsească.

27 decembrie 1814

Bănuiesc că se fac planuri pentru prelungirea războiului şi că un englez sprijină aceste uneltiri. Deşi nu vreau să cred că e adevărat, trebuie să acţionez acum, înainte ca alţii să afle ce-am descoperit. Dacă această scrisoare e găsită, iar eu am dat greş, foloseşte cartea asta drept ghid. Totul e primejduit. Mai ales numele. Păstrează-l cu grijă.

— Doamne! exclamă Alex şi răsuflă adânc. E scrisă de răposatul conte.

— Nu putem… nu putem şti sigur asta, replică Vivi, cu voce tremurândă.

— Cum să nu putem? se înfurie Alex. Cine altcineva ar mai fi putut-o scrie, Dumnezeule? Contele găsise dovezile trădării şi din cauza asta a fost ucis.

— Totul e primejduit, mai ales numele? Ce nume? întrebă Ella.

— Numele Blackmoor, şopti Alex, aproape ca pentru sine. Îşi amintise de discuţia avută cu Gavin în seara precedentă, chiar în acea încăpere. Se arătase îngrijorat de faptul că acuzaţiile aduse de ea la adresa unchiului lui ar putea primejdui reputaţia numelui Blackmoor. „Exact aşa a gândit şi tatăl lui.”

— Doamne, am avut dreptate, continuă ea cu glas tare, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. Smulgând hârtia din mâinile lui Vivi, o puse înapoi în carte, cuprinsă brusc de un sentiment de spaimă. Trebuie să plecăm de aici. Imediat. Am avut dreptate.

Nici nu-şi termină bine vorbele, că teancul de cărţi pus în uşă se dărâmă. Fetele priviră într-acolo, rugându-se în gând ca intrusul să fie Bingham, nu Lucian Sewell. Dar rugăciunile nu le fură ascultate. Tresăriră cu toatele văzându-l pe unchiul lui Gavin cum intră în încăpere, privind cu dispreţ mormanul de cărţi de pe duşumea şi apoi cercetându-le din ochi pe cele trei fete. Alex îşi adună curajul şi, cu un zâmbet forţat, găsi o ieşire din situaţia apărută.

— Ah, Lord Sewell, rosti ea, aparent amuzată. Ce ne-ai speriat!

Vivi fu următoarea care îşi recăpătă vocea.

— Straşnică sperietură! După care se îndreptă spre cărţile risipite pe covor şi se întinse să le adune de pe jos.

Vai, ce neroadă am fost. Nu era locul potrivit pentru a pune cărţile astea. Oricine ar fi putut da peste ele.

— Într-adevăr, neobişnuit loc pentru un teanc de cărţi. Neobişnuit chiar şi pentru un teanc de cărţi făcut de nişte fete care au pătruns aici ilegal, adăugă Sewell cu glas domol şi circumspect.

— Ilegal? repetă Ella şi izbucni în râs, venind spre el, fără să lase cartea din mâini. Milord, eşti chiar amuzant. Te asigur că mi-ar fi plăcut mai mult să cumpăr dantele decât să aleg, pentru tatăl

Alexandrei, nişte cărţi pe care Gavin ar fi trebuit să i le dea el însuşi. De fapt, chiar ne pregăteam să plecăm într-acolo.

Luă câteva cărţi din braţele lui Vivi, o adăugă pe a ei deasupra şi le sprijini de şold, apoi se întoarse spre Alex, zicând:

— Cred că le-am luat pe toate, nu? Nu-l rogi tu pe Bingham să ne trimită un slujitor, să ne ajute?

Alex se îndreptă spre uşă, simţind în ceafă privirea sfredelitoare a lui Sewell şi încercând din toate puterile să pară nonşalantă.

— Nu, nu, nu cred că e nevoie. Ne-ar lua prea mult timp, le vom duce noi. Haideţi, nu vreau să mai pierdem vremea pe aici, avem lucruri mai bune de făcut.

Vivi încuviinţă din cap.

— Aşa el

Se răsuci pe călcâie, făcu o plecăciune scurtă, însoţită de un surâs cald, către Sewell, şi-i spuse:

— Milord, încă o dată, ne cerem scuze dacă te-am speriat.

Bărbatul schiţă un zâmbet pieziş.

— E nevoie de mai mult de câteva fetişcane ca să mă sperii, Lady Vivian şi Lady Eleanor.

Se înclină în faţa celor două fete, care părăsiră încăperea, iar Alexandra simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Erau cumva înţelesuri ascunse în cuvintele lui? Răsuflă adânc şi făcu şi ea o reverenţă, dorindu-şi să iasă din încăpere înainte să se dea de gol în privinţa celor aflate.

— Milord Sewell, o zi bună!

— Lady Alexandra, am putea discuta un pic?

„Nu!” Mintea ei refuza această variantă, dar ce putea face? Trebuia să pară nepăsătoare, şi singura modalitate de a face asta era să-l tolereze pe acel om dezgustător.

Ella şi Vivi se aflau la doar câţiva paşi distanţă – ce rău i-ar fi putut face Lucian?

— Desigur, replică ea, cu o privire ce se voia plină de curiozitate.

Bărbatul cobori tonul şi spuse sec:

— Îţi pasă foarte mult de nepotul meu, nu-i aşa?

Fata încuviinţă, circumspectă, din cap, iar el continuă:

— Excelent! Şi mie îmi pasă. Pari o fată inteligentă. Ai face bine să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

N-ai vrea ca Blackmoor să aibă de suferit din cauza ta, sper. Sau a acelor încântătoare prietene care par să nu te părăsească niciodată.

— Eu… eu nu ştiu ce vrei să spui, Lord Sewell, răspunse Alex, cu glas şovăielnic.

— Atunci această conversaţie nici nu era necesară, zise el, cu un surâs făţarnic. Cu atât mai bine. Pătrunse în birou trecând pe lângă ea şi-i aruncă peste umăr: Să vă distraţi bine pe Bond Street, fetelor!

Alex se simţi deopotrivă îngrozită, furioasă şi frustrată, îngrozită pentru că bărbatul le urmărise şi, cumva, le jignise, furioasă pentru că îndrăznise să le ameninţe pe cele mai bune prietene ale ei şi frustrată fiindcă se simţea atât de neajutorată şi de ignorată. Dădu să părăsească încăperea, cu răsuflarea tot!

Mai rapidă şi mai grea.

— A, şi încă un lucru, milady…

— Da, milord.

Căută să-şi alunge tremurul din glas şi se întoarse spre Sewell, văzându-l cum răsfoieşte un vraf de scrisori.

— Mi-a plăcut foarte mult balul dat de părinţii tăi aseară. Te rog să le transmiţi asta.

— Sigur, milord.

— Şi spune-le că am rămas fascinat în special de sera de portocali.

Alex fugi din încăpere cu un singur scop în minte: să le ducă pe Ella şi pe Vivi cât mai repede posibil şi mai

departe de Lucian Sewell.

Capitolul 21

Alex se trezi speriată chiar când diligenţa părăsea drumul principal şi intra pe aleea lungă care ducea la conacul Stafford.

Mult după căderea întunericului. În prima parte a călătoriei, Ella şi Vivi îi ţinuseră tovărăşie, sporovăind despre ciudăţeniile la care asistaseră pe drumul lung spre marginea răsăriteană a Angliei. După prima oprire, când vizitiul schimbase caii, iar fetele băuseră un ceai, cele două se întinseră pe banchetă, vizavi de Alex şi de mama ei, şi se culcară, lăsând-o pe Alex, care nu putea dormi, să vorbească în şoaptă cu ducesa. Aceasta din urmă fusese extrem de ocupată, pregătind petrecerea ce avea să înceapă a doua zi, spre seară, odată cu sosirea primului val de invitaţi. Curând, şi ducesa căzu pradă oboselii, după atâtea ore lungi de călătorie în diligenţa călduroasă şi întunecoasă, iar Alex rămase singură cu gândurile ei – gânduri care o bântuiau, în vreme ce rememora, iar şi iar, întâmplările din ultimele două zile.

Desigur, în minte îi stăruia îndeosebi confruntarea din ziua precedentă cu Lucian Sewell; nu putea pretinde că nu fusese zdruncinată de vorbele lui. Bărbatul aproape că

recunoscuse că nu s-ar da în lături să facă rău oricui i-ar sta în cale, inclusiv nepotului său, lui Vivi ori Ellei. Alex nu-i trecuse cu vederea ameninţările. Se înveli mai bine în pătura ei, parcă pentru a alunga răceala acestor gânduri. *Era oare posibil ca Gavin să-i fi povestit unchiului discuţia lor şi faptul că ea trăsese cu urechea?* Nu-şi putea imagina că tânărul făcuse un asemenea lucru, dar nici nu trebuia să respingă din start această variantă.

Pusese în pericol viaţa lui Vivi şi a Ellei luându-le şi pe ele în casa Blackmoor. Înainte, unchiul lui Gavin nici nu le-ar fi băgat în seamă. Acum, era, în mod clar, cu ochii pe ele. Şi vina îi aparţinea ei în totalitate. Alex ştia că avea o singură misiune – de a garanta siguranţa prietenelor sale, fără a le mai dezvălui şi alte suspiciuni ale ei, dacă acestea aveau să mai apară. Cu cât fetele ştiau mai puţin despre implicarea lui Lucian Sewell în această afacere macabră, cu atât era mai bine pentru ele.

A doua oprire o smulsese din gândurile ei sumbre, şi, în vreme ce vizitiul şi rândaşii schimbau iarăşi caii, cele patru femei se bucuraseră de o cină caldă, înaintea celei mai lungi părţi a călătoriei. Mâncarea, alături de ziua lungă şi obositoare, o făcuseră să adoarmă de îndată ce se urcase iarăşi în trăsură şi se ghemuise sub pătură. Se trezise abia acum, în ultimele minute ale călătoriei.

Alex inspiră profund, respirând aerul răcoros. Şi când se gândea că, doar cu o zi în urmă, o implorase pe mama ei să nu o oblige să facă acea călătorie în Essex. Acum abia aştepta să ajungă mai repede la conac.

S-ar minţi dacă ar încerca să susţină că nerăbdarea de a sosi se datora numai dorinţei de a-şi proteja prietenele. Scrutând întunericul prin geamul diligenţei, îşi dădu seama că în direcţia aceea se afla conacul Sewell,

reşedinţa familiei Blackmoor de generaţii întregi. Ştia că, dacă Blackmoor nu se afla în sala de biliard de la conacul Stafford, cu fraţii ei, neştiind de sosirea ei, atunci cu siguranţă era la conacul familiei lui, adică la nici jumătate de kilometru depărtare de ea.

Pe măsură ce timpul se scurgea, Alex devenea tot mai puţin furioasă pe Blackmoor din pricina confruntării avute în biroul acestuia. Dimpotrivă, acum se simţea cuprinsă de tristeţe la gândul că relaţia lor – întotdeauna confortabilă şi amicală – se pierduse. Existase o vreme când nu s-ar fi mâniat în asemenea hal, când cuvintele jignitoare n-ar fi fost niciodată rostite, când el nici măcar n-ar fi visat să-i ceară ei să-l lase singur. Dar acea vreme trecuse, în mod clar, şi Alexandra se simţea groaznic din acest motiv.

Poate Blackmoor avusese dreptate; poate sărutul fusese o greşeală. Cu siguranţă, el făcuse viaţa fetei mai grea, fiindcă acum nu-şi mai putea imagina existenţa fără Gavin. Încă de la bun început, tânărul fusese pentru ea ca un al patrulea frate, dar acum era mult mai mult. Da, era un prieten, dar nu putea nega întru totul cât de atrasă de el se simţea, cât de însetată era de prezenţa, de afecţiunea, de dragostea lui.

Dragoste?

Tresări în tăcerea deplină, surprinsă de propriul ei gând. Întotdeauna „dragostea” fusese pentru ea doar un cuvânt oarecare, pe care-l luase în râs – un concept pe care nu-l înţelesese niciodată şi de care nici nu fusese vreodată interesată cu adevărat. Un fel de omolog al Alesului… poate dorit de Vivi, dar niciodată de ea.

Dar acum, gândindu-se la ce simţea pentru

Blackmoor – adică un sentiment pe care nu-l putea defini decât drept dragoste aproape că se văzu devenind adepta acestor noţiuni.

Nu era decât un singur lucru de făcut. Avea să-l găsească pe Gavin, cât de curând posibil, şi să-i arate că tot ce aveau, tot ce spuseseră, meritase asumarea riscurilor deloc de neglijat pe care şi le asumaseră. Trebuia să-l convingă că tot ce ştia ea despre tatăl şi despre unchiul lui era adevărat… că greşise când nu o crezuse… că pentru nimic în lume ea nu l-ar fi putut răni fără a avea un motiv întemeiat pentru asta – aşa cum se întâmplase cu dezvăluirile în privinţa lui Lucian Sewell. Ştia că exista un risc şi că acest risc avea s-o conducă, aproape sigur, pe un drum care nu avea decât două ieşiri: fie fericirea de a-şi împărţi viaţa cu bărbatul despre care ajunsese să creadă că-i era sortit încă de la început, fie tristeţea unei vieţi fără el. Era un risc pe care nu avea decât să şi-l asume.

În vreme ce îşi făcea curaj, spunându-şi că putea face faţă unei astfel de întâlniri şi chiar că-şi putea învinge dezamăgirea dacă el avea să o respingă, diligenţa luă ultima curbă pe drumul spre conac. Fata văzu enorma clădire de piatră ridicându-se din întuneric şi se alină cu gândul că fusese reşedinţa familiei Stafford de secole.

Dacă trebuia să facă un lucru atât de neplăcut precum confruntarea cu bărbatul iubit, n-ar fi vrut ca aceasta să se întâmple în alt loc decât aici. Îşi trezi mama, apoi se aplecă peste banchetă şi le ciupi pe Ella şi pe Vivi, sculându-le din somn. Femeile se ridicară, cu frustrarea celui care reuşeşte să prindă un somn bun în ciuda condiţiilor vitrege, atunci când fata strigă, cu prefăcută voioşie:

— Am ajuns!

Când trăsura se opri, Vivi căscă şi murmură:

— O, ce pătuţ bun! Oare cât de repede am să mai dau peste un pat la fel?

— Te conduc eu la el îndată! răspunse Ella, atrăgând un zâmbet din partea ducesei.

Uşa diligenţei se deschise, şi Alex coborî, ajutată de un valet. Cu Vivi şi Ella grăbindu-se să o urmeze, fata privi clădirea conacului şi surâse la vederea luminilor primitoare ce sclipeau la ferestrele camerelor pregătite din vreme pentru sosirea lor.

Luminiţele gălbui străluceau într-un mod pe care-l îndrăgise încă de când era o fetiţă, risipind întunericul ce caracteriza nopţile petrecute la ţară.

Alex inspiră profund, simţind în nări „aerul îngheţat al domeniului Stafford”, cum îl numea cu mândrie tatăl ei – amintindu-şi de avertismentul dat de mama ei cu o zi în urmă. Într-adevăr, chiar îi plăcea la ţară. Era ceva legat de felul în care stelele străluceau aici, mai intens ca în alte părţi, de felul cum timpul se scurgea mai lin, de miresmele simţite într-o răcoroasă noapte de mai. Aici, totul părea mai simplu. Şi mai bun.

Uşa imensă de stejar se deschise, şi Alex văzu silueta tatălui ei, luminată de felinarele strălucitoare de la intrare. Nu arăta deloc ca un duce, căci nu avea nici veston elegant, nici vestă, nici măcar lavalieră. Cămaşa îi era vârâtă în pantalonii din piele de căprioară, iar mânecile le avea suflecate, lăsând să se vadă braţele bronzate. Alex chicoti, gândindu-se ce-ar fi spus aristocraţia din Londra dacă l-ar fi văzut astfel pe unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia, umblând îmbrăcat ca un „sălbatic”.

Le întâmpină pe femei cu un zâmbet larg ce-i dezvăluia dinţii albi.

— Pe cuvântul meu! zise el înspre cei aflaţi în interior. Se pare că cineva a lăsat nişte bieţi orfani la uşa noastră!

Cele patru femei râseră la auzul cuvintelor lui, iar bărbatul coborî scările şi, după ce o îmbrăţişă şi o sărută pe frunte pe Alexandra, le salută pe Vivi şi pe Ella. Apoi merse să o ajute pe ducesă să coboare din trăsură. Când atinse pământul cu picioarele, aceasta îşi privi soţul şi-i spuse:

— Cam bătrână pentru a fi catalogată drept un biet orfan, aş zice!

— Prostii! întinereşti pe zi ce trece, zise ducele drăgăstos, cuprinzând-o cu braţele, şi o sărută zgomotos pe buze.

Vivi şi Ella se întoarseră cu spatele, roşind şi lăsând-o pe Alexandra să scuture din cap şi să-i ironizeze pe cei doi:

— Comportamentul vostru nu-i deloc civilizat. N-ar trebui să daţi tinerei generaţii un exemplu mai bun?

— Mie îmi pare un exemplu excelent!

Cuvintele îi trimiseră Alexandrei fiori de gheaţă pe şira spinării, căci recunoscuse vocea caldă şi prietenoasă. Se întoarse şi-l observă pe Blackmoor, îmbrăcat la fel de lejer ca tatăl ei, coborând treptele să le întâmpine. Avu impresia că se uita direct la ea, deşi nu putea fi sigură de asta, din cauza întunericului. Simţi un gol în stomac atunci când tânărul se apropie şi se înroşi la gândul că el discuta

despre gesturile părinţilor ei într-un mod atât de deschis.

— Ai putea să-l urmezi chiar tu, Gavin, dar numai dacă-ţi vei lua o soţie, sublinie ducesa, sărutându-l pe amândoi obrajii.

Vivi, Ella şi Alex rămaseră fără grai auzind răspunsul femeii, care li se păru de-a dreptul vulgar. În mod cert, era ceva bizar în aerul de la ţară.

Curând, intrară în casă şi luară o cină frugală cu întreaga familie Stafford. Băieţii povestiră despre ziua de vânătoare, exagerând, ca de obicei, detaliile, iar fetele jucară rolul spectatorilor interesaţi, apreciindu-le, prin exclamaţii admirative, prestaţia.

— Am prins un peşte care cântărea pe puţin patruzeci de livre! se lăudă Nick, căutând din priviri ca fratele lui, Kit, să-i adeverească spusele.

— Aşa el confirmă Kit. Dar eu am dat o adevărată lovitură. Am împuşcat un iepure care avea picioarele la fel de mari ca ale mele!

— Hmm, mormăi Will, luând o gură de vin. Nimic nu se compară cu prepeliţa pe care am vânat-o eu… Era mare cât un vultur auriu, nu-i aşa, Blackmoor?

Contele schiţă un zâmbet, lăsându-se pe spate şi privindu-i pe rând pe cei trei fraţi.

— Nu sunt sigur că vreau să fiu implicat în această discuţie, zise el şi izbucni în râs.

— Ce? întrebă Alex, şi ochii îi sclipiră, ştiind exact de ce el nu participă la discuţie. Să fie din cauză că actuala generaţie Stafford are aceeaşi conversaţie de ani de zile,

de când reprezentanţii ei au fost suficient de mari cât să meargă la vânătoare?

Blackmoor îi zâmbi şi replică:

— Se prea poate…

— Şi poate fiindcă, tot de ani de zile, băieţii din familia Stafford şi-au transmis incredibilele lor fapte de arme, iar tatăl lor le-a stricat distracţia spunând adevărul – anume, că niciunul dintre ei n-ar putea prinde vreun peşte, iepure sau vreo pasăre dacă viaţa lor ar depinde de asta? remarcă ducele, făcându-i pe toţi de la masă să râdă în hohote.

— Vai, se pare că sălbăticiunile de pe acest domeniu nu au de ce să se teamă de stăpânii lor, spuse Vivi.

— Bine măcar că sunteţi destul de inteligenţi, remarcă Ella.

— Şi, nu uita, şi atrăgători, adăugă Nick, pus pe glume.

— A, desigur, replică Alex, cu sarcasm. Cum am putea uita?

Ducesa se opri din râs şi le zise tuturor:

— Dragii mei, mă tem că va trebui să mă retrag în camera mea. A fost o zi lungă şi obositoare, iar mâine va fi una la fel. Vă pot sugera să mergem cu toţii la culcare devreme?

Astfel, cina luă sfârşit, ducele şi ducesa ridicându-se să plece, urmaţi curând de Vivi şi de Ella, care arătau tot mai obosite şi abia aşteptau să ajungă în pat. Alex ar fi vrut ca şi fraţii ei să se retragă, lăsând-o singură cu Blackmoor,

pentru a-i spune lucrurile pe care se hotărâse, în trăsură, să i le spună, însă aceştia nu se lăsară impresionaţi de gândurile ei şi nu se conformară dorinţei ei. Dându-şi seama că nu avea să poată purta o discuţie între patru ochi cu Blackmoor în acea seară, Alex se ridică şi îi anunţă pe ceilalţi că se retrăgea la culcare. Aşa că părăsi încăperea, luă o lumânare din hol şi urcă scările din mijlocul conacului, care duceau la dormitoarele de la etaj.

Îşi croi drum spre dormitor şi pusese deja mâna pe clanţa uşii, când îşi dădu seama că Blackmoor o urmase. Ştiu, înainte să se întoarcă spre el, că avea să-i desluşească silueta în lumină, iar, când o văzu, inima începu să-i bată năvalnic.

— Ce faci aici?

— Mă retrag în camera mea.

— De ce nu mergi la conacul Blackmoor? întrebă ea, pe un ton mult mai aspru decât intenţionase.

— Eşti dezamăgită? Nu vreau să te supăr, Alex.

— Nu, nu, doar că… am crezut… de vreme ce stai alături… Se opri, dându-şi seama ce prostii bâiguia, şi zise scurt: Eu… mie nu-mi pasă unde anume dormi.

— Foarte bine. Aşadar, dacă ţi-e egal, cred că voi sta aici.

— N-am nimic împotrivă.

— Bine.

Se întoarse spre uşa camerei ei şi o deschise, în vreme ce el continuă să meargă pe hol. Fata păşi în dormitor, cu gând să închidă uşa în urma ei, dar, când îl

zări trecând pe coridor, îl opri.

— Aşteaptă.

Gavin rămase în loc, la doar un pas de ea, atât de aproape, încât Alex trebui să se tragă puţin în spate ca să nu-l ardă cu lumânarea. Vocea lui se auzi, abia şoptită:

— Da, ce doreşti?

— Eu…

Alex tăcu iar, deşi un potop de vorbe i se îngrămădeau pe buze, abia aşteptând să fie rostite. Dar ce să-i spună? Cu ce să înceapă? Era oare locul potrivit pentru a risca să-i dezvăluie ce ştia? Oare chiar îi păsa?

— Am ceva să-ţi spun.

— Am simţit eu asta, o tachină Gavin.

— Atunci poate ar fi mai bine să mă retrag.

— Aş prefera să nu faci asta, spuse el şi ridică dintr-o sprânceană. Îmi cer scuze, Alex. Te rog, spune.

— Doar că… nu mi se pare locul potrivit.

— Mie mi se pare suficient de potrivit.

— E un hol întunecos. În toiul nopţii.

— Ştii vreun loc mai bun?

Ea aruncă rapid o privire în susul şi în josul coridorului, apoi se întinse şi, apucându-l de braţ, îl trase în dormitorul ei, închizând uşa în urma lui. Rămaseră o clipă nemişcaţi, şocaţi amândoi de comportamentul ei neaşteptat. El vorbi primul, măsurându-şi bine cuvintele:

— Hmm, sunt aproape convins că acesta chiar nu e locul potrivit!

Fata roşi.

— E bine luminat. Iar asta îl face mai potrivit decât holul.

Spera ca o asemenea justificare să acopere faptul că Blackmoor avea absolută dreptate.

— Şi faptul că e dormitorul tău?

— Irelevant.

— Chiar aşa, zise el tărăgănat. Dar oare de ce am sentimentul că, dacă vreunul dintre membrii familiei tale ar afla asta, nu ar fi de aceeaşi părere cu tine?

Alex ridică mâna, împiedicându-l să mai spună ceva.

— Nu contează, eşti aici acum.

— Aici sunt.

— Voi încerca să-ţi spun repede ce am de spus.

— Nu-i nevoie. Nu mi-ar plăcea să fiu prins părăsind dormitorul tău. Cred că e mai bine să rămân aici vreo oră, până când voi fi sigur că şi fraţii tăi s-au culcat.

Merse spre fereastra camerei şi se aşeză pe un scaun cu dantele rozalii. Alex nu se putut abţine să nu râdă văzându-l în acea postură. Privindu-şi, la rândul său, scaunul, izbucni şi el în râs.

— Nu prea pare o imagine demnă de un lord, nu?

— Nu prea pare, admise ea, mascându-şi un zâmbet.

Blackmoor se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi cu francheţe.

— Mi-ai lipsit, Alex.

Vorbele lui îi tăiară suflarea, dar găsi puterea de a-i răspunde:

— Credeam că *eu* am ceva să-ţi spun *ţie.*

— Ai aşteptat prea mult. M-am hotărât să vorbesc eu primul.

Alex se aşeză, timidă, pe marginea patului şi ridică privirea spre el.

— Bine, atunci. Vorbeşte tu primul.

— Cu plăcere! Făcu o pauză scurtă şi se lăsă uşor în faţă. Mi-ai lipsit. Tot ce însemni tu mi-a lipsit. Din noaptea aceea, petrecută în casa voastră, la dineul mamei tale, nu mi-a mai păsat de nimic altceva. Nu ştiam ce să fac pentru a fi alături de tine… pentru a vorbi cu tine.

— Pari să o faci chiar acum, replică Alex, necăjindu-l.

El surâse.

— Neastâmpărato, sunt dator cu o mie de scuze. În încercarea mea de a înţelege mai bine tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva luni, am pierdut drumul către inima ta. Cum aş putea face să-l regăsesc?

Inima ei începu să bată mai tare, căci fata simţise nerăbdarea şi dorinţa din glasul tânărului conte. Dar nu ştiu ce să spună. Mai devreme ar fi vrut să-l oblige să asculte ce avea ea de zis în privinţa lui Lucian Sewell, dar acum parcă nu mai dorea să aducă vorba despre unchiul

lui. Nu voia să rişte ca Blackmoor să se închidă iar în faţa ei.

Îşi muşcă buza de jos, întrebându-se dacă nu cumva era mai bine să nu mai deschidă deloc acest subiect. Dar cum rămânea cu hotărârea luată în trăsură? Cu legământul ei că avea să fie cinstită şi deschisă faţă de el, pentru a pune la încercare relaţia lor? Îşi jurase că avea să discute cu Gavin despre orice. Îşi promisese că avea să-l facă să înţeleagă.

Dar nu mai apucă să deschidă gura, fiindcă bărbatul spuse, înainte ca ea să-şi găsească vorbele:

— Lucrurile pe care ai încercat să mi le zici despre unchiul meu… Ar fi trebuit să te fi ascultat…

— Serios? întrebă ea neîncrezătoare, privindu-l în ochi.

— Nu am fost corect cu tine. Dacă fraţii tăi ar fi venit la mine cu o asemenea poveste, pe ei i-aş fi ascultat, recunoscu el şi zâmbi. Poate nu i-aş fi crezut, dar de ascultat sigur i-aş fi ascultat, îşi sprijini coatele pe coapse şi se aplecă spre ea.

— Aş vrea să lămurim lucrurile acum. Desigur, dacă mai doreşti să le discutăm.

Ea inspiră profund, privindu-l în ochii de un cenuşiu limpede, şi înţelese că n-avea de ales. Avea să-şi asume riscul pe care promisese să şi-l asume.

— Da, aş dori să discutăm despre asta.

— Atunci te ascult.

Astfel, Alexandra îi dezvălui totul, încercând să fie

calmă şi să relateze mai degrabă faptele, decât propriile bănuieli. Reluă iar conversaţia pe care o auzise, îi vorbi despre scenele la care fusese martoră pe holul de lângă sera de portocali şi în grădina de lângă biroul lui şi apoi, pregătindu-se să-i înfrunte furia, îi povesti despre şiretlicul cu Bingham, despre cercetările lor în casa Blackmoor, întâlnirea neaşteptată cu Lucian Sewell şi, în final, despre bileţelul scris de fostul conte.

El rămăsese tăcut, deşi se vedea că devenea tot mai încordat pe măsură ce fata îi vorbea. Când ea termină, Gavin avu o singură întrebare:

— Ai biletul la tine?

Îl avea, desigur, aşa că se ridică de pe pat să-l caute în cufărul cu care venise în acea seară la conac. Biletul se afla încă în interiorul volumului *A History of Essex.* Îi înmână cartea şi biletul, neştiind ce altceva să mai spună. Despăturind foaia, Blackmoor parcurse, cu chipul împietrit, rândurile tatălui său – rânduri ce veneau, parcă, de dincolo de mormânt. Alex se cutremură, ştiind ce durere trebuia să-i fi pricinuit lui Gavin acele cuvinte. Tânărul rămase pe gânduri câteva clipe, apoi ridică ochii spre ea.

— Ce nume e în joc?

— Nu putem crede decât că se referea la numele Sewell. Şi la neamul Blackmoor, răspunse ea cu grijă, nesigură de gândurile sale.

Tânărul înclină din cap, privind iar foaia de hârtie.

— Şi cartea? *A History of Essex?* Fiecare domeniu din comitat ar trebui să aibă un exemplar.

— Nu ştim. Trebuie să fie ceva deosebit legat de

exemplarul acesta. Nu-ţi aminteşti, tatăl tău nu ţi-a vorbit niciodată despre el?

El scutură din cap, întorcând cartea pe toate părţile. După câteva clipe, o privi pe fată drept în ochi.

— Alex, ar fi trebuit să mă gândesc de două ori când mi-ai pomenit despre conversaţia la care ai asistat. Ar fi trebuit să-ţi pun mai multe întrebări, să te ascult mai cu atenţie.

Vocea îi tremura, trădând faptul că se lupta cu propriile-i emoţii.

— Gavin…

Se opri, întrucât nu ştia ce să mai spună pentru a-l ajuta. Tânărul se ridică şi se apropie de pat, aşezându-se lângă ea. Îi luă mâna, cu un gest tandru şi cât se poate de simplu. Ea rămase în tăcere, aşteptându-l să vorbească.

Dar Blackmoor nu rosti primele cuvinte decât după o lungă pauză.

— Am crezut în el. Am crezut că, dincolo de răceala lui, de ciudăţeniile lui, era, înainte de toate, unchiul meu. Fratele tatălui meu. Familia mea. Presupun că mi-am dorit să cred în el fiindcă mi s-a părut că regăsesc în el tatăl pe care nu-l mai aveam. Am căutat în el ceva care să-mi amintească de tata. Am fost disperat să găsesc vreo asemănare. Dar n-am putut. Şi acum… aflu nu doar că nu-i deloc ca tatăl meu… dar că e chiar cauza din care mi-am pierdut părintele.

Tristeţea şi şocul care i se citeau în glas o devastară pe Alex, care îşi încolăci braţele în jurul lui. Preţ de câteva clipe, el rămase nemişcat, fără să răspundă încercării ei de

a-l consola, până când, zdruncinat de emoţie, o strânse într-o îmbrăţişare intensă, îngropându-i chipul la pieptul lui. Rămaseră astfel, strâns înlănţuiţi, împărtăşindu-şi în tăcere forţa pe care simţeau că o aveau împreună.

După acele clipe care li se părură o veşnicie, el se trase înapoi, slăbind îmbrăţişarea, fără să se îndepărteze însă. Apoi, în vreme ce-şi dădu deoparte o şuviţă de păr ce-i alunecase peste faţă, întrebă:

— Ce-aş putea face acum?

Fata îi zâmbi dulce, mângâindu-i obrazul aspru cu palma.

— Vrei să spui ce *am* putea face acum.

— Nu, Alex, se opuse Blackmoor. E prea primejdios pentru tine. Deja te-a ameninţat.

— Prostii! Eu sunt cea care a descoperit totul. Putem face asta doar împreună. Îi putem da în vileag faptele şi putem să ne asigurăm că va fi pedepsit pentru ele. M-am gândit deja ce-ar trebui să căutăm la conacul Sewell.

— Nici nu vreau să aud, replică el scuturând din cap. Nu ai voie să te apropii la mai mult de jumătate de kilometru de conacul Sewell. Indiferent cum voi acţiona, o voi face singur. Nu vreau să risc viaţa celor pe care îi iubesc.

Vocea ei tremură de indignare:

— Şi eu ce să fac? Să privesc cum cineva pe care-l iubesc se luptă ca adevărul să triumfe, fără ca eu să fac nimic pentru a-l ajuta? Mi se pare pe cât de ridicol, pe atât de imposibil. Încearcă numai să mă opreşti să te ajut! Nu

sunt o floare delicată, Gavin!

El schiţă un surâs timid când auzi aluzia la lecţia primită de la guvernantă.

— Cu siguranţă nu eşti o floare delicată în momentul ăsta, Alex. Asta-i adevărat. Dar vom mai discuta mâine-dimineaţă, când vom fi amândoi mai calmi, spuse el, ignorând privirea furioasă a fetei, şi continuă: Nu crezi mai degrabă că ar trebui să profităm de momentul ăsta pentru a discuta despre simplul fapt că amândoi părem îndrăgostiţi?

Ochii ei se măriră, abia sesizabil, la auzul cuvintelor, care-i răsunau acum iar şi iar în minte. „Suntem îndrăgostiţi.” Gavin îi întâlni privirea şi, fără să-şi dezlipească ochii din ochii ei, zise:

— Pari să nu fi înţeles sensul cuvintelor mele. Dă-mi voie să mă exprim mai clar. Te iubesc, Alex!

Fata îl privi, şocată de vorbele lui, care-i alungaseră din minte toate gândurile privitoare la cearta dintre ei. Fusese atât de preocupată să se asigure că el avea s-o includă în planurile lui, încât prima dată parcă nici nu pricepuse bine sensul spuselor lui Gavin. Deschise gura, dar ezită să spună ceva, de teamă ca nu cumva vorbele ei să strice magia momentului.

Aplecându-se spre ea şi sprijinindu-şi fruntea de a Alexandrei, Blackmoor şopti:

— Te ador! Îţi ador râsul, şi umorul, şi inteligenţa, şi încrederea. Nici nu-mi pot imagina să am vreodată alături o altă femeie în afară de tine. Eşti pe cât de frumoasă, pe atât de strălucitoare, şi probabil ar fi trebuit să pricep asta cu mulţi ani în urmă, dar se pare că am fost greu de cap.

— Cred că, în momentul de faţă, mai curând eşti un geniu, replică ea.

— Aşa crezi, o tachină Gavin. Şi ce mai crezi despre mine?

Fata surâse dulce, în faţa acestei încercări a lui de a o face să-şi dezvăluie sentimentele.

— Cred că ai cei mai frumoşi ochi din lume. Şi că umerii tăi au devenit mult mai largi decât erau anul trecut. Şi că zâmbetul tău e singurul lucru care mă face să uit de mine şi să fac lucruri pe de-a-ntregul nejustificate. Dar mai ales mă gândesc că ai fost salvatorul meu atâţia ani… de când eram prea mică să-mi amintesc… şi prietenul meu tot de atunci. Sincer, cred că nimic nu m-ar fi putut împiedica să mă îndrăgostesc de tine. A fost doar o chestiune de timp.

— Spune cuvintele, o îmboldi el.

— Te iubesc, Gavin. Iubesc băiatul care erai şi bărbatul care ai devenit.

În viaţa ei nu fusese mai sigură de ceva decât era de acele cuvinte.

— Magnific, şopti el şi o sărută cu îndrăzneală, trecându-şi degetele prin părul ei, risipindu-i agrafele şi făcându-i inima să bată cu putere. După câteva clipe, ea se desprinse din îmbrăţişare şi-l privi adânc în ochi, înainte de a spune cu hotărâre:

— Gavin, promite-mi că nu vei face nimic pripit în privinţa unchiului tău. Promite-mi că nu vei face nimic de unul singur. Promite-mi că-mi vei cere ajutorul.

— Îţi promit. Dar numai dacă şi tu îmi promiţi că nu te implici în cazul ăsta mai mult decât eşti deja implicată, Alex. Sunt în stare să te ţin şi legată numai să te ştiu în siguranţă

— Bine.

— Promite-mi!

— Promit.

Rămaseră alături toată noaptea, încălziţi de strălucirea iubirii abia descoperite, discutând până când lumina zorilor începu să se strecoare la orizont, în zările purpurii, îndepărtate, iar Alex nu-şi mai putu ţine ochii deschişi. Sărutând-o pentru ultima oară, pe frunte, Blackmoor se furişă pe coridor şi, nevăzut de nimeni, se duse în camera lui.

Capitolul 22

Privea prin fereastra trăsurii peisajul de ţară din Essex cum se derula încet. Călătorise toată noaptea, clocotind de furie.

Pierduse totul. Şi asta, din cauza puştiului. Partenerii lui francezi întrerupseseră orice legătură cu el. Nu-i mai foloseau serviciile.

Era doar o chestiune de timp până aveau să-l

lichideze; ştia prea multe – identitatea lor, planurile lor şi chiar locul unde se aflau.

Trebuia să termine rapid cu fetele. N-avea să se lase dus de nas de o ceată de fetişcane enervante. Ştia, fără discuţie, că ele scotociseră prin biroul din casa Blackmoor. Şi căutaseră aceleaşi lucruri pe care le vâna şi el – informaţiile ce ar fi putut duce la prinderea lui şi a agenţilor săi de legătură. Informaţii care i-ar fi trimis pe toţi la ştreang.

Deşi era sigur că fetele nu găsiseră nimic – în definitiv, dacă el nu reuşise să găsească dovezile menite să-l incrimineze, era sigur că trei fete naive, care se jucau de-a detectivii, n-ar fi putut face mai mult –, acum era îngrijorat că Blackmoor începuse să aibă suspiciuni.

Devenea tot mai disperat. Toate strădaniile lui fuseseră zadarnice. Pierduse totul. Nu putea să-şi rişte şi viaţa. Ridicolul conte nu se dovedise a fi o ameninţare; era acelaşi gen de filfizon cum fusese şi tatăl lui. Dar fetele acelea… ele trebuiau reduse la tăcere. Începând cu fetişcana Worthington, care-şi vâra nasul peste tot şi părea neînfricată. Dacă ei i s-ar întâmpla ceva, cu siguranţă tânărul conte ar fi devastat.

La acest gând, rânji macabru şi dădu bice cailor.

*

Alex se trezi şi se întinse fără grabă; soarele, ajuns deja sus pe cer, îi dădu de ştire că dimineaţa aproape trecuse. Pe hol, două cameriste sporovăiau de zor, în

vreme ce ştergeau orice urmă de praf care ar fi putut ştirbi imaginea maiestuoasă a conacului. Una dintre ele râse, iar sunetul cristalin pătrunse prin uşă, făcând-o pe Alex să simtă brusc un fior de fericire la auzul lui.

Desigur, ar fi fost şi greu ca starea ei de spirit să poată fi stricată de ceva în acea dimineaţă, după o noapte atât de minunată petrecută alături de Blackmoor. Blackmoor *al ei.* Surâse ca pentru sine şi se simţi, dintr-odată, cuprinsă de nerăbdare. Se întrebă dacă pierduse şansa de a-l vedea la micul dejun, dacă el era încă la conac, dacă l-ar putea prinde înainte ca el să plece în vreo excursie pe care foarte probabil fraţii ei o plănuiseră, pentru a scăpa de corvoada întâmpinării oaspeţilor. Azvârli cât colo păturile şi ţâşni din pat, sunând din clopoţel, după Eliza.

Tocmai scotocea prin garderobă, după haine, când la uşă se auzi un ciocănit.

— Intră, zise fata, aşteptându-se să fie Eliza. De fapt, erau Ella şi Vivi, care intrară, dar se opriră în mijlocul încăperii, surprinse de scena pe care o întrerupseseră.

Vivi vorbi prima, fără să-şi poată ascunde curiozitatea din glas:

— Scuză-mă, Alex, ce faci aici?

— A, slavă Domnului! exclamă Alex la vederea lor. Nu am nici cea mai vagă idee ce aş putea purta azi. Trebuie să mă ajutaţi. Ce ar trebui să îmbrac ca să arăt – fata făcu un gest amplu cu mâinile prin aer – frumoasă? Rochia verde, de plimbare? O rochie de vară? Altceva? Vă rog, ajutaţi-mă!

— Dar de ce? Când ai fost tu vreodată preocupată de

modă? se miră Ella, incapabilă să-şi ascundă mirarea din voce.

Vivi înţelese imediat.

— Ella, chiar ai putea să fi mai perspicace uneori, zise ea şi veni după Alex în garderobă.

— Hmm, căutăm să-l impresionăm pe tânărul Blackmoor, nu?

Alex roşi, în vreme ce admira o frumoasă rochie de seară albă.

— Da, cum de ai ştiut?

— N-aş zice că ai fost un model de discreţie, o lămuri Vivi.

Alex le arătă un costum de călărie turcoaz.

— Chiar sunt atât de previzibilă?

— Doar pentru cei care te cunosc foarte bine, remarcă Ella, strâmbând din nas şi scuturându-şi capul la vederea rochiei. Îi arătă, în schimb, rochia de plimbare de culoarea untului, în stil Empire, pe care Vivi o ţinea. Ce zici de asta?

În câteva minute, Alex era îmbrăcată, iar cele trei fete ieşiră pe terasa conacului, unde se aflau deja ducesa şi Will, sub un imens baldachin de pânză, care-i ferea de razele soarelui. Imediat ce fetele se aşezară pe scaunele pregătite pentru ele, Alex exclamă:

— Sunt lihnită!

Ducesa se întinse spre tava de alături şi-i turnă fiicei

sale o ceaşcă de ceai, continuând să enumere lista de sarcini pe care le avea de îndeplinit înaintea sosirii primilor musafiri, în acea după-amiază.

— Nu ştiu încă prea bine cum să distribui camerele – crezusem că le-am aranjate pe toate, când mi-am dat seama că i-am pus pe Lady Twizzleton şi pe Lord Vauxwell în încăperi alăturate. Aşa ceva nu se face.

Puse doi biscuiţi pe o farfurioară şi-i oferi fiicei sale acest mic dejun frugal.

— De ce nu-l cazezi pe unul din ei într-o cameră neocupată? întrebă Will.

— Dragul meu fiu, *nu* mai sunt camere neocupate.

— Mamă! exclamă Alex, deşi avea gură plină de biscuiţi. Cum adică nu mai sunt camere neocupate? Avem douăzeci şi trei de dormitoare în această casă.

— De fapt, douăzeci şi patru. Se pare că numărul invitaţilor la petrecerea asta a crescut.

— Asta e clar! Câţi tineri eligibili ai invitat? întrebă Alex fără a-şi mai ascunde exasperarea.

— Nu suficient de mulţi pe cât mi-aş fi dorit, replică ducesa.

Will chicoti, dar se opri imediat ce femeia explică:

— A trebuit să invit şi domnişoare eligibile… şi pe părinţii lor, desigur.

Alex îi trimise fratelui un zâmbet cinic.

— Desigur! Ah, există dreptate pe lume! Tu vei avea

de-a face cu fetele *şi* cu mamele.

Fratele ei îi aruncă o căutătură mânioasă.

— Cel puţin nu sunt singurul tânăr eligibil de aici.

— Că tot veni vorba, unde sunt Nick, Kit şi Blackmoor? întrebă Alex, încercând să pară nepăsătoare.

— Christopher şi Nicholas sunt încă în pat, o lămuri ducesa, vizibil nemulţumită. Am trimit valeţii să-i trezească într-un sfert de oră dacă nu se scoală singuri. Cât despre Blackmoor, el s-a întors foarte devreme la conacul Sewell şi rezolvă unele chestiuni legate de domeniu. Îl aştept să vină aici la cină.

— Corect, interveni Will. Blackmoor mi-a *promis* că n-o să mă lase să înfrunt lupii singur.

Alex sorbi din ceai, ca să nu i se citească pe chip dezamăgirea că nu-l va vedea pe Gavin decât pe seară. Sperase să petreacă alături de el o parte din zi, dar s-ar fi mulţumit să-l admire şi de la distanţă. Oftă încetişor în ceaşca de ceai, întrebându-se dacă el avea să revină mai devreme ca să o vadă.

Fratele ei îi aruncă o privire amărâtă.

— Şi eu mă simt la fel, îi zise el cu compasiune, gândindu-se că fata îşi acceptase soarta de fiică nemăritată a unei mame veşnic în căutare de partide bune.

Alex înţelese unde bătea şi râse în sinea ei, amuzată de interpretarea lui greşită.

— Hmm, mă cam îndoiesc, zise ea.

— Ei bine, amândoi va trebui să vă învingeţi

dezamăgirea, interveni ducesa, preocupată, fără a-şi ridica ochii de pe listă. Eleanor, Vivian, vă deranjează dacă vă pun în camere învecinate? Astfel îl pot caza pe Lord Vauxwell între unchiul lui Gavin şi Lord şi Lady Waring, iar pe Lady Twizzleton lângă familia Stanhope.

Alex tresări pe dată şi căută privirea Ellei, pentru a primi confirmarea că auzise bine. Ella încuviinţă tăcută din cap.

— Mamă, ai spus că Lucian Sewell va fi aici?

— Da, va fi. Ştiu că e un om ciudat, dar nu-l puteam invita doar pe Blackmoor, iar pe el să-l exclud. Mai ales că i-a fost băiatului de mare ajutor după moartea contelui.

Vivi tuşi pentru a-şi înăbuşi răspunsul care-i stătea pe limbă, în vreme ce Alex, care simţise deja fiori de gheaţă pe şira spinării, îşi alese cu grijă vorbele:

— Desigur. Doar că m-a cam mirat venirea lui. Pe la ce oră îl aştepţi să sosească?

— Din câte am înţeles, ei sunt deja pe drum şi ar trebui să sosească înainte de cină.

— Ei? Care ei? se miră Ella.

— El şi baronul Montgrave. Par foarte apropiaţi. M-am gândit că poate aşa Lucian se va simţi mai în largul lui aici.

— Sunt sigură că aşa te-ai gândit, replică Alex, cu voce gâtuită.

— Fetelor, continuă netulburată ducesa, uitându-se la Vivi şi la Ella, deci nu aveţi nimic împotrivă dacă veţi dormi în camere alăturate?

Ella scutură din cap, în vreme ce Vivi răspunse:

— Absolut deloc, Excelenţă. Vom fi chiar bucuroase.

— Minunat! Atunci mă duc să fac schimbările, zise ducesa şi se ridică, dar, înainte să plece, ţinu să-şi avertizeze copiii: Voi doi să nu plecaţi prea departe. Şi nu-i lăsaţi pe fraţii voştri să-şi ia tălpăşiţa, dacă-i vedeţi. S-ar putea să am nevoie de ajutorul vostru. De fapt, William – în acea clipă cel vizat pufni, ştiind că urma să primească o misiune –, de ce nu te duci să-i scoli?

— O să mă duc imediat ce termin de citit articolul ăsta, făcu el, arătând cu bărbia ziarul pe care tocmai îl citea.

Părând să accepte compromisul, ducesa se răsuci pe călcâie şi plecă de pe terasă, intrând în casă. Alex o privi, apoi i se adresă lui Will, care era cufundat în lectură.

— Will, ce crezi despre unchiul lui Blackmoor? întrebă ea, precaută.

— Un tip bizar, dar inofensiv, zise el absent. Presupun că înţeleg de ce l-a invitat mama, dar mi s-ar părea foarte ciudat să vină. Oricât i-ar fi fost unchiul ăsta de ajutor, Blackmoor e suficient de matur cât să-şi vadă singur de treburi. Cred că e vremea să revină la viaţa lui obişnuită.

— Aşa e, întări Ella, surprinzând privirea Alexandrei.

Will închise cu un foşnet ziarul, îl împături la loc şi îl puse pe masă, în faţa lui. Apoi se ridică, făcu o plecăciune scurtă către fete şi mai luă doi biscuiţi.

— Presupun că trebuie să merg să-i scol pe ticăloşi.

Aveţi grijă… când vom reveni, ei vor devora tot ce le pică în mâini, spuse el, trezind zâmbetele celor trei fete, apoi intră în casă, să-şi trezească fraţii.

Alex mai luă un biscuit, recunoscând că predicţia lui Will avea să se dovedească reală. Trebuia să-şi mănânce porţia înainte ca Nick şi Kit să sosească, altfel risca să rămână fără micul dejun.

De îndată ce Will plecă, ea le şopti prietenelor:

— Lucian Sewell şi baronul Montgrave se îndreaptă încoace? Bag mâna-n foc că nu vin datorită reputaţiei mamei de gazdă perfectă.

— Mai mult ca sigur nu, zise Vivi. Cred că, atunci când se va întoarce Blackmoor de la conac, ar fi bine să discutăm cu taţii noştri şi să stabilim ce paşi avem de făcut în continuare.

— De acord.

Ella încuviinţă şi ea, apoi luă o carte din geantă, spunând:

— Cred că am putea tăia deja unul dintre paşi de pe lista noastră. Aseară am citit din cartea despre istoria Essexului. Şi ghiciţi ce am descoperit!

— Ce? făcu Alex şi se aplecă spre ea, sperând la o dezvăluire senzaţională.

— Absolut nimic. În afară de faptul că Essexul are o istorie complet plictisitoare, preciză Ella şi puse cartea pe măsuţa dintre ele.

Alex ridică volumul şi-şi trecu degetele peste literele gravate pe copertă.

— I-am înapoiat lui Blackmoor cartea contelui. De unde ai acest exemplar?

— Din biblioteca tatălui tău. Mi se pare incredibil că nu există în tot comitatul o casă care să nu aibă şi această carte groaznic de plicticoasă. Şi mai ciudat mi se pare că răposatul conte a folosit-o pentru a transmite ultimul său mesaj.

— Poate asta are legătură cu dragostea lui pentru pământ, sugeră Vivi.

Ella scutură din cap.

— Poate, dar nu mi se pare o ipoteză prea convingătoare. Trebuie să fi existat un motiv anume pentru care a ales această carte.

Cele două fete continuară să lanseze ipoteze, în vreme ce Alex suci cartea pe toate părţile, revăzând în minte întâmplările ultimelor zile, încercând să-şi amintească tot ce putea despre carte şi locul unde o găsiseră. Ella avea dreptate. Cartea nu fusese întâmplător aleasă. Da, avuseseră noroc să o găsească… dar contele nu alesese să-şi scrie ultimele cuvinte în acea carte dintr-un capriciu. Dar ce anume putea fi deosebit la o carte care se putea găsi oriunde?

Vocea Ellei îi răsună în minte ca un ecou: „Nu există în tot comitatul o casă care să nu aibă şi această carte”. Pe când cuvintele se roteau necontenit în mintea ei, îşi aminti că Gavin spusese acelaşi lucru: „Fiecare domeniu din comitat ar trebui să aibă un exemplar”.

— Asta e! exclamă Alex, cu glasul tremurând de emoţie. Le privi pe prietenele sale, care făcuseră ochi mari de uimire. Contele n-a ales cartea pentru că îi era dragă, ci

pentru că fiecare casă are o asemenea carte. Nu în exemplarul din Londra se ascund informaţiile! Contele trebuie să mai fi avut un exemplar şi la conacul Sewell!

Cuvintele ţâşniră într-un şuvoi de nelinişte. Cartea conţinea informaţiile care-i puteau condamna pe Montgrave şi pe Lucian Sewell, salvându-l pe Blackmoor. Trebuia să ajungă la ea – şi la Blackmoor – înaintea oricui altcuiva. Cum cei doi ticăloşi urmau să sosească în seara aceea, înainte de cină, nu avea decât puţine ore la dispoziţie. Se ridică de la masă, atât de repede că-şi răsturnă ceaşca, lăsând-o pe Vivi s-o aşeze la loc.

— Trebuie să-l găsesc pe Blackmoor. Acum!

Ella se ridică.

— Te vom ajuta.

— Nu, zise Alexandra scuturând din cap. E ceva ce trebuie să fac singură. Nu ştiu ce se află în cartea aceea, dar, orice ar fi, sunt convinsă că-l va întrista. Va trebui să citească acele rânduri fără prea mulţi oameni de faţă. Îi strânse Ellei mâinile, privind de la ea la Vivi. Vreţi să mă ajutaţi şi să faceţi în aşa fel încât mama să nu bănuiască nimic? Încă o dată?

— Pentru că ne-am descurcat grozav ultima oară, nu? remarcă Ella, mândră de ea.

Alex zâmbi scurt, îndreptându-se deja spre treptele ce duceau către grădină.

— Vă mulţumesc! O să mă întorc curând – cu Blackmoor cu tot!

O privire îndepărtându-se în grabă prin grădină şi

mergând de-a lungul cărării lungi şi nisipoase care străbătea câmpul galben de ciuboţica-cucului dintre domeniile Stafford şi Sewell.

— Va fi ruinată dacă nu are grijă ce face, sublinie Ella.

— Prostii! Gavin se va însura cu ea într-o clipă dacă ea îi va da de înţeles că doreşte asta, replică Vivi.

O jumătate de oră mai târziu, Will, care mersese să-şi trezească fraţii, dar fusese întors din drum de o veste neplăcută, reveni lângă fete. Îşi luă ziarul şi se înclină în faţa lor, zicând:

— Mă tem că va trebui să plec în mod oficial, dragele mele. Se pare că o trăsură şi-a rupt osia pe drumul principal şi va trebui să joc rolul de salvator.

— Ne va lipsi compania ta, milord, zise Vivi şi-i oferi un zâmbet.

— Şi mie a voastră, replică el. Oricum, fraţii mei vă vor ţine companie până vor fi nevoiţi să-i întreţină pe primii oaspeţi.

— Au ajuns deja oaspeţii aici? întrebă Ella, curioasă.

— Da, baronul Montgrave a sosit, dar intenţionează să viziteze conacul Sewell în după-amiaza asta.

Vivi rămase cu răsuflarea tăiată, în vreme ce Ella avu puterea să îngaime:

— De ce merge la conacul Sewell?

Will, care-şi trăsese mănuşile din piele de viţel şi era clar preocupat de misiunea pe care urma să o ducă la

îndeplinire, ridică din umeri.

— Habar n-am! Din cauză că şi Sewell a sosit devreme, presupun.

Amândouă fetele se ridicară de pe scaune la auzul acestei fraze, iar îngrijorarea ce li se citea în ochi îi atrase atenţia până şi nepăsătorului Will, care întrebă:

— Ce e, ce s-a întâmplat?

— Cred că mai bine mergem să vorbim cu tatăl tău, spuse Vivi, cu vocea sugrumată de teamă.

Capitolul 23

Alex deschise uşa conacului Sewell şi dădu buzna înăuntru, cu răsuflarea întretăiată, dorindu-şi să nu fi avut corsetul strâns atât de straşnic în dimineaţa aceea.

— Afurisită de modă, şopti ea, ca pentru sine. Eleganţa asta n-o să-mi fie de niciun folos dacă o să pier din lipsă de aer înainte să apuc să-l văd pe Blackmoor.

Fusese atât de nerăbdătoare să ajungă la conac, să găsească acea misterioasă carte şi pe Blackmoor, încât nu se oprise din fugă – ceva ce nu mai făcuse de pe vremea copilăriei, când alerga pe câmpuri, hoinărind după băieţii a căror companie o prefera.

Holul era cufundat în liniște și-n întuneric. În mod sigur Blackmoor nu-și anunțase slujitorii de sosirea lui în acea dimineață, așa că nu se vedea nimeni prin casă. Dar ei îi convenea mai mult, deoarece avea astfel posibilitatea de a descoperi cartea și de a-l găsi pe Blackmoor fără să fie nevoită să-și explice vizita sau să rişte să fie surprinsă de cineva.

Inițial, se gândise să-l caute pe Blackmoor imediat ce sosea la conac, dar, odată ajunsă, își schimbă planul, îndreptându-se direct spre bibliotecă, pentru a găsi cartea. Undeva, în străfundurile întunecate ale minții ei, fata nu dorea să lase cartea negăsită mai mult decât ar fi fost absolut necesar. Se opri în ușa de la intrare și aşteptă încordată. Nu auzi nicio mișcare sau vreo discuție, așa că străbătu foaierul central holului, intră în bibliotecă și începu să caute.

Biblioteca de la conacul Sewell era anume făcută pentru cititorii împătimiți. Confortabilă și călduroasă, în ciuda tavanului înalt, camera vastă avea rafturile pline de cărți învelite în piele, ce confereau o senzație de plăcută intimitate. Vreme de generații, conții de Blackmoor se mândriseră cu priceperea lor în ale literaturii. Alex și-l amintea pe tatăl lui Gavin cum o ținea pe genunchi, când ea era doar de-o șchioapă, povestindu-i despre mitologia greacă și romană sau recitându-i din Homer și din Shakespeare. Chiar și acum, după atâția ani, existau momente când auzea parcă aievea vocea lui de tenor făcând aluzii la Cupid și la Psyche când fata era prea curioasă sau la Beatrice, din *Mult zgomot pentru nimic,* când se arăta prea încăpățânată. Inspiră adânc, iar amintirile o năpădiră pe măsură ce trăgea pe nări miresmele locatarilor mult iubiți și bine îngrijiți ai acestei încăperi – mirosul cărților învelite în piele.

În mod normal, şi-ar fi petrecut primele minute în bibliotecă rătăcind prin labirintul de rafturi, minunându-se de felul cum erau construite ferestrele înalte pentru a lăsa să pătrundă prin ele suficientă lumină ca firicelele minuscule de praf să danseze în razele de lumină, fără ca soarele să dăuneze cărţilor. Dar în acea zi n-avea timp de trândăveală.

Contele fusese întotdeauna deosebit de organizat în privinţa bibliotecii sale – cărţile erau grupate după genuri, apoi după titluri.

Tot ce trebuia ea să facă era să găsească seria de cărţi despre istoria comitatului şi sigur avea să descopere şi ce căuta. Începu să cerceteze cu atenţie rafturile, oprindu-se doar atât cât să poată identifica subiectul acoperit de volumele la care se uita – ştiinţă, medicină, poezie, clasici – de la Chaucer la Shakespeare. Găsi repede raftul de istorie, trecându-şi degetele peste cotoarele cărţilor despre Orientul îndepărtat, Americi, continentul european şi, în sfârşit, istoria Marii Britanii, cu o întreagă colecţie acoperind diferitele comitate britanice. Se aplecă în genunchi, pentru a le vedea mai clar, şi identifică mai multe volume despre Essex, dar niciunul nu era cel căutat. Avea însă convingerea că teoria ei fusese corectă şi că răposatul conte avea un al doilea exemplar al cărţii. Suflându-şi o şuviţă de păr ce-i căzuse peste ochi, vorbi cu voce tare în camera pustie:

— Unde să fie afurisita de carte?

Oare contele o ascunsese? Sau, mai rău, poate nu avusese timp să-şi scrie mesajul final? Poate fusese ucis înainte de a reuşi să o facă.

— Nu! îşi zise ea frustrată şi se aşeză pe podea,

luând cărţile din rafturi una câte una şi pipăind în interiorul lor pentru a vedea dacă nu cumva contele pusese următoarea lui scrisoare într-un alt volum. Teancul de cărţi de pe podea creştea pe măsură ce fata cerceta colecţie după colecţie. Când goli raftul dedicat Essexului, suspină văzând mormanul care se formase şi întrebându-se unde anume ar mai putea căuta. Privi dezamăgită spre raft şi acolo, ascuns între alte cărţi, zări un volum subţire îmbrăcat într-o frumoasă piele verzuie. Îi ştia titlul înainte să se uite cu atenţie la carte… *A History of Essex.*

Cu inima bătând de să-i spargă pieptul, Alex deschise cartea, ştiind că era pe cale să descopere ceea ce căutase. Icni însă când se uită mai bine la carte. În locul paginilor era pus un vraf de hârtii. Le scoase din această ascunzătoare şi tocmai voia să le citească, dar îşi dădu brusc seama că acele taine nu erau ale ei. Erau secrete ce aparţineau familiei Sewell – conţilor de Blackmoor. Trebuia să-l găsească pe Gavin.

Ţâşni pe uşă într-o goană nebună, traversă holul larg, atât de dedicată misiunii ei, încât nici nu se opri înainte de a deschide larg uşa biroului şi în încăpere. Gavin se afla la masa lui, iar sosirea ei intempestivă îl surprinse. Fata se opri în dreptul lui şi exclamă:

— Am găsit! Am găsit informaţiile pe care tatăl tău le-a ascuns!

Abia după ce rosti aceste cuvinte Alex remarcă liniile aspre ale chipului lui, tensiunea clară ce i se citea pe chip şi furia din ochi, care, doar pentru o clipă, fusese înlocuită de şocul produs de venirea ei. Tânărul nu se mai uita la ea. Privirea lui era aţintită spre un punct aflat în spatele ei. Fata auzi uşa biroului închizându-se, cu un bocănit de rău augur, şi ştiu, înainte să se uite, că mai era cineva cu ei în

încăpere.

— Excelent, draga mea. Eşti mult mai inteligentă decât pari!

Alex se răsuci şi îngheţă de groază când văzu întreaga scenă.

Acolo, chiar lângă uşa acum închisă, stătea Lucian Sewell. Avea în mână un pistol, pe care-l ţinea îndreptat direct spre ea.

Întinzând celălalt braţ spre fată, ofiţerul continuă:

— Hai, fii fetiţă ascultătoare şi dă-mi cartea, Alexandra? Nu-i nevoie să faci situaţia mai complicată decât este.

Alex îl privi pe Blackmoor, dar acesta nu-şi lua ochii de la unchiul lui, care vorbi din nou, pe acelaşi ton diabolic:

— Nu fi prostuţă, Alexandra. Regulile acestui joc sunt foarte simple. Îmi dai cartea sau te ucid.

Această persoană odioasă îşi trădase ţara, ucisese un om pe care fata îl adora şi acum amenința s-o ucidă chiar pe ea. N-avea să facă nimic din ceea ce el îi cerea. Nu fără luptă. Nu ştia de unde îi venea acel curaj, dar îl simţea, viu şi intens, aşa că rosti:

— Nu.

— Alex, interveni Gavin, pe un ton ce nu admitea contrazicere. Dă-i imediat cartea.

— Nu. N-am să i-o dau, zise ea şi strânse volumul la piept, fără să-l piardă din ochi pe Gavin, care tot nu se uita la ea. Întorcându-se apoi spre Lucian, fata îl privi în ochi

fără teamă. N-o să mă ucizi. Tata şi toţi oamenii din comitat te caută deja şi te vor trimite la spânzurătoare.

— Uiţi, copilă, că-s foarte bun în a face ca asasinatele să pară morţi accidentale, replică Sewell, cu o licărire drăcească în ochi. Cât de trist ar fi ca voi doi să ieşiţi la o plimbare pe faleză, doar pentru a vă prăbuşi, în mod tragic, în valurile mării?

— Crezi că dacă un plan a mers o dată va merge din nou? îl întrebă Blackmoor.

Surâsul lui Sewell se transformă în rânjet când replică:

— A mers perfect prima dată. Mai trebuie să-ţi reamintesc că n-am fi ajuns aici dacă n-ai fi refuzat cu încăpăţânarea să accepţi circumstanţele morţii tatălui tău?

— Deci recunoşti. Tu l-ai ucis pe tata. Pe propriul tău frate.

— Acele evenimente n-au fost incluse în planul iniţial. Tatăl tău ar fi fost încă aici, cât se poate de viu, dacă nu-şi băga nasul în afacerile mele. Eu nu l-am întrebat niciodată ce face cu domeniul… Nu înţeleg de ce el a crezut de cuviinţă să se amestece în viaţa mea.

— Poate fiindcă-i foloseai domeniul ca să încalci legea? comentă Alex.

— Aha, deci te-ai uitat deja pe hârtiile lăsate de fratele meu în carte. Trebuie să rezolv cumva problema asta.

— De fapt, n-am citit nimic de acolo. Dar intrigile pe care le-ai ţesut sunt mai degrabă evidente. Poţi să faci ce

vrei cu mine, dar cineva tot va descoperi că vinzi secrete de stat francezilor. Nu ne poţi ucide pe toţi.

— De îndată ce voi distruge această carte, n-o să mai am nevoie să mai ucid pe nimeni. Şi, ca să fie clar, eu *vindeam* informaţii francezilor. Acum le vând oricui vrea să le cumpere. Neavând nici bani şi nici terenuri care să-mi aducă un venit, nu pot sta să mai fac diferenţe, spuse el, apoi îi porunci Alexandrei: Şi acum, dă-mi cartea, fetiţo. Discuţia asta m-a făcut să-mi pierd răbdarea.

— Nu-ţi voi da nicio carte.

— Iar eu nu-ţi voi mai cere încă o dată, strigă Lucian, cu vocea încărcată de mânie.

Alex se înfioră când el ridică pistolul şi începu să tragă cocoşul armei.

— Nu! strigă Gavin, cu vocea tremurând de emoţie. Dă-i cartea, Alex, te implor!

Alex se răsuci spre el, văzând, pentru prima oară, durere în ochii lui.

— De ce, Gavin? Această carte conţine toate informaţiile de care avem nevoie pentru a-l acuza pe Lucian Sewell de moartea tatălui tău. De ce să i-o dau? Vrei să-l vezi plecând liber de aici?

El nu răspunse, însă Lucian râse sinistru şi zise:

— Vai, ce dulce eşti, draga mea! Îmi imaginez că vrea să renunţe la informaţii pentru că s-a îndrăgostit de tine. Nu vezi? Viaţa ta valorează pentru el mai mult decât plăcerea de a răzbuna moartea tatălui său. E de-a dreptul emoţionant.

Alex se uită iar la Gavin, care-şi feri, înadins, privirea.

— Dar hai să vedem dacă şi reciproca e adevărată, zise Lucian şi, înainte ca fata să-şi dea seama, îndreptă pistolul spre Gavin şi armă.

— Nu, ţipă ea şi nu se putu abţine să nu întindă braţele spre bărbat, implorându-i mila.

— Ah, dragoste tinerească, făcu acesta, cu dezgust în glas. Atât de predictibil… Se întoarse brusc spre Alex. Gata cu jocurile. Dă-mi cartea.

Alex făcu câţiva paşi, ţinând cartea în mâini. I-o întinse, şi Sewell vru să o ia.

— Alex, nu!

Fata întoarse capul şi-l văzu pe Gavin sărind de la biroul lui, chiar când Sewell ajunsese la carte. Înainte ca Alexandra să poată face ceva, ofiţerul o apucă strâns de încheietură şi o trase lângă el.

— Las-o în pace! mârâi tânărul în clipa în care ea simţi ţeava rece a pistolului apăsându-i gâtul.

Blackmoor veni spre ei şi se opri doar când Sewell îl avertiză:

— Nu face ceva ce vei regreta, nepoate. Nu cred c-ai vrea să-mi forţezi mâna!

Lui Gavin i se citea furia pe chip.

— Am avut încredere în tine de-a lungul acestor luni, unchiule. Am refuzat să iau în seamă avertismentul lui Alex. Dar acum îţi spun drept… dacă-i faci vreun rău, o să

regreţi că în ziua când mi-ai ucis tatăl nu ai fost tu acela care s-a zdrobit de stânci.

— Ce cuvinte mari pentru un puişor ca tine, comentă maliţios Sewell, strângând-o şi mai puternic pe Alex, făcând-o să geamă.

Transfigurat, Gavin abia se stăpâni să se arunce asupra ucigaşului tatălui său.

— Cred c-am să-ţi răpesc puţin micuţa prietenă. E vremea ca un conte de Blackmoor să înveţe că nu poate avea chiar tot ce-şi doreşte.

— Deci de asta l-ai ucis pe tata? Din gelozie?

— Tatăl tău avea totul!

Tonul ridicat al vocii lui Lucian trimise un fior prin trupul Alexandrei, care păli la auzul ţipătului ascuţit şi al lipsei de control pe care acesta îl trăda.

— Avea bani, pământuri, titlu, cea mai frumoasă femeie din Londra. Era aristocratul perfect şi nu putea suferi să aibă un frate cu atâtea defecte. Mereu îmi căuta nod în papură. Până în ziua în care a murit, continuă el, şi Alex simţi că bărbatul îşi pierdea cumpătul. Toată viaţa, Richard a fost cel mai puternic, cel mai apreciat, el era moştenitorul marelui domeniu Blackmoor. Iar acum moştenitorul eşti tu, zise el plin de venin, privindu-l pe Gavin. Tu ai moştenit domeniul, titlul… totul. *Tu,* băieţaşul care a primit toată dragostea şi înţelegerea care ar fi trebuit să îmi revină mie. Vocea lui Lucian devenea tot mai isterică, făcând-o pe Alex să se cutremure ori de câte ori bărbatul atingea o notă mai ascuţită. Iar eu? N-am primit nimic! Niciun titlu, nici măcar unul minor. Mie părinţii nu mi-au lăsat niciun petic de pământ. În schimb, când am

ajuns la vârsta maturităţii, mi-au sugerat să intru în Marina Regală şi să merg la război, ca să-mi fac o carieră. Nu am familie, cu excepţia soldaţilor de pe câmpul de luptă. Am mers la război, unde n-am primit însă nicio recunoaştere, ci doar un salariu amărât… şi, când am revenit acasă, am aflat că fratele meu lucrase la Ministerul de Război şi devenise o legendă vie.

Alex simţea cum, pe măsură ce vorbea, bărbatul îşi ieşea tot mai mult din fire; era conştientă de mânia şi de frustrarea lui.

— Eşti doar un ţânc şi vrei să fii conte? continuă bărbatul cu furie. Eu am luptat pentru ţara mea. Am apărat-o! Şi n-am primit nimic în schimb. Aşa că am să-ţi iau ce preţuieşti mai mult, fiindcă nu meriţi mai mult decât a meritat tatăl tău. *Eu* sunt cel care merită să fie fericit. Fiindcă eu mi-am câştigat acest drept.

— Ţi l-ai câştigat? întrebă Gavin neîncrezător, fără să-şi dea seama că îl aducea astfel pe unchiul lui în culmea furiei. Şi cum anume ţi l-ai *câştigat?* Ucigându-ţi fratele? Cel prin ale cărui vene curgea acelaşi sânge ca-n ale tale?

— Ţânc insolent, tu nu înţelegi!

Alex simţi cum ţeava pistolului se îndepărtează de gâtul ei, îndreptându-se spre Gavin. În furia lui, căpitanul slăbi strânsoarea, şi acum fata avea suficient spaţiu să se mişte, pentru a putea, dintr-o singură încercare, să se salveze şi pe ea, şi pe Gavin.

Fără să se gândească la posibilitatea unui eşec, Alex îşi ridică piciorul şi-l lovi pe Sewell cu toată puterea în gleznă, ţâşnind de lângă el în clipa în care bărbatul de încovoie de durere. Auzi zgomotul împuşcăturii şi timpul se

opri în loc în clipa când îl văzu pe Gavin cum se năpusteşte spre unchiul lui, urlând, cu chipul schimonosit de mânie.

Acesta îl doborî pe bărbatul care-şi pierduse deja echilibrul, ţintuindu-l la podea, şi îndepărtă cu piciorul pistolul, care se roti spre un colţ al încăperii. Apoi îl lovi pe bărbat de două ori peste faţă, cu toată furia acumulată în el. Alex se uită de jur împrejur, pentru a găsi ceva cu care să-l lovească pe Sewell, dar uşa se deschise când ducele de Worthington şi Will dădură buzna înăuntru, urmaţi îndeaproape de baronul Montgrave, care avea în mână un pistol.

La vederea scenei derulate sub ochii lor, Will şi ducele se grăbiră să-l tragă pe Gavin într-o parte şi să-l imobilizeze pe căpitan, care ţipa de mama focului, protestând.

— Montgrave are un pistol, strigă Alex, speriată.

— Slavă Domnului că-l are. Am putea avea nevoie de el, zise Gavin şi, văzând îngrijorarea din privirea fetei, o linişti: E de partea noastră, Alex.

Apoi, strângând-o la piept, o mângâie tandru, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu era rănită, şi o întrebă în şoaptă:

— Eşti bine? Glonţul te-a atins? Te-a rănit?

— N-am nimic, răspunse ea şi i se smulse din îmbrăţişare, ruşinată că tânărul o atinsese atât de intim într-o încăpere plină de bărbaţi. Dar Montgrave e de partea noastră? Chiar e?

— Da, milady, vorbi baronul, în timp ce încerca să-i lege lui Sewell mâinile la spate. Vedeţi, colaborez cu

Ministerul de Război pentru a elimina reţeaua de spioni francezi care acţionează în Essex şi despre care am ajuns să credem că a avut legătură cu moartea contelui. Îl cunoşteam pe Sewell din război. Chiar şi atunci îşi demoniza fratele şi vorbea despre ruinarea numelui Blackmoor. Niciodată n-aş fi crezut că ar avea curajul să-l ucidă, dar, când am auzit că era aici la moartea contelui, am bănuit că ar putea avea un amestec. Desigur, nu mă gândeam că întâmplările ar fi legate între ele, până când Lady Vivian mi-a spus totul, în această după-amiază.

— Dar Ella te-a văzut în grădină, la balul Salisbury, domnule baron. Discutai despre spargerea de la casa Blackmoor! *Înainte* ca ea să aibă loc!

— M-a văzut? *Sunt* impresionat, milady. Eu şi informatorul meu n-am avut habar că eram urmăriţi.

— Dacă există un lucru la care femeile sunt cele mai bune, domnule baron, acela e trasul cu urechea. Eşti atât de amabil să ne explici cum de ştiai despre ceva ce avea să se petreacă în viitor? întrebă fata, care încă nu avea încredere în francez.

— De fapt, discutam despre spargere în vreme ce ea tocmai *se desfăşura,* Lady Alexandra. Am plecat imediat de la bal şi m-am dus direct la casa Blackmoor. Desigur, tu şi Lord Blackmoor aţi venit după mine, şi el a intrat în casă, punând capăt căutării lui Sewell înainte să reuşesc s-o fac eu însumi.

Alex se întoarse spre Gavin.

— Şi nu m-ai crezut când ţi-am spus despre unchiul tău.

— Nu, nu te-am crezut. Gavin părea la fel de surprins

ca ea. Şi nu ştiam nimic din toate astea. Deşi nu pot înţelege de ce nu am fost pus la curent cu nelegiuirile unchiului meu.

— N-am vrut să te necăjim în mod inutil, interveni ducele. Nu aveam vreo dovadă că Sewell ar fi implicat în aceste două infracţiuni.

— Până acum, zise Gavin, luând cartea tatălui său, care le căzuse la picioare. Alex a scos la iveală totul, anunţă el, cu mândrie în glas. Întinzând volumul ducelui, ţinu să o felicite pe fată: Apropo, Alex, foarte bine lucrat.

Aceasta îşi înăbuşi încântarea provocată de laudele lui şi i se adresă baronului:

— Dar te-am văzut dând târcoale casei Blackmoor.

— Asta pot să o lămuresc *eu.* Tu n-ar fi trebuit să-l vezi pe Montgrave, zise Gavin, în vreme ce ducele şi baronul îl târâră pe Sewell la picioarele lui. Tu n-ar fi trebuit să fii deloc implicată. De fapt, nu mi-ai promis oare că zilele astea o să te ţii cât mai departe de domeniul Sewell?

Tânăra ignoră tentativa lui de a schimba subiectul şi exclamă:

— Ai ştiut! Ai ştiut că Montgrave nu reprezenta o ameninţare, dar m-ai lăsat să cred că e? Nu mi-ai spus? Ce altceva ai mai ştiut? Ce nu mi-ai împărtăşit? Trebuie să-ţi reamintesc că eu am fost cea care a descoperit mesajele tatălui tău, că eu am scos la iveală legătura dintre spionaj şi crimă, că eu am găsit cartea aici şi că tot eu ţi-am salvat viaţa, cu doar câteva minute în urmă? Unde erau baronul şi detectivii din Bow Street în tot acest timp?

— Alex, calmează-te. Noi am decis că ar fi mai bine ca tu să nu ştii.

— Care noi? întrebă, tot mai furioasă, Alex.

— Alexandra, o întrerupse tatăl ei, contrar a ce crezi tu, există situaţii în care tinerele femei nu au ce căuta.

— Ca aceasta, de pildă, adăugă Will, încercând să detensioneze situaţia. Vivi şi Ella ne-au explicat în detaliu tot ce s-a întâmplat până acum, dar noi am venit să vă eliberăm, în vreme ce ele au rămas la conac.

— Eu am fost cea care ne-a eliberat, protestă Alex, întâlnind privirea lui Gavin. Spune-le şi tu!

— Într-adevăr, ea ne-a salvat. Am sentimentul că unchiul meu s-a ales cu un picior rupt, le spuse tânărul ducelui şi baronului, care nu păreau prea îngrijoraţi de durerea resimţită de prizonier.

— Aşa e? Atunci, felicitări, Alex, zise Will, surprins. În orice caz, am avut toate motivele să le lăsăm pe Vivi şi pe Ella acasă.

— Hei, aici suntem! exclamă Ella, surprinzându-i pe toţi, în vreme ce dădu iama pe uşă, alături de Vivi, amândouă cu răsuflarea aproape tăiată, din cauză că fugiseră fără oprire până la conacul Blackmoor.

— Şi l-am adus şi pe poliţist! îi înştiinţă Vivi, care era urmată de un corpolent sergent de ţară. Omul îşi trase puţin sufletul după o asemenea cursă, apoi îl prinse pe Sewell şi, cu ajutorul baronului, îl scoase din încăpere.

Văzând scena, Ella strâmbă din nas.

— Fir-ar să fie! Am ratat partea palpitantă!

— Da, aşa se pare, îi ţinu isonul Vivi, cu dezamăgire în glas.

— Ei, asta e! Data viitoare, replică Ella şi râse.

Alex zâmbi, în vreme ce ducele şi Will începură să le dojenească pe fete. Profitând de prilej, Gavin se aplecă şi-i şopti Alexandrei la ureche:

— Sunt bucuros că te văd zâmbind iar.

Fata îl privi serioasă.

— Să ştii că tot sunt supărată pe tine, milord. Nu pot să cred că nu mi-ai spus nimic despre Montgrave!

— Alex, nu vreau să ne certăm. Poţi fi furioasă pe mine dacă vrei, dar azi am fost la un pas de a te pierde, şi există multe alte lucruri pe care prefer să le fac decât să ne ciondănim.

— Ca de pildă? întrebă ea.

— Ca de pildă ăsta, zise el şi o cuprinse în braţe, iar inima ei începu să bată năvalnic. Prefer să-mi reamintesc că eşti teafără. Şi că eşti a mea.

— Sunt a ta, milord, răspunse ea cu un surâs. Tot aşa cum eşti şi tu al meu.

O strânse la piept, dar tocmai atunci cineva îşi drese glasul, ca o atenţionare, iar Alex şi Gavin îşi reamintiră că nu erau singuri în cameră.

— Blackmoor, zise ducele, iar tonul îi mai îndulci asprimea privirii, poate vrei să-mi explici de ce braţele tale au înlănţuit-o pe fiica mea?

Capitolul 24

Mai târziu în acea seară, conacul Stafford se linişti în sfârşit după ce oaspeţii merseră la culcare, iar Ella, Vivi şi Alex se adunară cu toatele pe o canapea din biblioteca reşedinţei, unde, pentru prima oară pe ziua respectivă, putură discuta în tihnă evenimentele după-amiezii. Ele se întorseseră acasă la timp pentru a se schimba şi a-i întâmpina pe primii oaspeţi veniţi la petrecere fără să bănuiască nimic. Restul zilei şi seara şi-o petrecuseră distrându-se şi pretinzând că n-ar fi dorit să se afle în altă parte decât acolo.

În altă parte, în cazul de faţă, ar fi însemnat alături de duce, de Blackmoor, de Will şi de marchizul de Langford, care se încinseseră în camera de studiu pentru restul după-amiezii şi pentru o bună parte din seară, examinând documentele ascunse de răposatul conte în carte. Ei erau încă acolo, chiar şi după atâtea ore, şi, deşi era la fel de epuizată ca bărbaţii, Alex refuză să meargă la culcare până nu afla ce descoperiseră aceştia. Ella şi Vivi, la fel de curioase, se hotărâseră să-i ţină companie în bibliotecă.

Alex căscă îndelung, tolănindu-se pe canapea.

— Nici nu-mi vine să cred că niciunul dintre oaspeţii veniţi după-amiază nu ştie nimic despre grozăviile petrecute dimineaţă.

Vivi se întinse, apoi se tolăni şi ea, cu capul lăsat pe umărul Alexandrei.

— Aşa e. Mama ta i-a acoperit foarte bine pe bărbaţii absenţi. Mi-ar fi plăcut să ne acopere şi pe noi cât să tragem un pui de somn. Am crezut că adorm cu capul pe masă la cină.

Ella se aşeză pe covor, cu capul în poala Alexandrei, şi zise:

— Ah, un pui de somn sună minunat! Cred că mă duc chiar acum la culcare… Mă treziţi când mai aflaţi veşti?

Alex surâse obosită şi-şi puse o mână pe umărul Ellei, iar cealaltă pe genunchiul lui Vivi, spunând:

— Mai presus de toate, ziua de azi mi-a dovedit că sunteţi cele mai minunate prietene pe care şi le-ar putea dori o fată. Vă mulţumesc că mi-aţi ignorat sfatul de a nu le spune părinţilor că mă duc la conacul Sewell. Nu ştiu dacă am fi reuşit să-l prindem pe unchiul lui Gavin fără sprijinul tatei, al baronului şi al lui Will.

În acel moment, uşa de la bibliotecă se deschise şi Will intră, părând surprins să le găsească acolo.

— Hei, am crezut că dormiţi de mult.

Alex îşi îndreptă spatele şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Aţi terminat?

— Deocamdată, am citit doar o parte dintre documente, dar contele a lăsat note extrem de detaliate despre activităţile ilegale care au avut loc pe domeniul Sewell în lunile anterioare morţii lui. El credea că cineva le furniza arme prin contrabandă francezilor şi, după

încheierea războiului, că acea persoană începuse să le ofere şi informaţii. Se pare că Blackmoor îl bănuia pe Lucian, dar această bănuială i-a încolţit în minte cu puţin timp înainte de a fi ucis.

— Şi de ce n-a spus nimănui? întrebă Vivi. Era atât de apropiat de taţii noştri – erau ca nişte fraţi. L-ar fi putut ajuta.

— Din mândrie, răspunse tânărul. Din dorinţa de a proteja renumele familiei. Poate şi dintr-o credinţă greşită că-şi va putea apăra fratele.

— Dar cine erau partenerii lui Sewell? vru să ştie Ella.

— Există destule dovezi pentru a-i pune sub acuzare pe mai mulţi englezi bogaţi şi pe câţiva francezi care s-au întâlnit cu Sewell, oferindu-i bani în schimbul informaţiilor. Sergentul ne-a transmis că Sewell a dezvăluit deja numele mai multor parteneri de-ai săi, în speranţa că va primi o pedeapsă mai uşoară.

— Orice ar zice acum, rămâne un ucigaş şi un trădător, comentă Vivi cu înverşunare, ca pentru a sublinia că era fiica tatălui ei. Nu trebuie să ai milă faţă de asemenea nelegiuiri.

— Aşa e, admise Will, relaxându-se într-un scaun mare de piele aflat vizavi de canapea. Acum, surioară, continuă el, pe un ton mai delicat, ai fi atât de drăguţă încât să ne explici ce s-a întâmplat între tine şi Blackmoor în ultimele câteva săptămâni?

— Nimic deosebit, replică Alex, fără să ezite.

— Haide, haide! E clar că sunteţi… îndrăgostiţi unul

de altul.

— E clar?

Ea încercă să pară plictisită, dar nu fu prea convingătoare. Will râse.

— Uiţi că vă cunosc de când eraţi nişte copilaşi, Puşlama? Pot să-mi dau seama imediat dacă e ceva schimbat în căpşoarele voastre drăgălaşe.

Fata rămase tăcută, căci nu dorea să muşte nada întinsă de fratele ei.

— Uiţi, de asemenea, zise el cu o notă ironică în glas, că mi-am petrecut ziua cu Blackmoor.

Alex se ridică iute, făcând-o pe Vivi să alunece, rămasă fără sprijin pentru cap. Dar pur şi simplu nu-şi putuse stăpâni emoţia.

— A spus ceva despre mine? Ce-a zis?

Will râse, savurând puterea pe care o avea asupra surorii mai mici.

— Vai, vai! Oare să fie aceeaşi soră care, înainte de începutul sezonului, nu mai prididea să ne vorbească despre cât de puţin importanţi sunt bărbaţii pentru viitorul ei şi despre totala lipsă de interes în mariaj sau în capcanele iubirii?

— N-am spus că bărbaţii nu ar avea vreo însemnătate pentru viitorul meu. E ridicol. Şi nici că nu n-aş fi interesată de iubire, se înfurie ea, ignorând cele trei perechi de sprâncene care se ridicaseră spre ea, drept răspuns tăcut la replica ei. Ce s-a întâmplat? întrebă Alex. Tata i-a reproşat ceva?

— Credeam că nu eşti interesată să discutăm despre Blackmoor.

— Oh, William, aş prefera să taci dacă n-ai nimic de spus, îl atenţionă Alex, tot mai iritată, apoi se aşeză pe canapea şi spuse: Chiar nu sunt interesată. Voiam doar să fac conversaţie.

Toată lumea izbucni în râs.

— Doar nu-ţi închipui că Will ar crede una ca asta! zise Vivi, înainte de a i se adresa acestuia: Ai milă de ea, milord. Niciodată nu te-ai întrebat ce crede o fată despre tine?

— Niciodată! Tânărul minţea cu neruşinare, afişând un zâmbet larg, şi apoi zise: Ei, ce pot să vă spun e că tata a avut o discuţie foarte serioasă cu Blackmoor.

— Ce? Alex se ridică spre el, făcând capul Ellei să-i alunece iar în poală.

Prietena se ridică şi o muştrului, iar Alex, după ce-şi ceru scuze, întrebă:

— William, despre ce au discutat?

— N-am nicio idee, mormăi Will, sprijinindu-se de spătar şi întinzându-şi picioarele în faţa lui. Dar mi s-a părut că era vorba despre comportamentul tău nepotrivit de azi-dimineaţă.

Alex se ridică.

— O, nu! Crezi că tata e supărat? Crezi că i-a făcut morală lui Gavin? Crezi că ar trebui să merg la el?

— Să o luăm în ordine: nu, nu cred că tata e supărat.

Da, cred că i-a ţinut o predică lui Blackmoor – doar asta fac taţii, ai uitat? Şi nu, nu cred că ar trebui să te apropii de camera de studiu câtă vreme ei stau închişi acolo. Cel mai bine ar fi să stai cuminte şi să încerci să te relaxezi, o sfătui Will, semănând mai mult cu fratele pe care-l iubea şi mai puţin cu unul pe care-i venea să-l strângă de gât.

— Şi ai putea lăsa şi tonul ceva mai jos, sugeră Vivi. O să-i trezeşti pe toţi din casă dacă mai continui să ţipi.

Alex se aşeză şi spuse, cu o voce scăzută:

— Îmi pare rău. Pur şi simplu eu… Ei bine, sunt cam emoţionată.

— Serios? făcu Ella cu sarcasm şi se trânti pe canapea, frecându-se cu palma la ochi, epuizată.

Replica ei reuşi totuşi să smulgă un hohot de râs celor din încăpere.

— Ce vă amuză aşa tare?

Vocea veni dinspre uşa bibliotecii şi atrase atenţia întregului grup. Toate capetele se întoarseră către Blackmoor, care intră, cu un surâs obosit, dar plin de curiozitate.

Alex îl sorbi din ochi văzându-l aşa răvăşit – el îşi pierduse pe undeva haina şi lavaliera, părul lui blond era zbârlit, căzându-i în şuviţe peste faţă, după ce ore întregi tânărul îşi trecuse, concentrat, mâinile prin el. Alex putu zări chiar o umbră de barbă pe obrajii lui, semn că dimineaţă Blackmoor nu se bărbierise. Dar niciodată nu arătase mai chipeş, mai deosebit. Niciodată nu-şi dorise să fie lângă el mai abitir ca în acea seară.

Ochii lui cenuşii se fixară asupra ei, şi fata simţi că o cercetează cu atenţie. Se privi câteva minute într-o oglinjoară, mângâindu-şi părul agitată, ştiind că el o urmăreşte şi-i vede şuviţele căzute din coc, ochii obosiţi şi rochia şifonată. Trecându-şi o şuviţă pe după ureche, îl privi în ochi şi recunoscu sentimentul ce se oglindea în ei. Era acelaşi pe care-l zărise în acea după-amiază şi în noaptea precedentă. Aproape că rămase fără suflare. El o iubea.

Vivi şi Ella se ridicară deodată, smulgând-o din reverie.

— Sunt extenuată, mărturisi Vivi, întinzându-se teatral.

— Şi eu la fel! A fost o zi extrem de obositoare, adăugă Ella şi căscă prelung.

Se uitară una la cealaltă şi, înclinând din cap, ca la un semn, i se adresară lui Will, care stătea confortabil pe scaunul lui:

— Nu eşti obosit, milord? întrebă Vivi politicoasă. După o asemenea zi lungă?

— Nu, mai curând mă simt înviorat.

Ella şi Vivi se priviră îmbufnate şi Vivi încercă iarăşi, pe un ton mai ferm:

— Poate ţi s-ar face somn dacă te-ai retrage în dormitor, milord.

— N-aş crede, zise Will cu un surâs în colţul gurii ce îi trăda amuzamentul.

— William, l-ai face şi pe un sfânt să-şi piardă

răbdarea! exclamă Vivi zâmbind. Trebuie să-ţi cer atunci să escortezi două tinere îngrozite de întunericul de la etaj?

— Voi două? E ceva care să vă sperie? întrebă el distrat. Asta n-o cred nici în ruptul capului.

Ella îşi pierdu răbdarea în urma acestei conversaţii:

— Will, ieşi, pur şi simplu, din cameră. Du-te unde pofteşti. Dar măcar lasă-i pe Alex şi pe Blackmoor puţin singuri, da?

Will ridică din umeri, amuzat.

— Ei, asta e o cerere pe care nu o pot refuza!

Se ridică, aşteptând ca Vivi şi Ella să o sărute pe Alex de noapte bună, apoi le invită să o ia înainte şi le urmă, ieşind din încăpere.

După ce plecară cei trei, Gavin traversă camera şi veni spre Alex, care se simţi străbătută de un val de nervozitate. Pentru a-şi masca emoţia, zise:

— Se pare că avem o înclinaţie deosebită pentru escapadele în biblioteci în toiul nopţii?

El se opri şi-şi înălţă capul, meditând la vorbele ei. Asta iubea la Gavin – chiar lua în seamă spusele ei. Chiar şi când vorbea aiurea. Ca faza asta cu biblioteca.

— Da, chiar avem, replică tânărul într-un final, aşezându-se lângă ea pe canapea şi prinzându-i palma între palmele lui.

— Chiar e interesant, zise ea, dacă te gândeşti că biblioteca nu e o încăpere folosită de regulă seara, din cauza tavanului înalt din care atârnă candelabrul şi a

dificultăţilor la citit date de lumina lumânărilor. De obicei, bibliotecile înghit, pur şi simplu, lumina. Nu şi bibliotecile părinţilor mei, desigur, după cum poţi vedea. Şi bibliotecile sunt, de obicei, şi friguroase, expuse curentului. Dar, din nou, nu e cazul acestei biblioteci. Ea este…

El o sărută, întrerupându-i tirada. În câteva clipe, fata uitase complet despre ce vorbea.

— Alexandra, şopti Gavin, dându-se puţin în spate şi sorbind-o din priviri. Doamne, te iubesc nespus!

Fata îşi plecă uşor capul, ruşinată de această declaraţie.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine azi, continuă Blackmoor, cu vocea încărcată de emoţie. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat cu unchiul meu şi nu-mi pot închipui cum vreunul dintre noi ar fi găsit informaţiile lăsate de tatăl meu, dar, cel mai important, nu ştiu cum aş fi supravieţuit ultimelor câteva ore – examinând acele informaţii până când am înţeles motivul din spatele morţii tatălui meu – dacă aş fi ştiut că te găsesc aici, aşteptându-mă.

— Îmi pare atât de rău, Gavin. Pentru tot. Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat ţie.

— Mie nu-mi pare, răspunse el, sărutând-o încetişor pe vârful nasului.

— Nu? făcu ea, surprinsă.

— Îmi pare rău că tata a fost ucis. Aş face totul ca să-l aduc înapoi… Şi probabil voi simţi mereu asta. Dar restul evenimentelor… pe acelea nu le regret. Vezi, ele m-au adus în braţele tale.

Se îmbrăţişară îndelung, inspirând fiecare aroma celuilalt şi savurând acel sfârşit fermecător al unei zile atât de grele. Câteva minute mai târziu, Blackmoor se desprinse din braţele ei şi o întrebă:

— Nu vrei să ştii ce am discutat cu tatăl tău?

— Nu. Adică doar dacă tu vrei să ştiu. Înţeleg că ai putea ţine pentru tine natura acestei conversaţii.

— Da? Asta-i o dovadă de maturitate, spuse el şi se lăsă pe spate pe canapea, închise ochii şi lăsă un zâmbet să-i încolţească pe buze.

— Îţi mulţumesc pentru apreciere.

Alex îşi strânse mâinile în poală, neştiind ce să mai spună. Nu putea întreba. N-ar fi fost politicos din partea unei doamne. Stătură în tăcere pentru un timp care ei i se păru o eternitate, dar în cele din urmă Alexandra nu mai rezistă şi, pradă unei curiozităţi de neoprit, exclamă:

— Bine! Sigur că vreau să ştiu!

Nici nu-şi termină bine spusele, că el începu să râdă.

— Nouă secunde. Atât ai putut rezista fără să întrebi.

— Serios? întrebă ea zâmbind. Mi s-a părut c-a trecut mai mult. Cel puţin un sfert de oră.

Tânărul râse iarăşi şi o luă în braţe, lăsând-o să-şi sprijine capul de pieptul lui. Alex îi putea auzi inima bătând, încet şi puternic, sub urechea ei. Când el vorbi, nu doar că-i auzi cuvintele, dar i le şi simţi.

— Am discutat despre faptul că sunt îndrăgostit de tine şi că doresc să-ţi fac curte.

Inima ei începu să bată cu putere.

— Şi tata ce-a spus?

— S-a lansat într-o disertaţie deosebit de amănunţită privitoare la ordinea tradiţională ce trebuie respectată atunci când faci o asemenea cerere. Mai precis, el credea că un tată ar trebui consultat înainte ca fiica lui să-şi asume vreun risc ce i-ar fi putea ruina reputaţia.

Ea se înfioră şi roşi, stânjenită, la gândul că tatăl ei credea că avea reputaţia ruinată. Îl întrebă imediat pe Blackmoor:

— Şi tu ce i-ai spus?

— Ai ochi frumoşi.

— I-ai spus tatei că am ochi frumoşi?

— Nu, răspunse Gavin zâmbind. Ochii tăi mi-au distras atenţia. I-am spus tatălui tău că, deşi îi sunt foarte recunoscător pentru această lecţie, mă îndoiesc că voi mai avea vreodată nevoie de ea, întrucât nu am de gând să fac curte decât unei singure femei în toată viaţa mea.

Alex îşi ţinu răsuflarea.

— Şi ce-a spus?

— Contează?

— Nu neapărat, nu.

— Îţi dai seama că, dacă îmi permite să-ţi fac curte, toată opoziţia ta faţă de instituţia căsătoriei va trebui reconsiderată.

— Ce opoziţie? vru ea să ştie, mimând nedumerirea.

— Excelent!

— Dar mă gândesc că va trebui să-mi faci curte mult timp.

— De ce? întrebă el surprins.

— Fiindcă am descoperit gustul aventurii.

— Hmm, asta sună periculos. Şi nu prea stă în firea unei flori delicate.

Alex râse.

— Ştim amândoi că nu n-am fost niciodată prea pricepută să fac pe floarea delicată. În plus, partea cu aventura nu ar trebui să fie prea periculoasă.

— Cum ai putea fi sigură de aşa ceva?

Ea îi trimise un zâmbet strălucitor, care-l lăsă fără grai.

— Fiindcă, în următoarea mea aventură, o să te am lângă mine.

Tânărul o luă în braţe, şi se sărutară, emoţia zilei şi promisiunea unui viitor împreună făcând sărutul să fie blând, dulce şi minunat. Alex oftă când el îşi dezlipi buzele de ale ei, oferindu-i, în schimb, unele dintre acele surâsuri fermecătoare ale lui. Copleşită de fericire, fata îşi înlănţui braţele în jurul lui şi râse, întrebându-se cum de putea fi atât de norocoasă.

Sfârşit

Mulţumiri

Oricât de mult mi-ar plăcea să spun că personajele mele izvorăsc din mintea mea gata formate, ca un fel de

panteon literar, adevărul e că Alex, Ella şi Vivi n-ar fi prins niciodată viaţă dacă n-ar fi existat un grup de oameni cu adevărat remarcabili. Slavă Domnului că le pot adresa şi aici mulţumirile mele, altfel m-aş fi simţit ca şi cum aş fi comis o fraudă.

Mai înainte de toate aş vrea să spun că „mulţumesc" este un cuvânt prea mărunt pentru a exprima recunoştinţa mea faţă de extraordinarul editor şi minunata prietenă care este Lisa Sandell. Lisa, îţi voi fi mereu recunoscătoare pentru că ai crezut în Alex, în Gavin şi, în primul rând, în mine. Eşti cel mai bun editor la care un autor poate spera – combinaţia perfectă de idei, discernământ şi inspiraţie. Lisa a venit însoţită de incredibila echipă de la Scholastic, alături de Susan Jeffers Casel, Jody Corbett, Elizabeth Parisi şi Chris Stengel, care au muncit fără odihnă să aducă la viaţă personajele mele. Trebuie să aduc mulţumiri speciale membrilor minunatei echipe de la Corporate Communications, care m-au încurajat încă din primele zile ale acestei călătorii.

Sezonul pasiunilor este, în esenţă, o poveste despre puterea prietenei feminine, şi am fost binecuvântată cu un grup de femei admirabile care m-au sprijinit din prima zi: Susan Lawler, Cynthia Noble şi Gayle Jacobson, care au făcut ca standardele mele de prietenie să fie, de la bun început, foarte ridicate; Lindsay Thibeault şi Beth Jarosz, care mi-au împărtăşit obsesia pentru ficţiunea istorică; toate prietenele mele de la Colegiul Smith; Lynn Goldberg, care m-a învăţat tot ce ştiu despre lumea editurilor şi încă multe ale lucruri; şi, desigur, dragele mele Lisa, Meghan Tierney, Sarah Gelt şi Amanda Glesmann, care nu s-au supărat când, în aceste ultime luni de lucru la carte, la telefonul meu mobil intra de fiecare dată mesageria vocală, ci au continuat să mă iubească. Ele – şi nenumărate alte

femei minunate – au fost sursa mea de inspiraţie. Nu pot decât să sper că această carte le va face dreptate.

Niciodată nu voi găsi suficiente cuvinte pentru a spune membrilor familiei mele cât de important a fost sprijinul lor în această călătorie sau cât de mult îi iubesc. Mii de mulţumiri surorii mele, Chiara, care mi-a dovedit puterea pe care cuvântul scris o are în făurirea viselor cuiva; mamei mele, Gylean, care a încurajat întotdeauna chiar şi cele mai nebuneşti idei ale mele; tatălui meu, Zeno, care mi-a susţinut excentricităţile; şi lui Baxter, care mi-a stat, tăcut, alături câtă vreme am scris – cel mai loial companion al meu.

Şi, în final, aş dori să-i mulţumesc lui Eric – aveai deja inima mea, dar acum ai şi recunoştinţa mea eternă pentru răbdarea, forţa, intuiţia şi dragostea ta. Această carte nu ar fi existat fără tine.

Cel mai neașteptat sezon londonez, care va schimba pentru totdeauna câteva destine, este pe cale să înceapă...

La șaptesprezece ani, Lady Alexandra este o tânără încăpățânată, voluntară și cu limba ascuțită, însușiri nu tocmai potrivite unei tinere aristocrate din Londra în perioada Regenței. Evident însă că mama ei visează să o mărite cu un bărbat respectabil – și evident plicticos – și își pune toate abilitățile de ducesă în slujba acestei misiuni, găzduind unele dintre cele mai spectaculoase baluri ale sezonului. Însă între dansuri și petreceri, Alex, alături de cele două prietene ale sale, Vivi și Ella, reușește să se vâre în ceea ce pare a fi cel mai mare bucluc din viața ei.

Ca urmare a morții suspecte și misterioase a contelui de Blackmoor – un apropiat al părinților ei –, Alex se hotărăște să-l ajute pe fiul acestuia, fermecătorul și chipeșul Gavin, să scoată adevărul la iveală. Într-o aventură presărată cu secvențe de spionaj, crime și alte afaceri ilicite, cui îi mai rămâne timp să caute soțul potrivit? Dar noul sezon londonez vine cu o mare surpriză pentru Alexandra, care considera că bărbații și dragostea nu și-ar putea găsi prea curând – sau poate niciodată – loc în viața ei.

Crime, trădare, baluri și zeci de pretendenți... Londra începutului de secol XIX nu a mai fost nicicând atât de marcată de perfidie, de aventuri și de... romantism.

Sarah MacLean și-a publicat primul roman istoric de dragoste în 2010, iar de atunci cărțile ei au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*, fiind traduse în mai mult de 12 limbi și distinse cu numeroase premii.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-198-0
9 786067 411980
Alma